

INVOLUTION VS EVOLUTION

CAUCASUS

հայերեն AZERI
ქართველი
русский

BERNARD DE MONTREAL

DIFFUSION BDM INTL

1. Հայերեն

2. AZERI

3. ქართველი

4. русский

Հայերեն

የ 2 ኮንፈረንስ ቅጂ እና ትርጉምበበርናርድ ዴ Bernard de Montréal

ጊዜያዊ ፎርማት

ይህ መጽሐፍ በአርቴፊሻል ኢንተለጀንስ የተተረጎመ ቢሆንም በሰው የተረጋገጠ አይደለም። ይህንን መጽሐፍ በማ ምግ ምማበርከት ከፈለጉ እባክዎን ያነ ጋግሩን።

የድረ-ገጻችን ዋና ገጽ ፡ http://diffusion-bdm-intl.com/

የእኛ ኢሜል ፡ contact@diffusion-bdm-intl.com

ይዘቶች

1 - የ CP-36 ማንነት

2 - ኢንቮሉሽን vs. Evolution RG-62

ከመላውየ Diffusion BdM Intl ቡድን ሰላምታ።

Pierre Riopel 18፣ 2023

ምዕራፍ 1

መታወቂያ ሲፒ036

ራስን ከሌሎች ጋር በማፃፀር የሰው ልጅ ሁለንተናዊ ችግር ነው። እናም ይህ ችግር የሚጨምረው የሰው ልጅ ውስብስብ በሆነው እንደ ዘመናዊ ማህበረሰብ ውስጥ ሲኖር ነው። የማንነት ችግር እራሱን ከሌሎች ጋር ሲያይ ከዘመናት ጀምሮ የሚከተለው የኢጎ ህይወት ስቃይ ነው። ነገር ግን የማንነት ችግር ኢጎ እራሱን እንደራሱ ከማንዘብ ይልቅ እንደራሱ መለኪያ እራሱን ከሌሎች ኢጎዎች ጋር ተፎካካሪ ሆኖ ለማንዘብ ሲሞክር የሚመጣ የውሸት ችግር ነው። ,ከእሱ ተማሳሳይ ችግር.

ኢጎ አበባውን ለማድነቅ ከአጥሩ አጥር አልፎ ሌላውን ሜዳ ላይ ሲመለከት፣ ሌላው በራሱ ላይ ተማሳሳይ ነገር እያደረገ መሆኑን ማየት ተስኖታል። ዛሬ በሰው ላይ ያለው የማንነት ወይም የማንነት ቀውስ በጣም አሳሳቢ ከሚሆኑ የተነሳ በራስ የመተማመን ስሜትን በማጣት ከጊዜ ወደ ጊዜ እያሽቆለቆለ ወደ አጠቃላይ የግል ንቃተ ህሊና ማጣት ያስከትላል። አደገኛ ሁኔታ, በተለይም ኢጎ ቀድሞውኑ በባህሪው ደካማ እና ለደህንነት የተጋለጠ ከሆነ.

የማንነት ችግር፣ ማለትም ይህ ራሱን ከፍ አድርጎ ያለመመልከት የኢጎ ባህሪ በእውነቱ የፈጠራ ችግር ነው። ነገር ግን ኢጎ ፈጣሪ ሲሆን የማንነት ችግር በዚህ አይወገድም ምክንያቱም ኢጎ የበታችነቱን ቅዠት እስካልገነዘበ ድረስ በራሱ ሙሉ በሙሉ አይረካም። ስለዚህ ዝቅተኛ ደረጃ ያለው ኢጎ ልክ እንደ ከፍተኛ ደረጃ ኢጎ ተማሳሳይ የማንነት ችግር ያጋጥመዋል, ምክንያቱም በእሱ እና በሌላ መካከል ያለው ንፅፅር በማጠን ብቻ ይቀየራል, ነገር ግን ሁልጊዜም ይኖራል, ምክንያቱም ኢጎ ሁልጊዜ በማሻሻያ ኃይል ውስጥ ነው፡ እና ለራሱ የሚፈልገው ማሻሻል መጨረሻ የለውም.

ነገር ግን ራስን ማሻሻል ለራስህ በደስታ ለመኖር የተወሰነ ምክንያት ለማስጠት ኢጎ የሚደበቅበት ብርድ ልብስ ነው፡፡ ግን ሁሉም ማሻሻያዎች ቀድሞውኑ በፍላጎት አካል እንደሚፈጠሩ አያውቅም?

የማንነት ችግር የሚመጣው በሰው ውስጥ የእውነተኛ እውቀት ንቃተ ህሊና ካለመኖር ነው፡፡ የሰው ልጅ በአስተዋይነቱ እስካለ ድረስ በአስተያየቱ የሚደገፈው በስሜት ህዋሳት ብቻ ነው፣ ያወቀውን ወይም የተረዳውን ያወቀውን ወይም ያልወሰነውን ፍፁም በሆነ የማሰብ ችሎታ ለመተካት ይከብደዋል።

ሰው በህይወቱ እራሱን መግለጥ እስከፈለገ ድረስ የራሱን አሻራ ለማሰረፍ በዚህ ፍላጎት ይሰቃያል። ፍላጎቱን ማስካት ከቻለ ሌላው ከኋላው ይገፋዋል ወዘተ። ለዚህም ነው በሰው ውስጥ የትኛውም አይነት የሽንፈት አይነት ለእርሱ የትኛውም የማንነት ቀውስ፣ ደረጃው ምንምይሁን ምን፣ ምክንያቱም የማንነት ችግር የስኬት ሳይሆን የህሊና ችግር ነውና። .

በህይወቱ ወቅት እውነተኛው የማሰብ ችሎታ የማሰብ ችሎታን እንደሚጨምር የተረዳው ሰው፣ ምንምእንኳን እሱ ሊገለጥ ከሚችለው ጋር እኩል የሆነ እውነተኛ የፈጠራ ችሎታ ባለመኖሩ ሊሰቃይ ቢችልም፣ ቀድሞውንም በማንነት ችግር ማሰቃየት ይጀምራል። ፈጠራ ስፍር ቁጥር የሌላቸው ቅርጾችን ሊይዝ እንደሚችል እና እያንዳንዱ ሰው ለእሱ የሚስማማ የፈጠራ ዘዴ እንዳለው የሚገነዘበው ማንነቱ ከአፎፎር ዘይቤው ጋር ሲጣጣም ብቻ ነው፡፡ እናም ከዚህ ቅፅ በፍላጎቱ አካል እና በፈጠራ የማሰብ ችሎታው ውስጥ ፍጹም ተስማምቶ መኖር ይችላል።

ፈጠራን መፍጠር ማለት አለምን ማለወጥ ማለት አይደለም ነገር ግን ለራሱ ፍጹም በሆነ መንገድ ማድረግ ውስጣዊው አለም ውጫዊ እንዲሆን ነው፡፡ አለም የሚለወጠው እንደዚህ ነው፥ ሁሌም ከውስጥ ወደ ውጭ እንጂ ወደ ተቃራኒ አቅጣጫ በፍጹም አይሄድም፡ ከማጠን በላይ አእምሮው የማንነት ችግርን ማንዘብ ይጀምራል. እሱ የሆነው ነገር አሁንም በማጠኑም ቢሆን እንደነበረ ይማለከታል። ነገር ግን ሰውነቱ ሲለዋወጥ ንቃተ ህሊናው እያደገ እና የማንነት ችግር ቀስ በቀስ እንደሚጠፋ ያያል።

በአእምሮው ውስጥ ያለውን የማንነት ችግር ቀስ በቀስ ማስወገድ በሚጨፈሻ ህይወቱን በትክክል እንደሚያየው እና የተሻለ እና የተሻለ እንዲሆን ያስችለዋል. በሰው ውስጥ በማንነት ማሰቃየትን ያህል የሚከብድ ነገር የለም፡ እሱ በእውነቱ በምናባዊ ቅርጾች ይሰቃያል ፣ ማለትም ፣ እሱ ከባዶ በሚፈጥራቸው ምክንያቶች ፣ በትክክል እሱ ብልህ ስላልሆነ ፣ ማለትም፣ በእሱ ውስጥ ስላለው የፈጠራ ችሎታ ጠንቅቆ ስለሚያውቅ ነው፡፡

የማንነት አንዱ ወገን በአንዳንድ ሁኔታዎች ውርደት ነው፣ በሌሎች ላይ ሚፈር፣ የብዙሃኑ አለመተማመን ነው፡፡ ሜልካም ስነምግባር ያለው ሰው በማህበራዊ አስተሳሰብ ሚረብ ውስጥ ታስሮ በአእምሮው ውስጥ ያለው ማህበረሰባዊ ነፀብራቅ ብቻ ሆኖ ሳለ ለምን ተሸማቆ ይኖራል? ኢጎ ሌሎች የሚያስቡትን ነገር ወዲያውኑ ማስወገድ ባለመቻሉ የሚደርሰው ውርደትም ተማሳሳይ ነው፡፡ የተሸማቀቀው ኢጎ ሌሎች የሚያስቡትን ነገር ካስወገደ ውርደቱ ይጠፋል እናም ወደ ትክክለኛው ማንነቱ በፍጥነት መድረስ ይችል ነበር ማለትም ይህ የአእምሮ ሁኔታ አንድን ሰው ሁልጊዜ በራሱ ቀን ውስጥ እንዲያይ ያደርገዋል።

የማንነት ችግር የሚመጣው በሰው ውስጥ ሚሀል ካለመሆኑ ነው። እናም ይህ መቅረት የሰው ልጅ የአእምሮን ህግጋትም ሆነ የአዕምሮ አሰራርን የሚያውቅ የራሱ ክፍል የሆነውን የአዕምሮው ባሪያ የሚያደርገውን የማሰብ ችሎታን ይቀንሳል። ስለዚህ ያ ሰው ከልምዱ የተተወ፣ የማሰብ ችሎታው ብርሃን ስለሌለው የሰውን ተፈጥሮ በተማለከተ የሌሎችን አስተያየት ለመቀበል ይገደዳል።

ሰው ስለ ራሱ ቢደነቅ፣ ይህ ሌላ ሰው ከእሱ ጋር ተማሳሰይ ሁኔታ ውስጥ ካለ እንዴት ሌላ ሰው ሊያበራለት ቻለ? ነገር ግን ሰወዬው ይህን አልተገነዘበም, እና ክስተቶች በ ኢጎ ላይ በሚያደርጉት ጫና ምክንያት የማንነት ችግሩ ተባብሷል.

በአእምሮ ውስጥ ያለው ኢጎ ከትክክለኛው የማሰብ ችሎታው ጋር ባልተስተካከለ የአስተሳሰብ መንገድ ወጥመድ ውስጥ እንደሚገኝ ጥርጥር የለውም። ይህ የአስተሳሰብ መንገድ ደግሞ የማሰብ ችሎታውን እውነታ ይቃረናል ምክንያቱም የአዕምሮውን እውነተኛነት በአዕምሮው ከተገነዘበ ለምሳሌ, እውነታውን ለመቃወም የሚጀምረው ይሆናል, ምክንያቱም አእምሮው በእውቀት ላይ እምነት ስለሌለው; በእውቀት ላይ እምነት የለውም. እሱ በራሱ ምክንያታዊ ያልሆነ አካል አድርጎ ይማለከተዋል. እና የማሰብ ችሎታው ምክንያታዊ ወይም ምክንያታዊ ነው ተብሎ ስለሚገመት ተቃራኒው ማንኛውም ነገር እንደ ብልህነት መታወቅ ዋጋ የለውም። ነገር ግን፣ ውስጣዊ ስሜት በእውነቱ የእውነተኛ ብልህነት መገለጫ ነው፣ ነገር ግን ይህ መገለጫ አሁንም ቢሆን ኢጎ ጠቀሜታውን እና ብልህነቱን ሊረዳው እንዳይችል በጣም ደካማ ነው። ከዚያም ወደ አማክንዮው በመማለስ የማንነት ችግር ላይ ብርሃን ሊፈጥሩ የሚችሉትን ረቂቅ የአዕምሮ ዘዴዎች የማወቅ እድል ያጣል።

ነገር ግን የማሰብ ችግር እስካልተወ ድረስ እና ኢጎ እራሱን እስካልሰማድረስ፣ ከውስጥ የማንነት ችግር በሰው ላይ መቆየት አለበት። ኢጎ በውስጡ ላለው እውነተኛ የማሰብ ችሎታ ተፈጥሮ እና ቅርፅ ከተገነዘበ ቀስ በቀስ እያስተካከለ እና በዚያ የማሰብ ችሎታ ውስጥ የበለጠ ቤቱን ያደርገዋል። ከጊዜ ወደ ጊዜ እየበዛ በየጊዜው ወደዚያ ይሄዳል፣ እናም ስለራሱ ያሰበው ነገር ሁሉ የእውነተኛ የማሰብ ችሎታውን ስነ-ልቦናዊ እና አእምሮአዊ ማዛባት ብቻ መሆኑን ሲረዳ፣ ከከፍተኛ የአስተሳሰብ ግድግዳዎች በላይ ሚሄድ የማይችል መሆኑን ሲረዳ የማንነት ችግሩ ይጠፋል።

በውስብስብ ማህበረሰብ ውስጥ እንደምናውቀው የኢጎ ውስጣዊ ጥንካሬ ብቻ ነው፣ የእውነተኛ አስተዋይነቱ፣ ከአስተያየት ቅርፊት በላይ ከፍ አድርጎ በእውነተኛው ማንነቱ ዓለት ላይ ያስቀምጠዋል። እና ብዙ ህብረተሰብ በተበታተነ ቁጥር ባህላዊ እሴቶቹ እየፈራረሱ በሄዱ ቁጥር ኢጎ ወደ ጥፋት መንገድ እየሄደ ነው፣ ምክንያቱም ከጊዜ ወደ ጊዜ እየጨመረ ከሚመጣው የዘመናዊው ግራ የሚያጋባ ክስተት አንፃር ሊቋቋመው የሚችል መደበኛ ማህበራዊ ቅርፊት ስለሌለው፣ ሕይወት.

ነገር ግን ኢጎ የራሱን ምስጢር ለሚረዳት አስፈላጊ የሆኑትን ቁልፎች ሊሰጡት የሚችሉትን ለማስማት ሁልጊዜ ዝግጁ አይደለም. ምክንያቱም የስነ ልቦናው ማባላሸቱ አስቀድሞ ከራሱ ተጨባጭ አስተሳሰብ ጋር የማይጣጣሙትን ነገሮች ሁሉ እንዲጠራጠር ያደርገዋል። ለዚህም ነው ኢጎ ከዚህ በላይ ለመኖት ፈቃደኛ ባለመሆኑ ብዙ ሊወቀስ የማይችለው ነገር ግን ዛሬን የበለጠ መኖት ባይችልም ነገም ወደ እሱ ባለው የኃይል ማጠን ዘልቆ እንደሚሄድ ዕይታው እንደሚሰፋ ማንዘብ ይቻላል።

ምክንያቱም እንደውም በራሱ ጥረት የሚያሸንፈው ኢጎ የማንነት ግድግዳ ሳይሆን በስቃይ የምታማጣው ነፍስ ማለትም በብርሃኗ ውስጥ ዘልቆ በመግባት ከአእምሮው በላይ የንዝረት መንቀጥቀጥ ነው። የማሰብ ችሎታ. እናም ይህ የንዝረት ድንጋጤ የሚጨፈሻው መጀመሪያ ይሆናል.

ለእውነተኛው የሚከፍቱ ኩሩ ኢጎዎች አሉ፣ ምክንያቱም አንድ ዓይነት ትህትና ቀድሞውኑ ለራሳቸው ብርሃን ያዘጋጃቸዋል። በሌላ በኩል፣ ለዚህ ብርሃን ለማለፍ በጣም ኩሩዎች፣ ይህ ጥሩ ክር አለ። እና እነዚያ ኢጎዎች ለታላቅ ማዞር በጣም የተጋለጡት፣ ትልቅ ውድቀት የሚያደርጋቸውእና የበለጠእውነታ የሚያደርጋቸው።

የማንነት ቀውሱ የሚታወቀው በሰው ልጅ አለመብሰል ነው። እውነተኛ ማንነት የእውነተኛ ብስለት እድገትን ያሳያል።

ነፍስ በድርጊቷ ከኢጎ ነፃ ናት፣ እና የኋለኛው ጥሩ ጨዋታ አለው፣ እራሷን በቤት ውስጥ ኃይል እስካላደረገች ድረስ። ኢጎ የሚያውቀው በዚህ ቅጽበት ነው። ሲገለጥ ደግሞ ከንቱነቱ፣ ኩራቱ፣ ከራሱ ጋር ያለው ፍቅር፣ ከሃሳቡ ጋር እንደ እንቁላል ግፊት እንደሚፈነዳ ይገነዘባል።

የነፍስ ስቃይ መጀመሪያ ላይ ኢጎ ሊረዳው የማይችለው፣ ነገር ግን ለመኖር የማይረዳው የራሱ ምክንያቶች አሉት። የምትሰራው ነፍስ ነች። ከአንዱ ደረጃ ወደ ሌላው የሚሸጋገርበት ጊዜ ነው። ሲጀምር ያጋጠመው የማንነት ችግር ራሱን ያስተካክላል፣ እና ኩራቱ እንደ ልጅ ጨዋታ ይወድቃል። ኢጎ ይብዛም ይነስም ኩሩ፣ ሁሉም ወደ አለመተማመን ይወርዳል። ብዙውን ጊዜ አንድ ሰው" ጠንካራ", "ጠንካራ" ኢጎስ የሚሉትን ያጋጥመዋል , ለእሱ እውነተኛውንጹህ ቅዠት ነው; እነዚህ ኢጎዎች በማንነታቸው ላይ ከፍተኛ ተጽዕኖ የሚደርስባቸው፣ ነፍስ አእምሮአዊ እና ስሜታዊ በሆነ ሁኔታ በሚንቀጠቀጥበት ጊዜ፣ ኢጎ ከእንግዲህ ሊቆጣጠረው በማይችለው የህይወት ክስተቶች ግፊት።

በነዚህ አስቸጋሪ ገጠመኞች ውስጥ ኢጎ እራሱን በድክመቱ በእውነተኛው ብርሃን ማየት የጀመረውእዚያ ነው። የማሰብ ችሎታው ትምክህት የሰፈነበት የውሸት ማንነቱ ደኅንነት በብርሃን ንዝረት ግፊት ሲፈነዳ የሚያየውእዚያ ነው። ከዚያምስለ እሱ እየተለወጠነው; እሱ አሁን አንድ አይነት እንዳልሆነ ወይም እየተሰቃየ እንደሆነ ይነገራል. እናም ይህ ጅምር ብቻ ነው; ምክንያቱም ነፍስ የውሸት ማንነትን ግድግዳዎች ማጥበጥ ስትጀምር, ስራዋን አያቆምም. የንቃተ ህሊና ወደ ሰው፣ የእውቀት እና የእውነተኛ ፈቃድ እና ፍቅር የሚወርድበት ጊዜ ደርሷልና።

ከውሸት ማንነቱ የተነሳ ጠንካራ ስሜት የሚሰማው ኢጎ የንዝረት ድንጋጤ ሲሰማ እንደ ሸምበቆ ደካማ ሆኖ ይሰማዋል። እናምስሜቱን እና የታችኛውን አእምሮን በሚማበውቅርፅ ላይ የእሱን ኃይሎች፣ የነፍስ ኃይሎችን እንጂ የፍላጎቱን አካል የውሸት ኃይል ሳይሆን የሚያገኘውበኋላ ነው።

በሰውውስጥ ያለው የማንነት ቀውስ ኢጎ የነፍስ ብርሃንን ከመቃወም ጋር ይዛመዳል። ይህ ደብዳቤ በኢጎ ሕይወት ውስጥ ከዚህ ተቃውሞ ጋር ተመጣጣኝ የሆነ ስቃይ ያካትታል። እናም ሁሉም ተቃውሞዎች በስነ-ልቦና ወይም በምሳሌያዊ ወይም በፍልስፍና የተገነዘቡት ኢጎ ቢሆንም ተመዝግቧል። ምክንያቱም ለነፍስ ሁሉምነገር በሰውውስጥ ጉልበት ነው ለሰውግን ሁሉምነገር ምልክት ነው። ለዚህ ነው የሰው ልጅ ማየት በጣም የሚከብደው፣ ምክንያቱም የሚያየው ነገር፣ ከነዚህ ቅጾች ነጻ ሆኖ የሚያየው በንዝረት እንጂ በቅርጹ ምልክት አይደለም። ለዚህምነው እውነታው በቅጹ አልተረዳምነገር ግን እራሱን ለመግለፅ ቅጹን በሚፈጥር እና በሚፈጥር ንዝረት ይታወቃል የሚባለው።

የማንነት ችግር ሁል ጊዜ የተትረፈረፈ የምልክት ዘይቤን ይጠይቃል፣ ማለትም በሰው ውስጥ ያሉ የአስተሳሰብ ቅርጾችን ማለት ነው። ይህ ትርፍ፣ በማንኛውም ጊዜ፣ ነፍስ ኢጎን በሃሳብ-ቅርጽ ምልክት ለማግኘት ከምታደርገው ጥረት ጋር ይገጣጠማል፣ ምክንያቱም ይህ ብቸኛው መንገድ ወደ ኢጎ ለሚደግ ነው።

ኢጎ ውጥልቅ ምክንያቶችን ሳይረዳ እራሱን በቪስ-አ-ቪስ እራሱን ለማስቀመጥ እንደሚፈልግ ይገነዘባል። ግን አሁንም የአስተሳሰብ ቅርፆቹ፣ ስሜቱ እስረኛ እንደመሆኑ፣ በእንቅስቃሴው፣ በእንቅስቃሴው እራሱን ያምናል! ያም ማለት ይህ የምርምር ሂደት የሚመጨው ከእሱ ብቻ እንደሆነ ያምናል. እና ይሄ የእሱ የአቺሌስ ተረከዝ ነው; ምክንያቱም ኢጎ በትክክለኛ እና በስህተት, በነጻ ምርጫቅዠት ውስጥ ነው፡
የነፍስ ጉልበት ዘልቆ የሐሰት የማንነት አጥርን ሲሰብር፣ ኢጎ ያኔ ነጥቡ ትክክል መሆን አለመሆኑን ይገነዘባል፣ ነገር ግን ትክክለኛ የማሰብ ችሎታውን ማግኘት ነው። ከዚያም መረዳት ይጀምራል. የተረዳው ደግሞ በጎ ፈቃዳቸው ምንም ይሁን ምን ተመሳሳይ እውቀት የሌላቸው ሰዎች አይረዱትም፡ ሁሉም ነገር ከምልክቱ ውጭ ስለሆነ ሁሉም ነገር **ነዛሪ ነው**.

ኢጎ እና ነፍስ እርስ በርስ ሲጣጣሙ የማንነት ችግር ሊታሰብ የማይቻል ነው; ምክንያቱም ኢጎ የእውነታውን " ሽፋን" *(ሽፋን)* ከጎኑ ስለሚያትተው ነፍስ በሌላው ላይ ትሰራለች. በሁለቱ መካከል የደብዳቤ ልውውጥ አለ, እና ባህሪው ተጠቃሚው ነው፡ ምክንያቱም ስብዕና ሁል ጊዜ በነፍስ እና በኢጎ መካከል ያለው ክፍተት ተጠቂ ነው።

የማንነት ችግር በሰው ውስጥ እስካለ ድረስ ደስተኛ ሊሆን አይችልም፡ ምክንያቱም በህይወቱ ውስጥ ማለያየት አለ, ምንምእንኳን ላይ ላዩን ያለው ቁሳዊ ህይወቱ በጥሩ ሁኔታ ላይ ያለ ቢመስልም፡ ከራሱ አንድነት ጋር በተመጣጣኝ ሁኔታ በትክክል ሊሄድ ይችላል.

በዘመናዊው ሰው ውስጥ ያለው የማንነት ቀውስ የሚጠቅመው ቀደም ሲል በቂ መሰናክሎች ያጋጠሟቸውን ሰዎች ብቻ ሲሆን ይህም በእነርሱ ውስጥ ሚዛናዊ የመሆን ፍላጎት እንዲያድርባቸው ያደርጋል። ነገር ግን ይህ ሚዛናዊ ፍላጎት መቶ በመቶ እውን ሊሆን የሚችለው ኢጎ የነፍስን ጥሩ ጉልበት ለመጠቀም የማሰቃያ መሳሪያዎችን ወደ ጎን ሲተው ብቻ ነው። ታላቅ መንፈሳዊነት ባለበት የሰው ልጅ ህይወት ውስጥ፣ የማንነት ቀውሱ አንድ ሰው ይህን ትልቅ የኢጎ ስሜት ወደዚህ ውስጣዊ ነገር ከሚያጋጥመው በላይ ወደ መንፈሳዊነት ደረጃ እየገፋ ወደሚያኝ መንፈሳዊነት ከሚያፋፋው ይልቅ የከፋ ሊሆን ይችላል። የበለጠ፣ የበለጠ እና የበለጠ ተፈላጊ እና በሚጨፈሻም የበለጠ እና የበለጠ ፍጽምና የጎደላቸው።

የዚህ የሰብአዊነት ምድብ የሆኑት ሁሉም ቅርጾች, ከፍተኛው; በጣም ቆንጆዎች, የነፍስን እውነተኛ ፊት እንደሚጋርዱ ማወቅ አለባቸው; ምክንያቱም ነፍስ የኢጎ አውሮፕላን አይደለም; ያለገደብ ያያል ፣ እና ኢጎ ከመጠን በላይ ከተጣበቀ ፣ ከመንፈሳዊ ቅርፅ ፣ በነፍስ ውስጥ ማለፍ ያለበትን የጠፈር ኃይል ጣልቃ ገብቷል እና የነፍስ ዝቅተኛ መርሆዎችን ሁሉ ከፍ ያደርገዋል። የሕይወት ጌታ ሊሆን ይችላል. የበላይ (ከፍተኛ አእምሮአዊ) ሰው የህይወት ጌታ ሲሆን ከአሁን በኋላ በመንፈስ ወደ ነፍስ አውሮፕላኑ ማሳብ አያስፈልገውም ምክንያቱም ነፍስ, ጉልበቱ ነው; ወደ እሱ የሚወርድ እና የብርሃን ኃይሉን ወደ እርሱ ያስተላልፋል..

የሰው ልጅ መንፈሳዊ ማንነት በነፍስ ጉልበት ምልክ በውስጡ ማግኘት ነው። ነገር ግን ይህ ጉልበት በስብዕና ላይ የማለወጥ ኃይል ቢኖረውም የማለወጥ ኃይል የለውም.

ነገር ግን የስብዕና ለውጥ ብቻውን በቂ አይደለም፣ ምክንያቱም የሰው የሜዲፍሻ ገጽታ ነው። እናም ኢጎ ከነፍስ ጋር እስካልተባበረ ድረስ፣ መንፈሳዊው ስብዕና ሰውየውን በቀላሉ ወደ ሥጋ ምግባሩ ወደ ፈጣን ለውጥ ሊሜራው ይችላል፣ ይህም በአእምሮ እና በስሜታዊነት ውስጥ ያለው ማንኛውም ሚዛን ጉድለት ወደ እሱ ሊያሜራው ይችላል። የመንፈሳዊነት አጣዳፊ ቀውስ ፣ የሃይማኖት አክራሪነት።

ስለዚህ ጨካኝ መንፈሳዊ ሰው እንኳን እራሱን እና ህብረተሰቡን ሊጎዳ ይችላል። አክራሪነት መንፈሳዊ በሽታ ነውና, እና የሚሠቃዩ ሰዎች በቀላሉ, ምክንያቱም መንፈሳዊ ቅርጽ ያላቸውን ልዩ ብዝበዛ, ሌሎች ውስጥ ትልቅ አሜቾች ለሚድረግ የሚያስችል ጠንካራ ማህህብ መፍጠር, ማለትም- ሜልክ አዲስ ባሪያዎች ይላሉ. እሱ እንደ እሱ የሚያውቁ ነገር ግን ለዚህ ዓይነቱ በሽታደንታቢስ በሆኑት በማዛት እምነት ከታገዘ የመንፈሳዊ ሕሙማን ብቻ ሊይዙት በሚችሉት መፍሻ ላይ በአክራሪነት ተነሳ።

ቁጥራቸው ከጊዜ ወደ ጊዜ እየጨመረ የመጣ ወንዶች፣ በናፍጣ መንፈሳውያን ሳይሆኑ፣ በመንፈሳዊነታቸው በጣም ይደነቃሉ እናም ድንበቦቹን አያውቁም፣ ማለትም፣ የቅርጽ ቅዠቶች። ይዋል ይደር እንጂ ያለፈውን ይማለከታሉ እናም የመንፈሳዊነታቸው ቅዠት ሰለባ መሆናቸውን ይገነዘባሉ። ስለዚህ እራሳቸውን ወደ ሌላ መንፈሳዊ ቅርጽ ይጣላሉ, እናምይህ ሰርከስ ለብዙ አሜታት ሊቀጥል ይችላል, እስከ ቀን ድረስ, በቅዠት ተጸየፉ, ከውስጡ ለዘላለም ይወጣሉ, እና ንቃተ ህሊና ከቅጹ በላይ መሆኑን እስኪገነዘቡ ድረስ. እነዚህ ከቅጹ ወሰን በላይ ለሜድ እና በሜዲፍሻም የከፍተኛ አእምሮን ታላላቅ ህጎች ለማግኘት እድሉ አላቸው

በዚህ ጊዜ የመንፈሳዊ ማንነት ቀውስ ለእነርሱ አይቻልም። ምክንያቱም ሁሉም ነገር የነፍስን ልምድ ከኢጎ ጋር እንደሚያገለግል ከራሳቸውልምድ ስለሚያውቁ ፣ ኢጎ የልምድ አስፈላጊነትን እስከሚቀበልበት ቀን ድረስ በእሱ ውስጥ ያለውን የላቀ ንቃተ-ህሊና (ከፍተኛ አእምሮ) ብቻ ለማወቅ።

የመንፈሳዊ ማንነት ቀውስ ከጊዜ ወደ ጊዜ የዘመናችን ቀውስ እየሆነ መጥቷል። ምክንያቱም የሰውልጅ በቴክኖሎጂ እና በሳይንስ ብቻ መኖር አይችልም፡ ወደ እሱ የቀረበ ሌላ ነገር ያስፈልገዋል, እና ሳይንስ ለእሱ ሊሰጠውአይችልም. የኦርቶዶክስ ሃይማኖት አሮጌውሜልክ ግን እንዲሁ አልነበረም፡ ስለዚህምየሚፈልገውን ለማግኘት ወይምለማግኘት የሚፈልገውን ለማግኘት በማሰብ እና በትክክል በሚያውቀውእጅግ በጣምብዙ መንፈሳዊ ወይምምስጢራዊ - መንፈሳዊ ጀብዱዎች ውስጥ እራሱን ይጥላል። ስለዚህ፣ ልምዱ ወደ ሁሉምኑፋቄዎች፣ ወደ ፍልስፍናዊ ወይምምስጢራዊ ትምህርት ቤቶች፣ እና እዚህ እንደገና፣ ከአማካይ የበለጠ ብልህ ከሆነ ፣ ሜልሶቹን ለማግኘት ያማ ባቸውገደቦች እንዳሉ አወቀ።
በሜዲፍሻ ራሱን ብቻውን አገኘው፣ እናም የመንፈሳዊ ማንነት ቀውሱ ከጊዜ ወደ ጊዜ ሊቋቋመው የማይችል ይሆናል። በእርሱ ውስጥ ያለውነገር ሁሉ ብልህነት፣ ፈቃድ እና ፍቅር መሆኑን እስካወቀበት ቀን ድረስ ግን በሚፈልጉት ሰው ዓይን የተደበቀውንና የተከደነበትን ዘዴ ለማወቅ ሕጎቻቸውን በበቂ ሁኔታ እስካላወቀ ድረስ። እንዴት ያለ አስገራሚነገር አይቷል! በችግር ጊዜ የሚፈልገውነገር በራሱ ውስጥ ያለውየነፍስ ዘዴ ብቻ መሆኑን ሲገነዘብ ወደ ራሱ እንዲነ ቃውወደ ፊት እንዲገፋውያገለገለው; ማለትምወደ እሷ.

እናም ይህ ደረጃ በሜዲፍሻ ሲጀምር የሰውልጅ ኢጎ (የሰውልጅ) መናቅ እና በእሱ ውስጥ ያለውን የበላይ አእምሮ (ከፍተኛ አእምሮ) ምንነት ሚ ዳት ይጀምራል, እናምከራሳቸውውጭ ለሚፈልጉ ሰዎች ሁሉ ቅዠትን እንዲያውቅ ያደርገዋል. በዓለም ውስጥ ያሉ ምርጥ ሀሳቦች እና ይህ አጠቃላይ ሂደት ከእርሷ ጋር ወደ ንዝረት እንዲማጣ ለማዘጋጀት ኢጎን የሚጠቀም የነፍስ ልምድ አካል መሆኑን ገና ያልተገነዘቡት።

የሰውልጅ አሁን ካለውእውነታ ጋር አልተገናኘም። እና ይህ የግንኙነት ማጣት በአለም ላይ በጣም የተስፋፋ ነው; ይህች ምድር ሚርከቧ ወዴት እንደምትሄድ በማያውቁ እብድ የተሞላች ሚርከብን ትወክላለች. የሚሞሩት በማይታዩ ሃይሎች ነው፣ እና ማንምስለእነ ዚህ ሀይሎች አማጣጥ እና ስለ አላማቸውምንምሀሳብየለውም። የሰውልጅ ከማይታየውለብዙ ሙቶ ዘሙናት ተለያይቷል ስለዚህምየእውነታውን አስተሳሰብማት በማት አጥቷል.እናምይህ የንቃተ ህሊና ሙጥፋት ከጀርባውየህልውናውን ችግር ግድግዳ የሚያነሳበት ምክንያት ነው ማንነት። እና አሁንምሙፍትሄውከእሱ ጋር በጣምቅርብነው; እና በተሟሳሳይ ጊዜ በጣም ሩቅነው: ማስማት የማይፈልገውን እንዴት ማዳሙጥእንዳለበት ቢያውቅ ኖሮ።

የቃላት ጦርነት እና የሃሳብ ጦርነት ብቻ ነውየቀረው። ከፊሉ ታላቅ ሙሆኑን፣ ሌላው ደግሞበስሜቱ ህዋሱ የተገደበ ሙሆኑን ካላወቀ፣ እና ሁለቱ ሊገናኙ እንደሚችሉ፣ ራሱን የሚበቃ ማን ነው? የሰውልጅ አንድ ቀን ከራሱ ውጭማንምእንደማይችለውእና ለራሱ ብቻ እንደማይችል ቢገነዘብ... ግን ለራሱ ሙኖርን ይፈራል ፣ ምክንያቱም ሌሎች ስለ እሱ የሚናገሩትን ስለሚፈራ... እንደ እሱ ምስኪን!

ሰዎች ከቅዠት ጋር የሚያደርጉትን ትግል ያለሙቋረጥ የሚሸነፉ ፍጡራን ናቸው፣ ምክንያቱምእነሱ ህያውእና ሃይለኛ ስለሆኑ ነው። ሁሉምሰውየሚጎዳቸውን ለማጥፋት ይፈራል። እውነተኛ ቅዠት! እና በጣምየከፋውገና ይሙጣል! ምክንያቱምየ 2ኛውክፍለ ዘሙን ሰውበከዋክብት ማካከል የሚንቀሳቀሱ እና ለእሱ አሜሪክት የነበሩ ፍጡራን ወደ እርሱሲወርዱያያሉ።

የግል ማንነት ችግር በፕላኔታዊ ሚዛን ላይ ይቀጥላል. ይህ ችግር የሚሞጣጨውበታችኛው አእምሮ እና በላዕላይ አእምሮ ማካከል ካለማገናኘት የተነሳ ተጽእኖውበአለምደረጃም ሆነ በግል ደረጃ ነውምክንያቱምለሰውልጅ የፕላኔቷን ታላላቅ ሚስጥራቶች ማስረዳት የሚችለውከፍ ያለ አእምሮ ብቻነው። የጥንት አሜሪክቷ። እነዚህ አሜሪክት የጥንት ታሪክ አካል እስከሆኑ ድረስ ሰውበእነርሱ አይጨነቅም፡ ነገር ግን እነዚሁ ፍጡራን ተሜሪሰው ራሳቸውን በዘሙናዊ ሙንገድ ሲገልጹ፣ በዓለምአቀፍ ደረጃ ያለው ድንጋጤ ይገርሜ፣ እናምእውነተኛ ማንነቱን ያልገለጠው ሰውየውበውሸት ማንነቱ - እና በሚያስበውእና በሚያምንበት - እና ዑደታዊ ክስተት.

አእምሮውለማሜማሙድ ክፍት ከሆነ እና በእሱ ውስጥእውነተኛ እውቀትን ከተቀበለ ፣ እሱ ከሚያውቀው እና ከሚያውቀው ፕላኔት ውስጥ በጣምከሚያስጨንቁ ክስተቶች ውስጥ አንዱ የሆነውን አስፈላጊ ሚ ጃ ፣ የሰውልጅ የፕላኔታዊ የማንነት ቀውስ አያጋጥሙውም፣ ምክንያቱምእሱ ስላጋጠሙውነው። ቀድሞውኑ በራሱ ውስጥ ያለውን የግል ማንነት ቀውስ ፈትቷል.

የሰው ልጅ በታሪክና በህይወት ወደ ማለወጫ ምዕራፍ በፍጥነት እየገሰገሰ ስለሆነ ግለሰባዊነት ማለትምበሰውእና በኮስሞስ ማካከል ያለውፍፁምግንኙነት ከጊዜ ወደ ጊዜ ሙማስረት አለበት ምክንያቱም አንድ ሰው በሚያገኘው ሰው ውስጥ የሚያገኘው ንዝረት ከእውነተኛው ግለሰባዊነት ነው: እውነተኛ ማንነቱን አሳይቷል። እናም ይህ እውነተኛ ማንነት እስካልተረጋጋ ድረስ ግለሰባዊነት ማት በማት አልተፈጸሙምእናምአንድ ሰውሰው "በሳል" ነውሊል አይችልም, ያምማለት በማንኛውምየግልምሆነ የአለምክስተት ሳይታወክ ማጋፈጥ ይችላል, ምክንያቱምእሱ አስቀድሞ ያውቃል. እና ምክንያቱን ያውቃል.

ስለ ማንነት ቀውስ ባጠቃላይ ስናወራ በስነ-ልቦናዊ መንገድ ነው የምናገረው፣ ይህም በሰውእና በህብረተሰብ መካከል ያለውን ግንኙነት ለመግለጽ እየሞከርን ነውበሚል ነው። ነገር ግን የማንነት ቀውሱ ከዚያ ጠልቆ ይሄዳል። የማላኪያ ዱላ የሚሆነው፣ ልናሳካው የሚገባን መደበኛነት አሁን ማህበራዊ ሰውአይደለም። በተቃራኒው፣ መደበኛነት መተላለፍ አለበት፣ ያምማለት vis-a-vis እራሱ ማለት ነው።

የሰውልጅ እውነተኛ ማንነቱ ከመደበኛው ሰው በቅንፍ ውስጥ እንዳለ ማንዘብ ሲጀምር ሁለት ነገሮችን ይገነዘባል። አንደኛ፣ መደበኛውን ሰው የሚያስጨንቀው ነገር ከአሁን በኋላ አያስጨንቀውም። እና ከመደበኛ በታች የሆነ ፕላኔትን የሚያደናቅፍ ማንኛውም ነገር በቅንፍ ፣ የተለመደ ነው። ከዚያ የእውነተኛ ማንነት ክስተት ፣ ከዚህ አንፃር የሚታየው፣ የበለጠእና የበለጠአስፈላጊ ይሆናል ፣ ምክንያቱም የትኛው ሰው መደበኛውን ወይም ሳያውቅ ሰውን መደበኛ ድክመቶች ማሸነፍ እንደሚችል ስለሚወስን እና በተጨማሪም፣ የሚያደርገው ሰው የበለጠ መደበኛ መሆኑን ይወስናል - ያ ንቃተ ህሊና በሌለው እና በአንፃራዊነት ሚዛናዊ በሆነው ሰው ማጠን - የፕላኔታዊ ስርዓት ግፊቶችን መደገፍ ይችላል ፣ ይህም መደበኛውን ሰው ሊያበሳጭ እና የባህል ውድቀት ያስከትላል ።

እውነተኛ ማንነቱን ያወቀ ሰው በቀላሉ የባህል ውጤቶቹ የሆነውን እና በባህሉ እሴት ብቻ የሚኖርን ሰው ሊያደናቅፉ ከሚችሉት ከሁሉም የስነ-ልቦና ልምዶች በላይ ነው። ምክንያቱም እንደውም ባህል ውጫዊ ሁኔታዎች ሊረብሹት በሚሞክሩበት ጊዜ በጣም ቀጭን እና በጣም ደካማ ሸራ ነው; ማለትም ከሚያውቀው እውነታ ጋር በሚያያዝ ወይም ሙት በሙት የሚያውቀው: ይህ በሰው ላይ ያለው አደጋ ነው ያልተፈታ የማንነት ክስተት።

ምክንያቱም እውነተኛ ማንነቱን ካላወቀ በስሜትም ሆነ በአእምሮ የማህበራዊ ስነ ልቦና እና የዑደት ሜጨፈሻ ክስተቶች መደበኛውን የዕድገት ጉዞ በሚያውኩበት ጊዜ ለሚያሳያቸው ተፈጥሯዊ ምላሽ ባሪያ ይሆናል። በሁለንተናዊ ግንዛቤ ማሰረት ልምዱን መኖር እንዲችል የሰው ልጅ ከማህበራዊ-ግለሰባዊ ግብረመልሶች ነፃ መሆን ያለበት እዚህ ላይ ነው። እውነተኛው ማንነት ከእውነተኛው ሰው እና ከእውነተኛ እውቀት ጋር ይዛመዳል። የሰውልጅ ከሚገድበው ስሜት በተላቀቀ ኢንተለጀንስ ማሰረት ትክክለኛ ማንነት ብቻ ያለችግር የጠፈር ክስተቶችን ሊተረጉም ይችላል።

በሰው ላይ ያለው የማንነት ችግር ከቀላል የስነ ልቦና ችግር የበለጠ የህይወት ችግር ነው። ሰው እራሱን ፍለጋ ሊረዳቸው የሚፈልጋቸው የስነ ልቦና ምድቦች ከአሁን በኋላ እውነተኛ ማንነታቸውን ለሚያውቁት አይመጥኑም ምክንያቱም ከራሱ ጋር ሲታገሉ የነበረው የህይወት ፍላጎት ስለሌላቸው። እውነተኛ ማንነቱ የፍጥረቱን ማዕዘናት በመሙላት፣ በአእምሮው፣ በልኩ ወይም በሃይል አውሮፕላኑ ውስጥ ከተፈጠሩት የስነ-ልቦና ምድቦች ፍፁምነፃ ስለሆነ በሌላ የአዕምሮው፣ የልኬት ወይም የሃይል አውሮፕላኑ ውስጥ የተቀማጠ እራስን ገጥሞታል። የሚያውቀው ሰው ስሜታዊ እና አእምሯዊ አወቃቀሮች ያለ እውነተኛ ማንነት.

የማንነት ቀውስ ክስተት ለሰውልጅ ስቃይ ነው; ምክንያቱም በራሱ, ከራሱ ጋር, በቋሚነት በሚፈልገው ነገር ፈጽሞ ደስተኛ መሆን አይችልም. ለእሱ ደስተኛ መሆን በቋሚነት ለመኖር የሚፈልግ ልምድ ነው: ነገር ግን እሱ "ደስተኛ" ብሎ የሚጠራውን ለመሆን , ስለራስዎ ጥሩ ስሜት ሊሰማዎት ይገባል, ማለትም የውጭው ዓለም ይህን ስምምነት ሊረብሽ በማይችል ሚልኩ ፍጹም የሆነ ውስጣዊ ስሜት ሊሰማዎት ይችላል. ቀለም የሚሰጠውን ዳራ የሚውጋት ውስጣዊ ሃይል እስኪያገኝ ድረስ ህይወት ከራሷ የሚይለይ መሆኑን አይገነዘብም።

እውነተኛ ማንነቱን ያወቀ ሰው ከዚህ በፊት ይኖረው የነበረውን ህይወት አያልፍም። ቀለማቱ ተለውጧል, ህይወት ከአሁን በኋላ ተማሳሰይ ሜራኪነት የለውም, በእያንዳንዱ ደረጃ የተለየ ነው: ከቀደምት ህይወት የሚለየው በተማሰረተበት ባህል ላይ ተጫኖበት ሳይሆን ዕድሉን የሚወስነው እውነተኛው ግለሰብ መሆኑ ነው።

ማንነቱን ያወቀው ሰው ህይወት በጊዜ ውስጥ የሚጠፋውን እና ገደብ የሌለውን ቀጣይነት ይወክላል, ማለትም ፍጻሜ ነው: ቀድሞውኑ, ይህ ግንዛቤ በህይወት መንገድ እና በፈጠራ የህይወት መንገድ ውስጥ ጣልቃ ይገባል. የሰው ልጅ በማንነት እስከተሰቃየ ድረስ፣ ከውስጥ ካለው እውቀት ጋር ምንም ግንኙነት እስካልሆነ ድረስ ፍላጎቱን ብቻ ማሟላት ይችላል። እሱ በብርሃን ውስጥ እያለ, እራሱን መደገፍ የለበትም, ምክንያቱም እሱ አስቀድሞ በንዝረት, የህይወቱን ስልት ያውቃል, እና ይህ እውቀት ለፍላጎቱ አስፈላጊ የሆነውን የፈጠራ ኃይል እንዲያማጫ ያስችለዋል. የሜዳን ሥነ ልቦናዊ ምድብ የሰውን ሁሉንም ሀብቶች ለመቆጣጠር እና ለደህንነቱ አወጋገድ ለሚያስችለው ለፈጠራ ጉልበት ብቻ ቦታ ለመተው ይጠፋል።

የሰው ልጅ የማንነት ችግርን ለማሸነፍ ከስነ ልቦና አውሮፕላኑ ወደ ንፁህ የማሰብ አውሮፕላኑ እሴቶች ሚፈናቀል በእሱ ውስጥ ማካሰት አለበት። የስነ ልቦና እሴቶቹ ለቀውሱ አስተዋፅዖ ያደርጋሉ፣ ምክንያቱም በስሜት ህዋሳቱ ላይ ብቻ የተገደቡ ስለሆኑ፣ ስሜታዊ ቁስን ለሚተረጉመው የማሰብ ችሎታው፣ ለአእምሮው እውቅና የማይሰጥ የማለኪያ ዘንግ ያስፈልገዋል።

በእሱ ውስጥ ወደ እሱ ውስጥ ዘልቆ የሚገባ እና በእንቅስቃሴው ውስጥ ሊከለክለው በማይችለው ነገር ላይ አንድ ዓይነት ተቃውሞ ለመጀመሪያ ጊዜ የሚሰማው እዚህ ነው። እንቅስቃሴው ሲጀምር ከኢጎ እና ከቺሜራዎች ነፃ የሆነ የዚህ ብልህነት ብርሃን ነው። የእሴቶች ሚፈናቀል ማሳማት የጀመረው ይህ ውስጣዊ ስቃይ የሚያስከትል ሲሆን ይህም በሚቃውሰው መኖር በሚኖርበት ማሰረት የብርሃንን የማሰብ ችሎታ ዘልቆ ለመግባት በቂ ነው:

ኢጎ የተወሰነ ሚዛን እንዲጠብቅ ለማስቻል የእሴቶች ለውጥ የሚከናወነው ቀስ በቀስ ብቻ ነው። ነገር ግን በጊዜ ሂደት, አዲስ ሚዛን ይማሰረታል እና ኢጎ ከአሁን በኋላ የተለመደ አይደለም, በማህበራዊ አነጋገር; ንቃተ ህሊና አለው። ይህም ማለት በቅርጽ እና በመደበኛ ቅዠት አይቶ እና የረቀቁ አካሎቹን ንዝረት፣ ግለሰባዊነት የሚማሰረትባቸውን ደረጃዎች እና እውነተኛ ማንነቱን ለማሳደግ ግለሰባዊ እየሆነ ይሄዳል።

የእሴቶች ሚፈናቀል በእውነቱ የእሴቶች ውድቀት ነው፣ ግን እኛ “ሚፈናቀል” ብለን እንጠራዋለን ፣ ምክንያቱም የሚከሰቱ ለውጦች የሞት ሁኔታን ከሚለውጥ የንዝረት ኃይል ጋር ስለሚዛመዱ የአስተሳሰብ ዘይቤ ከእውቀት ጋር እንዲስተካከል። በሰው ውስጥ ከፍ ያለ ማእከል። ኢጎ ይህንን ውድቀት በንዝረት እስካላየ ድረስ፣ የሀሰት የማንነቱ ግድግዳ የሆኑትን የሃሳቦች፣ የምልክት ምድቦች መውያየቱን ይቀጥላል። ነገር ግን እነዚህ ግድግዳዎች ማዳከም ሲጀምሩ የእሴቶቹ ሚፈናቀል ከትልቅ ለውጥ ጋር ይዛመዳል, ይህም በኢጎ ምክንያታዊነት ሊገለጽ አይችልም. እና በእሱ ምክንያታዊነት ሊታወቅ ባለመቻሉ, በመጨረሻ በብርሃን ይሞታል, ያም ማለት, በመጨረሻ በቋሚነት እና በሚደግ ላይ ካለው ጋር የተያያዘ ነው:

ህይወቱ, እንግዲያው, በዑደት ይለወጣል እና ብዙም ሳይቆይ, እሱ በችሎታዎች እንጂ በገደብ አይኖረውም. የእሷ ማንነት ከጊዜያዊ ፍላጎቶቿ ጋር በተዛመደ ከማለፅ ይልቅ ከእርሷ ጋር በተገናኘ እየጨመረ መጥቷል. እናም " እውነተኛ እና ተጨባጭ ራስን" ማለት ምን ማለት እንደሆነ መገንዘብ ይጀምራል.

እውነተኛውን እና ተጨበጭማነቱን ሲገነዘብ፣ ይህ እራሱ እራሱ መሆኑን በግልፅ ያያል፣ በተጨማሪም በራሱ ውስጥ ሌላ ነገር የማያየው፣ ነገር ግን ማግኘት የሚሰማው፣ እዚያ ውስጥ የሆነ ነገር ወደ እሱ ይገባል:: ብልህ ፣ ቋሚ እና በቋሚነት የሚገኝ የሆነ ነገር። አንድ ነገር በዓይኑ የሚመለከት እና አለምን እንዳለ የሚተረጉም እንጂ ኢጎ በፊት እንዳየው አይደለም።

“አእምሮ” ነው አንልም፣ እሱ “ሱፐርታልታል (ከፍተኛ አእምሮአዊ)” ነው እንላለን ፣ ማለትም ለማወቅ ማሰብ አያስፈልገውም ማለት ነው። በማንነት ማሰቃየት ከሱ የራቀ ነው፣ ካለፈው ልምድ፣ ያለፈውን ህይወቱን መለስ ብሎ ሲመለከት እና አሁን ያለውን አይቶ ከነበረው ጋር ሲያወዳድረው ይገረማል።

ምዕራፍ 2የ ታች ዝግመት ለውጥእና ወደላይ ዝግመት ለውጥ BdM-RG #62A (የ ተሻሻለ)

እሺ፣ ስለዚህ የሰውን ዝግመተ ለውጥ እለያለሁ፣ ወደ ታች ኩርባ እና ወደ ላይ ጥምዝ እሺ እሰጠዋለሁ። ? እኔ “ኢቮሉሽን” ብዬ የምጠራው የታች ከርቭ፣ እኔ ዝግመተ ለውጥ የምለው ወደ ላይ ኩርባ ነው፡፡ እና ዛሬ ሰው በእነዚህ ኩርባዎች ማነብሰቢያ ቦታ ላይ ነው፡ ቀን እናስቀምጥ፡ ከፈለጋችሁ 1969 ዓ.ም. ዝግመተ ለውጥን ከተመለከትን - በዳርዊናዊ እይታ ሳይሆን - ከመናፍስታዊ እይታ አንፃር ፣ በሌላ አነጋገር እንደ ሰው ውስጣዊ ምርምር እና ወደ ኋላ ማለስ ብለን ከሄድን ፣ ከአስራ ሁለት ሺህ ዓመታት በፊት ውድቀትን እናገኘበታለን። የአትላንቲስ ስም የተሰጠበት ታላቅ ሥልጣኔ ።

ስለዚህም የሰው ልጅ የንቃተ ህሊናው ገጽታ የሆነውን የንቃተ ህሊና ውስዉር ተሽከርካሪ፣ ከስነ-ልቦና-ስሜታዊ ከሆኑ ነገሮች ሁሉ ጋር በቀጥታ የሚዛመድ የከዋክብት አካል ተብሎ የሚጠራውን በከፍተኛ ሁኔታ ያዳበረበት ወቅት ነበር። ከዚያም ይህ ሥልጣኔ ከጠፋ በኋላ እስከ ዛሬ ድረስ የሰው ልጅ ሌላ የንቃተ ህሊናውን ክፍል አዳበረ ይህም በድብቅ የታችኛው የአዕምሮ ንቃተ-ህሊና እድገት ተብሎ ሊጠራ ይችላል, ይህም እጅግ የላቀ የአዕምሮ እድገትን ያስገኘ ሲሆን ይህም ዛሬ ሰው ይጠቀሜል. ቁሳዊውን ዓለም ለሚረዳት.

እና ከ 1969 ጀምሮ በዚህች ፕላኔት ላይ በሰው ልጅ ንቃተ ህሊና ውስጥ አዲስ ክስተት ተፈጥሯል ይህም የመዋሃድ ስም ሊሰጠው ወይም በምድር ላይ የበላይ ንቃተ ህሊና (ከፍተኛ አእምሮ) ማ ቃቃት ስም ሊሰጠው ይችላል. እና በአለም ላይ በዝቅተኛ አእምሮ ፣ በእውቀት ፣ በእውቀት ደረጃ ማስራታቸውን ያቆሙ እና ሌላ የንቃተ ህሊና ሽፋን ማዳበር የጀመሩ ወንዶች አሉ እርሱም የበላይ ንቃተ-ህሊና (ከፍተኛ አእምሮ) ይባላል። እናም እነዚህ ሰዎች በእድገት ሂደት ላይ ያሉ እና እነሱም ከሌላ የዝግመተ ለውጥ ዑደት ጋር የሚ ጣጠሙ ፋኩልቲዎችን ያዳበሩ ሲሆን ይህም አንድ ስድስተኛ የስር ዘር-ዘር ሊባል ይችላል።

በድብቅ ፣ ስለ ሰው ዝግመተ ለውጥ ስንናገር ፣ ስለ አትላንቲስ እየተነጋገርን ነው፣ እሱምከሱ-ዘር-ዘር ጋር አራተኛውየስርወ-ዘር ፣ እኛ የምንካፈለውየኢንዶ-አውሮፓዘሮች ፣ የአምስተኛውስር-ዘር አካል ናቸው። እና ንዑስ-ዘርዎቹ። እና አሁን በአለምውስጥ አዲስ የዘር-ዘር ጅምር አለ ይህምየእሱን ንዑስ ዘር ይሰጣል። እናምበሜጩፈሻ የሰውልጅ የዝግመተ ለውጥ ደረጃ ላይ እንዲደርስ የሚያስችለውበቁሳዊ አካሉ ኦርጋኒክ አጠቃቀም እንዳይኖረው የሚያደርግ ሰባተኛው የስር ውድድር ይኖራል። እኛ ግን በዚህ ጊዜ እየተገናኘን አይደለም፤ ስለዚህ የምንገናኘው ከስድስተኛው የስርወ-ዘር ጋር እየተገናኘን ነው፣ እሱምአካላዊ ዘርን የሚይወክል፣ ነገር ግን ለወደፊት የሰውልጅ አዲስ የአእምሮ ንቃተ-ህሊና ማሉ በማሉ ሳይኪክ ገጽታን ይወክላል።

በዚህ አይሮፕላን ላይ ያለውን የሰውልጅ ዝግመተ ለውጥ ለሚረዳት ከተገለበጠውአዙሪት አንስቶ እስከ ፍፃሜውድረስ ምን አልባትምሁለት ሺህ አምስት መቶ አመታት እንደደረሰን በደረሰን ሚዛን ማሰረት የሰውልጅ ሊያልፈውእንደሆነ ግልጽ ነው። በአስገራሚየንቃተ ህሊና ደረጃዎች ማለትምየአትላንቲስ ሰውከኢንዶ-አውሮፓውያን ዘር ሰውጋር ሲወዳደር የተገደበ ነበር ማለት ነው፣ የዛሬውሰውውስን ነውእናምከቀጣዩ ሰውጋር ሲወዳደር የተገደበ ይሆናል ማለት ነው። በአውሮቢንዶ የተተነበየውበምድር ላይ ያለውየበላይ ንቃተ-ህሊና (ከፍተኛ አእምሮ) ዝግመተ ለውጥ።

ምን supramental ህሊና (ከፍተኛ አእምሮ) ዝግመተ ለውጥ ውስጥ የሚከብ ይህ ነው፡ እኛ ሰዎች ያህል, ምክንያታዊ ሰዎች, የካርቴዥያ ሰዎች, አምስተኛውሥር-ዘር በጣምአንጸባራቂ ሰዎች እንደ እኛ ዝንባሌ እንዳለን ያህል ዛሬ ነው፡ አእምሯችን በእኛ ኢጎ እንደሚሞራ ለማመን ነገ የሰውልጅ አእምሮ በኢጎ እንደማይመራ፣ የሰውአእምሮ በስነ ልቦና ፍቺውውስጥ እንዳለ፣ የኢጎ አንጸባራቂ መግለጫእና ምንጩእንደሆነ ይገነዘባል። በአሁኑ ጊዜ “የአእምሮ ዓለም” ተብሎ ሊጠራ የሚችል ፣ ግን በኋላ “ሥነ-ሕንፃ ዓለም” ተብሎ የሚጠራው በትይዩ ዓለማት ውስጥ።

በሌላ አነጋገር፣ ምን ለማለት ፈልጌ ነው፣ የሰውልጅ የሃሳቡን ምንጭለማወቅ ብዙ ችግርን ወይም አቅሙን ወይም ነፃነቱን በወሰደ ቁጥር ከተማሳሳይ አለም ጋር በቴሌፓሳይኪክ ግንኙነት ውስጥ መግባት ይጀምራል። በሜጩፈሻ በዝግመተ ለውጥ ሂደት ፣ በአለም ደረጃ ፣ በዘር ሁሉን አቀፍ ደረጃ ላይ ለመድረስ ፣ የህይወት ምስጢራትን በቅጽበት መፍታት መቻል ፣ በቁስ ማስክ እና በነፍስ በከዋክብት ግዛት ውስጥ ከህይወት ይልቅ። የመንፈስ አእምሮአዊ ግዛት። በሌላ አነጋገር፣ እኔ የምለው፣ ሰውዬ፣ ዛሬ ለራሱ በቂ የሆነ የአእምሮ ንቃተ-ህሊና ደረጃ ላይ መድረስ በሚችልበት ደረጃ ላይ ደርሷል።

እና እራስን የቻለ የአዕምሮ ንቃተ ህሊና ስል የእውነት ስነ ልቦናዊ ጠቀሜታ ላይ የተማሰረተ የአእምሮ ግንዛቤ ማለቴ አይደለም፡ እውነት ቃል ነው፣ እሱ የግል እምነት ወይም ማህበራዊ እምነት ወይምየጋራ ሶሺዮሎጂካል እምነት ነው፣ እሱምእንደ ግለሰብ ወይምእንደ ማህበረሰብእንደ ስብስብየሰውልጅ ስሜታዊ ፍላጎቶች አካል የሆነውበቁስ አለምውስጥየበላይነትን ያረጋግጣል።

ነገር ግን የሰውልጅየወደፊት ንቃተ ህሊና እድገትን በተማለከተ የእውነት ክስተት ወይም የስነ-ልቦና አቻው ወይም ስሜታዊ እሴቱ ፍጹም ከንቱ ይሆናል ምክንያቱም የሰውልጅ ከአሁን በኋላ ስሜታዊነትን ሊጠቀምበት አይችልም. የእውቀቱ የስነ-ልቦና ግምግሚ ከአሁን በኋላ የህሊናውን ስሜታዊነት ለራሱ የአእምሮ ደህንነት እድገት ማጠቀምአይኖርበትም።

ስለዚህ የሰው ልጅ በስነ-አእምሮ አውሮፕላን ላይ የአካል ብቃት እንቅስቃሴ ማድረግ እንዲችል በአእምሮውውስጥ ፍጹምነፃ ይሆናል ፣ አገላለጽ ፣ ማግለጫውእና የሜጨረሻው ሜጨረሻ የሌለውየአለምአቀፍ ንቃተ-ህሊና ፍቺ ፣ የሁሉምዘሮች አካል ናቸው፣ በኮስሞስ ውስጥ ካሉ ሁሉምዘሮች ፣ እና በእውነቱ የማይለወጥ የመንፈስ አንድነት አካል ናቸው፣ በፍፁም ፍቺው ፣ እንደ መጀመሪያው የብርሃን ምንጭ እና በኮስሞስ ውስጥ ያለው እንቅስቃሴ።

ስለዚህ በሜጨረሻ ኢጎ በራሱ ንቃተ-ህሊና ላይ የጠፋውን ጊዜ ሲያካሂድ እና እራስ ወደ ንቃተ ህሊናውበማስተዋወቅ የስነ-ልቦናዊ ፍቺውገደብ ላይ ሲደርስ በሰውልጅ ዝግመተ ለውጥ ውስጥ አንድነ ጥብ ይመጣል። የንጹህ አእምሮውየመፍጠር አቅምማለትምየመንፈሱ።

እናምበምድር ላይ፣ በተለያየ ዘር፣ በተለያዩ ሀገራት፣ በተለያዩ ጊዜያት፣ ውህደቱን የሚያውቁ ግለሰቦችን፣ ማለትምበቅጽበት ወደ ታላቅ የእውቀት ምንጮች ለማሳብ የሚማጡ ግለሰቦችን እናገኛለን። የዓለም ሳይንስ በቴክኖሎጂ፣ በቴክኒክ፣ በሕክምና፣ በስነ ልቦና ወይምበታሪክ፣ ማሉ በማሉ ይገለበጣል። ለምንድነ ው? ምክንያቱምለመጀመሪያ ጊዜ ከሰውልጅ ዝግመተ ለውጥ በኋላ፣ ለመጀመሪያ ጊዜ መንፈስ ወደ ቁስ አካል ከወረደ በኋላ እና ለመጀመሪያ ጊዜ ነፍስ ከቁስ ጋር ከተዋሃደች በኋላ የሰው ልጅ ፍፁም እውቀቱን የማሻከምአቅምይኖረዋል። .

ፍፁምእውቀት የምለውየሰውልጅአእምሮ የራሱን ብርሃን የማሻከምና የማሳብአቅምነ ው። ፍፁም እውቀት ፋኩልቲ አይደለም። ፍፁም እውቀት አስቀድሞ መወሰን አይደለም። ፍፁም እውቀት አያስፈልግም። ፍፁምእውቀት የእርምት የዝግመተ ለውጥ ፍፃሜነ ው፣ ማለትም፣ በኮስሞስ ውስጥ ያለውየብርሃን ታላቅ የእንቅስቃሴ ማእከ አካል እና ሁሉንምግዛቶች ፣ ሁሉንምብልህ ሁኔታዎች ፣ ማለትም- በአጽናፈ ሰማይ ውስጥ ያሉ የማሰብ ችሎታ ያላቸው ዝርያዎች በአንድ ላይ እንዲገናኙ ለማነገር። ከፍ ያለ የአዕምሮ አውሮፕላን፣ ማለትም በዝግመተ ለውጥ ወቅት ለመፍቀድ የሚያስችል ሃይል ባለውሃይል አውሮፕላን ላይ ማለት ነ ው፣ ለኤተርቲክ አካል የማይቀር ትንሳኤ የሰውነ ት ቁሳቁስ በሜጨረሻ ይጠፋል።

ያምማለት፣ በሰውውስጥ ያለውአቅምበሜጨረሻውዓለምአቀፋዊ ፍጡርን ከሚፈጥሩት ልዩ ልዩ ፀሀዮች ጋር የመገባት አቅም፣ እናምመንፈሱ፣ ብርሃኑ እና ማሰረቱ በእንቅስቃሴ እና በማስተዋል። አቶሚክ ንቃተ ህሊና ይደውሉ! ስለዚህ የሰውልጅ ማሰብ ሳያስፈልገ ው፣ ማሰብ ሳያስፈልገ ው፣ የሰውልጅ በሜጨረሻ በምድራችን ላይ ባለውሁለንተናዊ ንቃተ ህሊና ውስጥ በአእምሯዊ ግንባታ ውስጥ በምድብ መንገ ድ ጣልቃ የሚ ባበት በዝግመተ ለውጥ ወቅት አንድ ነ ጥብ ይመጣል። . ይህ ማለት የሰው ልጅ በሜጨረሻ ፍፁም አስተዋይ ፍጡር መሆኑን ይገነ ዘባል ማለት ነ ው።

የሰው ልጅ ብልህነ ት የትምህርት አይነ ት ብቻ ሳይሆን ብልህነ ት በማንኛውም ሁኔ ታ የማንኛውምአእምሮ ማሰረታዊ ባህሪ ፍጹምበሆነ መንገ ድ መሆኑን ይገነ ዘባል። እኛ ብቻ ዛሬ እንደ ኢጎ ወይምእንደ ሰውበዓለማቀፋዊ ነ ጸብራቅ በተጨባ ብን ገ ደብ ማለትምበታሪክ እና በሰውልጅ ትውስታ ውስጥ ለመኖር የምንገ ደድበት ደረጃ ላይ እንገኛለን።
እናምየሰውልጅ ገና አልተሰጠም- በዚህ ማእከ በቂ ሳይንስ ስለሌለ - የሰውልጅ ስነ ልቦናውእንዴት እንደሚሰራ ፣ ኢጎ እንዴት እንደሚሰራ ፣ የእሱ ኢጎ እንዴት እንደሚሰራ እና እንዴት እንደሚሰራ የማወቅ እና የሚዳኝ ችሎታ ገና አልተሰጠም። ኢንተለጀንስ የሚለው ቃል በአለማቀፋዊ ፍቺው ምን ማለት ነ ው ስለዚህ ሰው ዛሬ በከዋክብት አካሉ ተይዟል ማለትምበስሜት ህዋሳቱ!

በዝግመተ ለውጥ ወቅት በታሪክ እና በርዕሰ-ጉዳይ የተደገፈ ትንሽ ውስን እውቀትን በመሠረታዊ እና ሁለንተናዊ እውቀቱን መተካት አለበት ፣ እንደ ሁሉም የሳይንስ ፅንሰ-ሀሳቦች መሆን አለባቸው፣ ዛሬ ሳይንስ ጠቃሚ አይደለም፣ በተቃራኒ ውበጣም ጠቃሚ ነው; ነገር ግን ዛሬ ሳይንስ እንዲሁ ወደ ራሱ ማኅር የሚይቀር ጉዞውን ያደርጋል. ሁሉም ስልጣኔዎች ወደ ራሳቸው ማኅር የሚይቀር ጉዟቸውን እንደሚያደርጉ ሁሉ።

ነገር ግን አንድ ሥልጣኔ የተሻረበት እውነታ በጣም ከባድ እንደሆነ ሁሉ ሳይንስም የራሱን ማኅር ለማምጣት አስቸጋሪ ይሆንበታል። እና ያ በጣም የተለመደ ነው። አንድ ሰው የሚያስቡ ወይም የተወሰነ ንቃተ ህሊና ያላቸው ፍጡራን የራሳቸውን ውድቀት ወይም የራሳቸው መጥፋት በአለም ላይ እንዲያራምዱ ማጠየቅ አይችልም። የሰው ልጅ በዝግመተ ለውጥ እንዲመጣ ለማድረግ እኛ የሆንነውን፣ የሰራነውን፣ የምንሰራውን፣ የምንችለውን እና የምንችለውን የማወቅ ግዴታ አለብን።

ነገር ግን እንደግለሰብ - እንደ ግለሰብ በግልፅ እላለሁ - በመጨረሻ በፕላኔታችን ላይ ሁለንተናዊ እና ዓለምአቀፋዊ ስርዓት ሁኔታዎችን ለማጋፈጥ እንገደዳለን ። በዚህ አለም, ከሳይንስ ዝግመተ ለውጥ ጋር የሞቱ እንቅስቃሴዎች እና በሳይንስ ሞት በሞት ውድቅ የተደረጉ እንቅስቃሴዎች።

ስለዚህ ኮስሞስ ያልተገደበ መሆኑን ለማንዘብ በጊዜ ሂደት የተወሰኑ ልምዶችን ለማምምእና ለሚደስ እንገደዳለን። የሰው ልጅ ንቃተ ህሊና ገደብ የለሽ ነውእና ሰው በውስጡ ያለው ንቃተ ህሊናው ያህል ሃይለኛ ነው። በብዙ የአዕምሮ ሞገዶች ማስቀለኛ መንገድ ላይ እንድንኖር በተገደድንበት አለም ዛሬ በጣም አስፈላጊ ነው ይህም በአጠቃላይ... እና በአጠቃላይ ስናገር በእርግጠኝነት ይህ የት እንዳለ አሜሪካን እየተማለከትኩ ነው። ከግለሰባዊነት ጋር ሲጋጭ የጋራ ልምድ ቀስ በቀስ የጋራ የስነ ልቦና ችግርን ይፈጥራል።

በቴሌቭዥን ወይም በጋዜጦች ወይም በተለያዩ የነጻው ፕሬሶች ቁጥራቸው እየጨመረ በሚሄደው የሃሳብ ሞገድ የሰው ልጅ በአለም ላይ ላልተወሰነ ጊዜ ሊደበደብ አይችልም። የሰው ልጅ ከአሁን በኋላ በተለያዩ በእውነት እና በውሸት መካከል በሚፈጠሩ ግጭቶች የተነሳ የሚፈጠረውን የስነ-ልቦና እና የስነ-ልቦና ውጥረት ማሸከም የማይችልበት ጊዜ ይመጣል። የሰው ልጅ ከራሱ ጋር በተገናኘ እውነታውን እንዲገልጽ በሚገደድበት ጊዜ በልዕለ-አእምሮ (ከፍተኛ አእምሮ) ንቃተ-ህሊና እድገት ውስጥ አንድ ነጥብ ይመጣል። ነገር ግን "አንዱ ራሱ" ይሆናል እንጂ ዓለምአቀፋዊ ይሆናል፣ በራሱ መንፈስ ተጫዋችነት ወይም በራሱ ኢጎ ከንቱነት፣ ወይም በእኔ አለመተማመን ላይ የተመሠረተ "አንድ" አይሆንም።

ስለዚህ ከዚያን ጊዜ ጀምሮ የሰው ልጅ የሰውን ልጅ ክስተት፣ ስልጣኔን በሁሉም መልኩ መረዳት መቻል ይጀምራል። እና ከአሁን በኋላ በሚሆነው ነገር ወይም በአለም ላይ በሚሆነው ነገር በስነ-ልቦና " *ኣይማዛም* (*ስድብ*) አይሆንም። ሰው ነፃ መሆን ይጀምራል። እና ነጻ መሆን ከጀመረበት ጊዜ ጀምሮ, በመጨረሻ ህይወትን በመሠረታዊ ጥራቱ መረዳት ይጀምራል. እና በዝግመተ ለውጥ ባደገ ቁጥር ህይወትን በፍፁም ፣ በተዋሃደ እና በተሟላ መንገድ ይረዳዋል ፣ ይህም ዛሬ የአምስተኛው ስር-ዘር ንቃተ-ህሊና አካል አይደለም።

ለምንድነው ይሄ ሁሉ አነጋገር? በቀላሉ ሰውን ቀስ በቀስ እንዲረዳው ማድረግ, እራሱን ሊሰጥ የሚችለው ትልቁ ታማኝነት, ለራሱ ታማኝ መሆን ነው፡ የምንኖረው ለግለሰባዊነት በተለይም በምዕራቡ ዓለም ያለው ፍቅር እጅግ የላቀ በሆነበት ክፍለ ዘመን ላይ ነው። ከጊዜ ወደ ጊዜ ግለሰባዊ እየሆንን መጥተናል፣ ነገር ግን ግለሰባዊነት፣ አማላካከት ከቀጠለ፣ በመሠረታዊነት ከሰውልጅ እውነታ ጋር አልተጣጣሚም። በሌላ አነጋገር በጎዳና ላይ ቀይ ፓንቶች እና ቢጫስሊፐር ይዘው መሄድ እና በኒውዮርክ በኒውዮርክ ታይምስ ስኩዌር ፍቅር መፍጠር የግለኝነት መገለጫነው። ግን ግርዶሽ ነው፣ የሰውልጅ ንቃተ ህሊና አስትራላይዜሽን ነው።

የሰውልጅ ግለሰባዊነቱን ማጠበቅ፣ ግለሰባዊነቱን በተጨበጨቦየ ቃሉን ትርጉም መግለጽ፣ የብዙሃኑን ስሜት ማቃለል ወይም የህዝቡን ስሜት ማቃለል ወይም የህዝቡን ስሜት ማንካት አያስፈልገውም። ቅዠት ነው! እና የሃያኛው ክፍለ ዘመን የባህሪ ፋሽኖች አካል ነው፣ ውሎ አድሮ ባናል ይሆናል፣ ውሎ አድሮ እንኳን ደደብ ይሆናል፣ ውሎ አድሮ የውበት ውበት ይጎድለዋል። ስለዚህ አዲሱ ሰው፣ በምድር ላይ ያለው የላቀ (ከፍተኛ የአእምሮ) ንቃተ-ህሊና እድገት፣ በእርግጥ ሰው እጅግ በጣም ግለሰባዊ ግን ግላዊ ያልሆነ ንቃተ ህሊና እንዲያዳብር ያስችለዋል።

ሰው ለምን ግለሰባዊ ይሆናል? ምክንያቱም የንቃተ ህሊናው እውነታ በመንፈሱ ውህደት ላይ የተማሰረተ እና በሰዎች ፊት ወደ አለም ውስጥ የሚይታይ ስለሆነ አንድ አይነት ማሽኮርመምን ከግርማዊነት ጋር ያሳያል። ሰው እውን ለመሆን በአለም ዙሪያ መዞር እና መራቅ አያስፈልገውም። በተቃራኒው፡ የበለጠ ንቃተ ህሊና ያለው ሰው፣ የገለልተኛ ይሆናል፣ የበለጠ እውን ይሆናል እና በእውነታው ውስጥ ማንነቱ የማይታወቅ ይሆናል። ምክንያቱም የሰውልጅ እውነታ በእሱ እና በእሱ መካከል እንጂ በእሱ እና በሌሎች መካከል የማይሄድ ነገር ነው፡

በፕላኔታችን ላይ ያለውን የስርወ-ዘርን አስፈላጊ የዝግመተ ለውጥ ከተማላከትን, የሰውን ክስተት ትንሽ ለሚረዳት ነው፡ ማገጠሚያዎችን መመስረታችን፣ ማኦ በማኦ ተግባራዊ ነው፣ ለማይቀሩ ክስተቶች የዘመን ቅደምተከተል ግንዛቤ ማዕቀፍ ለማስጠት ብቻ ነው! ነገር ግን ስለ አስተዋይ ዘር ከተነጋገርን፣ ስለ ንቃተ ሰብአዊነት ከተነጋገርን፣ ስለ ህሊናዊ ሰዎች እና ግለሰቦች የመናገር ግዴታ አለብን።

በምድር ላይ ያለው የበላይ ንቃተ-ህሊና (የላቀ አእምሮ) ዝግመተ ለውጥ በማንኛውም የስብስብ ሚዛን ላይ በጭራሽ አይከናወንም። በምድር ላይ ያለው የበላይ (ከፍተኛ አእምሮ) ንቃተ ህሊና ዝግመተ ለውጥ የጋራ ኃይል መግለጫ ሊሆን አይችልም። ምንጊዜም በዓለም ላይ ያሉ ግለሰቦች ከራሳቸው ምንጭ፣ ከመንፈሳቸው፣ ከድርብ ጋር፣ የምንጠራው ምንም ይሁን ምን ወደሚተባበሩበት ንቃተ ህሊናቸው በጥቂቱ፣ እየጨመሩ የሚሄ ትቱ ናቸው። የሰው አካል ነው።

በዚህ አቅጣጫ የሚከሄደው ማሳረታዊ እንቅስቃሴ ግን በዚህ ላይ ይማሳረታል፡ ከስልጣን መውረድ በኋላ ተደርጎ የሚያውቀውን የአስተሳሰብ ክስተት በሚዳት ላይ የተማሳረተ ይሆናል። " *እኔ እንደማስበው ስለዚህ እኔ ነኝ*" ማለት በቂ አይደለም . ዴካርት ፣ “*አስባለሁ፣ ስለዚህ እኔ ነኝ*” ማለቱ ጥሩ ነበር ፣ ምክንያቱም አስተሳሰብ በራሱ በግለሰብ ደረጃ እውን መሆን ያለበት ሃይል እንዳለው የግንዛቤው አካል ነበር።

ነገር ግን በፈጠራ ንቃተ ህሊና ደረጃ፣ የሰውልጅ ሃሳብ ማሉ በሟሉ፣ ሟሉ በሟሉ ሲተላለፍ ነጥቡ ይሞጣል። እናም የሰውልጅ በዝግሙተ ለውጥ ጊዜ አያስብም፡ ሀሳቡ ወደ ከፍተኛ አእምሮው የፈጠራ መግለጫ ዘዴ ይለወጣል። እና ይህ አእምሮ ሟሉ በሟሉ ይሆናል። ቴሌሳይኪክ. በሌላ አነጋገር የሰው ልጅ ከአለምአቀፍ አውሮፕላኖች ጋር በቅጽበት መገናኘትን ያጋጥመዋል እና ይህ የመገናኛ ዘዴ ከአሁን በኋላ አንጸባራቂ አይሆንም. ሀሳብ በሰው አእምሮ ውስጥ መንፀባረቁ ያቆማል ቅጽበት ፣ ሀሳብ ግላዊ መሆን ያቆማል። ከዚህ በኋላ ሰው ያስባል ማለት አንችልም፣ የሰው ልጅ ከራሱ ንቃተ-ህሊና ዓለም አቀፋዊ አውሮፕላኖች ጋር ይገናኛል እንላለን።

ነገር ግን የሰውልጅ ይህንን በተጨባጭ መንገድ እንዲረዳው፣ ዛሬ እንደፀነስነው፣ ዛሬ እየኖርን እያለ ፣ በአእምሯችን እንዳስቀመጥነው፣ እንደተፈጠረ ወይም እንደተገነዘበው ያንን ሀሳብ ማንዘብ አለበት። እኛ እንደ ሳናውቅ ኢጎ በውስጣችን የተወሰነ ግንዛቤ ሊነቃን ይገባል፣ ይህም የሰውልጅ ሀሳቡ በራሱ ከራሱ ጋር እንደሚከፋፈለው ሊገነዘብ መቻል አለበት። እሱ በአፈጣጠር እና በንቃተ ህሊና ማጣት ምክንያት ለጥሩ ወይም ለክፉ ፣ ለእውነት እና ለሐሰት ገዥነት እስካስገዛው ድረስ ብቻ ነው።

የሰውልጅ አእምሮውን ካደረገበት ጊዜ አንስቶ አሉታዊም ሆነ አወንታዊ መጋጠሚያዎችን ካቋቋመ በኋላ በራሱ በቁሳዊ አውሮፕላን እና በራሱ ማካከል በኮስሚክ እና ሁለንተናዊ አውሮፕላን ላይ ማለያየትን ፈጠረ። ይህ በጣም አስፈላጊ ነው! ለቀጣዩ የዝግሙተ ለውጥ መሠረታዊ ቁልፍ መሆኑ በጣም አስፈላጊ ነው: ከፖላሪቲ ጋር በተያያዘ ሀሳባችንን ሁል ጊዜ እንድንኖር የሚያደርገን የኢጎአችን መሰረታዊ አለመተማመን ነው። የስሜታችን ሃይለኛ እና ባምፓሪክ አቅም ነው። እንደ ኢጎ ወይም ያልተሟላ ወይም የተሟላ ግለሰብ የምናውቀውን ማሸከም አለመቻላችን ነው።

አንድ ነገር የሚያውቅ ሰው በአለም ላይ የለም፡ ሁሉም ሰዎች አንድ ነገር ያውቃሉ ነገር ግን ዓለም አቀፋዊ ሥልጣን የለም, ምንም ዓይነት ባህላዊ ትርጉም የለም, አንድን ሰው እያወቀ ሊደግፍ የሚችል የባህል ድጋፍ በዓለም ላይ የለም. ይህንን እውቀት ለመመስረት እና የሰውን አእምሮ በእሱ ላይ ለማስያዝ አንድን ነገር የማወቅ መብት የሚሰጡ ተቋማት አሉ። በተለያዩ ደረጃዎች ሳይንስ የምንለው ነው፣ የተለመደ ነው።

ነገር ግን በአለም ላይ ያሉ ተቋማት ለሰው ስልጣን የሚሰጡበት ወይም የሚሜሉበት ምንም አይነት ተቃራኒ እንቅስቃሴ የለም ይህም ማለት አንድ ቀን በጣም ትልቅ ሊሆን የሚችለውን የእራሱን ትንሽ ማጠን ሜሉለት ማለት ነው። እናም ፈተናውን በመንፈሳዊው ዓለም፣ በሃይማኖታዊው ዓለም ውስጥ በጣም ቀላል በሆነ መንገድ መውሰድ ይችላሉ። አንድ ቀን የሰው ማእከሎች በበቂ ሁኔታ ክፍት ሲሆኑ በሳይንስ ማስክም እንዲሁ ማድረግ ይችላል።

በዓለም ላይ ያለ አንድ ሰው ለምሳሌ አንድ ቄስ ወይም በሃይማኖት ውስጥ የሚሠራና ስለ አምላክ የሚናገረውን ሰው ለማግኘት ሄዶ “አምላክ እንዲህ ያለ ነገር ነው፤ እንዲህ ያለ ነገር ፣ *እንደዚህ ያለ ነገር”* ፣ አንድ ሰው እንዲህ ይለው ነበር፡ “ *ስለ እግዚአብሔር ግን በምን መብት ትናገራለህ? ስለ እግዚአብሔር በምን መብት ትናገራለህ”...?* የሰውልጅ በዝግሙተ ለውጥ ያነሰ ከሆነ እና የአዕምሮው የፍጥረት ገጽታ አካል የሆኑትን ሌሎች ቅርጾችን ለማውጣት ወይም ለሚፈልፈል የእግዚአብሄርን ሜልክ ቆርጦ ከወጣ፣ በእግዚአብሔር ተቋማዊ አሰራር የበለጠ ይቃወሜል። የማይታዩትን ዓለማት ግንዛቤ.

ስለዚህምነውየሰውልጅ ከአለምድጋፍ ጋር በትልቅ ንቃተ ህሊና (ከፍተኛ አእምሮ) ወደ አለም ማግባት አይችልምየምላው። ሰውራሱን ከዓለማዊ ድጋፍ ፍላጎት ሙሉ በሙሉ ነፃ ሲያወጣእና በሜጨረሻምየሚያውቀውን ነገር ማንዘብእና ማሸከምሲጀምር የላቀ (ከፍተኛ አእምሮ) ንቃተ ህሊና ይኖረዋል። የዚህምሁኔታ የእውነት እና የውሸት ዋልታ ወጥመድ ውስጥ መውደቅ አይደለም።

የሰውልጅ የእውነት እና የውሸት ፖለቲካ ወጥመድ ውስጥ ከገባ ህሊናውን ያስደስተዋል፣ ኢጎውን ያፀድቃል እና ለእውነታው የራቀ አማላካከት ያዳብራል። እውነተኛው እና ሀሰተኛውየሚወክሉት የአእምሮን ማወቅ አለመቻል የስነ-ልቦና ክፍሎችን ብቻ ነው! ጥሩ ስቴክ ስትበሉ፣ እውነትነውወይስ የውሸት ከሆነ አትገረሙም፡ ፖላሪቲ የለም፡ ለዛ ነው ጥሩ የሚሆነው። ነገር ግን እዛ ውስጥ ተህዋሲያን አለ ወይ ብለህ ማሰብ ከጀመርክ ኧረ ሆድህ ምላሽ አይሰጥም! እና በእውቀት ደረጃ፣ በእውቀት ደረጃ ተመሳሳይ ነገር ነው።

እውቀት ለታችኛው አእምሮ ማወቅ ለከፍተኛ አእምሮ ነው። እውቀት የኢጎ ፍላጎት አካል ሲሆን ማወቅ ደግሞ የእራስ እውነታ አካል ነው። ስለዚህ በማወቅ እና በማወቅ ማካከል ማላያየት ወይም ማላያየት የለም። እውቀት የአንድ የንቃተ ህሊና ደረጃ አካል ሲሆን እውቀት ደግሞየሌላ አካል ነው:

በእውቀት ማነክ, ስለ አንዳንድ ነገሮች እና በእውቀት ማነክ ውስጥ ስለ ሌሎች ነገሮች እንነጋገራለን. ሁለቱ ሊገናኙ፣ ሊገናኙእና በደንብ አብረውሊሆኑ ይችላሉ ። አራተኛው ፎቅ ሁል ጊዜ ጥሩ ነውአምስተኛውፎቅ ላይ... እና ሰውሁለገብ ፍጡር ነው፣ ነገር ግን ሰው ደግሞ የማላሟጃ ንቃተ ህሊና ያለውእና የሚኖረው ፍጡር ነው። በምድር ላይ የሚካራ ንቃተ-ህሊና አለን። የፈጠራ ንቃተ ህሊና የለንም።

ሕይወትህን ተሜልከት! ሕይወትዎ ልምድ ነው! ወደ አለም ከገባህበት ጊዜ ጀምሮ ህይወትህ ያለማቋረጥ በልምድ ላይ ነው፣ ነገር ግን የሰውልጅ ላልተወሰነ ጊዜ በልምድ መኖር አይችልም። አንድ ቀን የሰውልጅ በፈጠራ ንቃተ ህሊና መኖር ይኖርበታል፣ በዚያን ጊዜ ህይወት መኖር ተገቢነው፣ ህይወት በጣምትልቅ ትሆናለች፣ በጣምሰፊ ትሆናለች፣ በፈጠራ ሀይለኛ ነች፣ እናምሰውየነፍስ ልምድ መኖር አቆማ፡ ግን ለምን ሰውልምዱን ይኖራል? ምክንያቱም ከኃይለኛ ኃይሎች ጋር የተጣበቀ ነው - እኔ ትውስታ የምላው - በእውነቱ እርስዎ "ነፍስ" ብለውየሚጠሩት ።

ሰው በመነፈሱ አይኖርም፡ ከነፍስ ጋር ተጣብቆ ይኖራል፣ በነፍስ ይኖራል፣ በነፍስ ያለማቋረጥ ይዋሻል። ዳግምመወለድን ያደረጉ ሰዎች *ወይም*ወደ ቀድሞውሁኔታ መመላስ ላይ ጥናት ያደረጉ ሰዎች ዛሬ አንዳንድ ሰዎች በአንዳንድ ነገሮች እየተሰቃዩ መሆናቸውን በትክክል ወስነዋል ምክንያቱም በቀድሞ ህይወት ውስጥ በምክንያት ተሠቃይተዋል. ዛሬ ከቁሳዊ ህይወት በፊት የሚማጡጉዳዮች ስላጋጠሟቸው ሊፍት (ሊፍት) መግባት የማይችሉ ሰዎች አሉ ወይምበቀደሙት ሁኔታዎች የታፈኑ፣ አቅምየሌላቸው.. እየታፈኑ ነው። ስለዚህ ሰውየነፍስን ልምድ ይኖራል።

እሱ ይኖራል፣ ከማስታወስ ጋር ተያይዟል፣ ያለፈውየዝግመተ ለውጥ እንቅስቃሴውእጅግ በጣምሰፊ የሆነ የማስታወስ ችሎታ ዛሬ እንደ የሚካራ ፍጡር የሚኖረውእጅግ ሰፊ ትውስታ ነው። ሰው በምድር ላይ ካለው ልምድ ላልተወሰነ ጊዜ መኖር አይችልም! ለዩኒቨርሳል ኢንተለጀንስ ስድብ ነው። የሰውልጅ እንዲህ ማለት አለመቻሉ ከሰውተፈጥሮ ጋር ፈጽሞ ሊታረቅ የማይችል ነው - "*እሺ፣ ደህና፣ በአስር አመት ውስጥ እንዲህ አይነት ነገር ማድረግ እፈልጋለሁ፣ በአምስት አመት ውስጥ እንዲህ አይነት ነገር ማድረግ እፈልጋለሁ"፣ ከተፈጥሮ ባህሪ ጋር ፈጽሞሊታረቅ የማይችል* ነው። የወደፊቱን የሚያውቅ ሰው!

ከእርሱ በፊት የነበረውን ሰውማንነት አለማወቁ ከሰውተፈጥሮ ጋር የማይታረቅ ነው። በሌላ አገላለጽ ይህ በሰውውስጥ ያለውመንፈስ በምክንያታዊነት ቃል እንዲኖር ማደዱ ከሰውመንፈስ ጋር የማይታረቅ ነውምክንያቱምዛሬ በቁሳዊ አውሮፕላን ላይ ያለውሰው ንቃተ ህሊናውእየወረደ ያለውትውልድ አካል ነውና። የሰውልጅ ንቃተ ህሊና ከቁልቁለት ወደ ኤተር ወደ ሚጨፈሻውመውጫሜድ አለበት፣ ያምማለት የፕላኔቷ እውነታ ክፍል እሱም በሚጨፈሻ የሰውልጅ በተፈጥሮውዘላለማዊነቱን የሚኖርበት ዓለምነው።

ሰውወደ ቁስ አካል ገብቶ እንዲሞት አልተደረገም። ሞት የምንለውማለትም የሰውወይም የነፍስ መመለስ የምንለውነገር የሰውልጅ ንቃተ ህሊና ማጣት አካል ነው። የሰውልጅ የትውልዱ ምንጭ ከሆኑት፣ የማሰብ ችሎታው ምንጭ ከሆኑት፣ የህያውነት ምንጭ ከሆኑት፣ የፕላኔታዊ ማንነቱ ምንጭከሆኑት ሁለንተናዊ ወረዳዎች ማሉ በማሉ መቋረጡ አንዱአካል ነው። ስለዚህ ሰውወደ ምንጩመመለስ አለበት፣ ነገር ግን ሰውበመንፈሳዊ፣ በታሪካዊ የኢቮሉሽን ቅዠቶች ወደ ምንጩመመለስ አይችልም።

የሰውልጅ የቁስ እስረኛ እንዲሆን ያስገደዱትን አሮጌ ሃሳቦች በማጠቀም ወደ ምንጩ መመለስ አይችልም። የሰውልጅ የማካራ ንቃተ ህሊና ያለውፍጡር ያደረገውን አሮጌውን መንገድ በማጠቀምወደ ምንጩአይመለስም። ሰውበማምን ወደ ምንጩአይመለስም።

ሰውበዝግመተ ለውጥ ወቅት፣ የሚያውቀውን የሚደገፍ አቅምን ቀስ በቀስ በማዳበር ወደ ምንጩይመለሳል።

አሁን ባለንበት ዓለምግን ወደ ተረት ተረት ተደርገናል፣ የራሳችንን ሥነ-ልቦናዊ ሥርዓት ወደሚከተል። ሁሉንም የሰውልጅ እምነትን የሚካ የስነ-ልቦና አእምሯዊ አማላካከት ለሚያዝ ተፈርደናል። ሰውለምን ማመን ያስፈልገዋል? ምክንያቱምአያውቅም! ሰውለምን ማመን ያስፈልገዋል? ምክንያቱምእሱ ልምድ ያለውንቃተ-ህሊና ነው; ስለዚህ በአእምሮ ውስጥ ምንም ብርሃን የለውም. እሱ የሚኖረው በትንሹ የንቃተ ህሊናው በጣም ጥቂር እንቅስቃሴ ውስጥነው; ስለዚህ እራሱን አስፈላጊ እና ፍጹምበሆነ ነገር ላይ ለሚያያዝ ማመን ይገደዳል.

ግን ይህ የፍፁምእምነት የኢጎ ሥነ-ልቦናዊ ሁኔታ አካል የሆነው፣ ይህ በፍፁምእምነት፣ የተመሠረተውበማን ነው? የተቋቋመው በኢቮሉሽን ሰውነው። ወደ ዓለምወጥተህ ታሪክን ለአንድ ሰውብታወራ፣ የምትናገረውታሪክ መጀመሪያ ከተናገርከውሌላ ሲቀበልና ሲነገር እንደማይሆን በሚገባ ታውቃለህ። .

አንድ ሰውወደ ዓለምወጥቶ ዛሬ የምናገረውን ለመድገምሲሞክር እንደ ተነሳሽነት, ነገ እንዴት እንደሚወጣ ማመት ትችላላችሁ! ስለዚህ ጥንት ነገሮችን የሰሩ ወንዶች አሉ፣ የሰብአዊነትን ዝግመተ ለውጥ ለመርዳት ወደ አለምየማጡጀሚሪዎች ነበሩ። ነገር ግን እነዚህ ፍጡራን የተናገሩት እና ተናገሩ የተባሉት ነገር ሌላ ጉዳይ ነው።

እና አንድነገር በትክክል ልነግርዎ እችላለሁ - ምክንያቱምክስተቱን ለዓመታት ስለማውቅ - አንድ ሰውበትክክል የተናገረውን በትክክል መድገምፈጽሞየማይቻል ነው። ዛሬ ማታ ወደ ቤትዎ ሲመለሱ ለማድረግ ይሞክሩ! የሰውልጅ ፍጹምየተነገረውን መድገምአይቻልም። እና ምክንያቱን እነግራችኋለሁ. ምክንያቱም በትክክል የተነገረው - በሌላ አነጋገር ኢጎ ያልተቀባው፣ ያልተለወጠው፣ የሰውልጅ ንቃተ-ህሊና ያልሆነው፣ ግን የሰውልጅ ጠፈር አካል የሆነው - ወደ ኢጎ አይሜራም። ሰውወይምለሰውኢጎ ወይምለሰውአእምሮ። ወደ መንፈሱይሜራል።

ሰዉዬውበመንፈሱ ውስጥ ካልሆነ ሌላ መንፈስ አስቀድሞየተናገረውን እንዲወስድ እንዴት ትጠብቃለህ? የማይቻል ነው: ስለዚህ በዚያ ቅጽበት ማቅለምአለ. እና ከጀማሪዎቹ ቃላቶች ቀለም የተወለዱት ሀይማኖቶች የምንላቸው ለሰብአዊነት የዝግመተ ለውጥ ጥቅም ነው። እናም እስማማለሁ እናም ይህ እየሆነ በመምጣቱ እና ይህ በመደረጉ በጣም ደስተኛ ነኝ, ምክንያቱም አስፈላጊ ነው: ነገር ግን በዝግመተ ለውጥ ወቅት የሰው ልጅ ለህሊናው የእውቀቱን ማለት ለማስጠት የሞራል ድጋፍ የማይፈልግበት ጊዜ ይመጣል። ይህ የበላይ ንቃተ-ህሊና (ከፍተኛ አእምሮ) ነው።

እና ከኩቤክከሮች ጋር እየተነጋገርን ያለን በመሆኑ፣ በጣም ጥሩ በሆኑ ምክንያቶች፣ ሃይማኖት ከሰጣቸው መንፈሳዊው ዓለም ጋር የተወሰነ ቅርበት እንዲኖራቸውእድል ካገኙ ሰዎች ጋር እየተነጋገርን ያለን በመሆኑ፣ ከዚህ አንጻር እድገት አለን እኛ ቀድሞውኑ ለማይታየውየተወሰነ ስሜት ያለን ፍጡራን ነን።

ነገር ግን ከዚያ በማሳት ወደ ጥልቅ ሜታፍስታዊ የንቃተ ህሊና ፍለጋ ከመግባት የማጨ መንፈሳዊ መንገዶችን በማጠቀምበቀጥታ ወደ እራስ ዋልታነት ይወስደናል። ወደ ሜልካም እና ክፉ, እውነት እና ሐሰት ግጭት ያማጣናል, እና በአእምሮ ውስጥ ታላቅ ስቃይ ይፈጥርብናል.

ለዚህ ነውየምለው - ንቃተ ህሊና ያለውሰው፣ በምድር ላይ ያለውየበላይ ንቃተ-ህሊና (ከፍተኛ አእምሮ) ዝግመተ ለውጥ የሚጀምረውየሰውልጅ ሀሳቡን ለእውነት እና ለሐሰት ላለማስገዛት አስፈላጊ መሆኑን ከተረዳበት ጊዜ ጀምሮ ነው። ግን ቀስ በቀስ እሱን መኖር መማር እና ይህ ሀሳብአንድ ቀን ፍፁምእስኪሆን ድረስ እንቅስቃሴውን መደገፍ ፣ ማለትም በራሱ ብርሃን ፣ ማኅበማኅ ተበላሽቷል ፣ በሜጨረሻምእሱ ኢጎ ፣ እኔ... ኢጎ ፣ ነፍስ። መንፈስምተዋሕዶ ሰውን እውነተኛ ፍጡር ያደርገዋል።

እውነተኛ ፍጡር ምንድን ነው? እውነተኛ ፍጡር እውነተኛ ፍጡር ነው! እውነት የሚፈልግ ፍጡር አይደለምእውነትን የሚበላ ፍጡር አይደለም። እውነትን ከበላህ ነገ ውሸቱን ትበላለህ፣ ምክንያቱም ወደ ኢኒፊኒቲ የእውነታው ገደብ የበለጠ የሚወስዱህ ሰዎች ይኖራሉና። እውነትን ከበላህ አንድ ቀን እንደገና ይህንን እርምጃ መውሰድ አለብህ ምክንያቱም ለሰው ልጅ የሚስማማው ፣ ለህሊናው ፣ ለመንፈሱ የሚስማማው ፣ ለነፍሱ የሚስማማው፣ ለኢጎውየሚስማማው፣ ማንነቱ የሚስማማውብቻ ነው። ,ሰላምነው:

ግን ሰላምምንድን ነው? ሰላምየፍተሻ መቆሚያ ነው። ትላለህ፡ "*አዎ፣ ግን ሚፈለግ አለብህ*" እላለሁ፡ አዎ፣ ሰውእየፈለገ ነው፣ ራሳችሁን እየፈለጋችሁ ቢሆንም፣ ሁሉም ወንዶች እየፈለጉ ነው፣ ነገር ግን ሰውየሚፈልግበት በዝግመተ ለውጥ ወቅት አንድ ነጥብ ይመጣል። አይደለምከዚህ በኋላ ፍለጋ አይኖርም፣ ሰውከእንግዲህ ሚፈለግ የለበትም፣ እናምሰውበሜጨረሻ ማወቁን ሲያውቅ ፍለጋውን ያቆማል።

እና እዚያ እንዲህ ትላለህ: "*አዎ, ግን አንድ ሰውእንደሚያውቅ እንዴት ማወቅ ይችላል*"... እሱን ለማሻከምእስከፈቀድክ ድረስ ታውቀዋለህ, ለማወቅ ማንንምመጥራት እስካልቻልክ ድረስ. ትክክል ከሆንክ። እና ከዚያ "*እሺ አዎ፣ ግን ልክ ከሆንን ወይምትክክል ነን ብለን ካሰብን አደገኛ ነው" ትላለህ።* እላለሁ፡ - አዎ፣ ምክንያቱምትክክል ለመሆን የሚፈልግ ሰውቀድሞውንምምክንያቱን የሚፈልግ ሰውነው!

ነገር ግን በህይወትህ፣ በዕለት ተዕለት ኑሮህ፣ በግላዊ ጥግህ ውስጥ፣ የምታውቀውነገር እንደዛ እንደሆነ የሚሰማህ ጊዜ በህይወቶ ውስጥየለምን? እና ያ ሲሆን ያ ነው!

(ስለዚህ አንተ ጩምሯህ ጩምሯህ ጩምሯህ ጩምሯህ ጩምሯህ “*ያ ነው*” ወደ ሌላ “*ያ ነው*” ወደ ሌላ “*ያ ነው*” ነገር ግን “*ይህ ነው*” *የሚለውን* የሚጩምር ችሎታ የሚሮራቸው። እውነት፣ “*ይህ ነው*” በአእምሮ ኩራት ላይ የማይገነባ፣ “*ይህ ነው*” በመንፈሳዊነትህ ወይም በመንፈሳዊነትህ ኩራት ላይ የማይገነባ፣ “*እንዲህ ነው*” የሚለውግላዊ ይሆናል። ላንተ፣ ከምታገኛቸውወንዶች ሁሉ *ጋር* ዓለምአቀፋዊ የሆነ "ያ ነው" *በዛን ጊዜ አንተ* እንደሆነ ታውቃለህ !) (ይህን አንቀጽ መተርጎም ካልተቻለ አስወግደው) .

AZERI

Bernard de Montreal tərəfindən 2 konfransın transkripsiyası və tərcüməsi.

Müvəqqəti FORMAT

Bu kitab süni intellekt tərəfindən tərcümə edilib, lakin şəxs tərəfindən təsdiqlənməyib. Bu kitabı nəzərdən keçirməklə töhfə vermək istəyirsinizsə, bizimlə əlaqə saxlayın.

Veb saytımızın əsas səhifəsi: http://diffusion-bdm-intl.com/

E-poçtumuz: contact@diffusion-bdm-intl.com

MÜNDƏRİCAT

1 – CP-36 Şəxsiyyəti

2 – İnvolution vs. Evolution RG-62

Bütün Diffusion BdM Intl komandasından salamlar.

Pierre Riopel 18 aprel 2023-cü il

FƏSİL 1

ŞƏXSİYYƏT CP036

Başqalarına münasibətdə özünü identiklik universal insan problemidir. İnsan müasir cəmiyyət kimi mürəkkəb bir cəmiyyətdə yaşadıqda bu problem daha da artır. Şəxsiyyət problemi, özünü başqaları ilə müqayisə etdiyi yaşdan etibarən onu izləyən eqonun həyatının iztirabıdır. Lakin kimlik problemi eqonun özünü özünə görə , yəni öz ölçüsünə görə dərk etmək əvəzinə, özünü digər eqolarla rəqabətli şəkildə dərk etməyə çalışmasından irəli gələn yanlış bir problemdir . , onunla eyni problemdən.

Eqo onun çiçəklərinə heyran olmaq üçün hasarının o tərəfinə başqasının tarlasına baxarkən, digərinin də eyni şeyi özünə etdiyini görmür. Bu gün İnsanda şəxsiyyət və ya şəxsiyyət böhranı o qədər kəskindir ki, zaman keçdikcə şəxsi şüurun tamamilə itirilməsinə çevrilən özünə inam itkisinə səbəb olur. Təhlükəli vəziyyət, xüsusən də eqo artıq xarakter baxımından zəifdirsə və etibarsızlığa meyllidirsə.

Kimlik problemi, yəni eqonun özünü özü qədər yüksək görməmək xüsusiyyəti əslində yaradıcılıq problemidir. Lakin eqo yaradıcı olduqda, şəxsiyyət problemi bununla aradan qaldırılmır, çünki eqo özünün aşağı mənliyinin illüziyasını dərk edənə qədər heç vaxt özündən tam razı qalmır. Beləliklə, aşağı statuslu bir eqo daha yüksək statuslu bir eqo ilə eyni şəxsiyyət problemini yaşayacaq, çünki onunla digəri arasındakı müqayisə yalnız miqyasda dəyişəcək, lakin həmişə mövcud qalacaq, çünki eqo həmişə təkmilləşdirmə gücündədir. Özü üçün axtardığı təkmilləşmənin sonu yoxdur.

Ancaq özünü təkmilləşdirmək, xoşbəxt yaşamaq üçün özünə bir səbəb vermək üçün eqonun altında gizləndiyi bir yorğandır. Bəs bilmirmi ki, bütün təkmilləşdirmələr artıq arzu orqanı tərəfindən yaradılır?

Şəxsiyyət problemi İnsanda həqiqi zəka şüurunun olmamasından irəli gəlir. Nə qədər ki, İnsan öz intellekti ilə yaşayır, fikirlərində yalnız duyğu təcrübəsi ilə dəstəklənir, onun bildiyini və ya başa düşdüyünü düşündüyünü qeyri-müəyyən zəkanın mütləq dəyəri ilə, eqosentrik təcrübə ilə əvəz etmək çətindir.

Nə qədər ki, İnsan həyatda özünü təzahür etdirmək istəyir, iz qoysun, bu istəyindən əziyyət çəkir. İstəyinə çata bilsə, başqası onu arxadan itələyəcək və s. Məhz buna görə də İnsanda hər hansı bir məğlubiyyət forması onun statusundan asılı olmayaraq onun üçün istənilən şəxsiyyət böhranını təşkil edir, çünki şəxsiyyət problemi uğur problemi deyil, vicdan problemidir. , yəni həqiqi zəka problemidir. .

Həyatı boyu həqiqi zəkanın intellektlə üst-üstə düşdüyünü kəşf edən İnsan artıq şəxsiyyət problemindən daha az əziyyət çəkməyə başlayır, baxmayaraq ki, o, hələ də təzahür edə biləcəyini hiss etdiyi qədər həqiqi yaradıcılığın olmamasından əziyyət çəkə bilər. Yalnız şəxsiyyəti ona uyğun olan həyat tərzinə uyğunlaşdıqca, o, yaradıcılığın saysız-hesabsız formalar ala biləcəyini və hər bir İnsanın özünə uyğun, əqli cəhətdən uyğun yaradıcılıq formasına malik olduğunu dərk edəcək. Və bu formadan o, arzu bədəni və yaradıcı zəka baxımından mükəmməl harmoniya içində yaşaya bilər.

Yaradıcı olmaq dünyanı dəyişdirmək deyil, daxili aləmi xaricdən çıxarmaq üçün özü üçün mükəmməl bir şəkildə etmək deməkdir. Dünya belə dəyişir: həmişə içəridən xaricə, heç vaxt əks istiqamətdə. Həddindən artıq ağıl şəxsiyyət problemini dərk etməyə başlayır. Görür ki, nə varsa, bir qədər də əvvəlki kimidir. Amma o, həm də görür ki, bədənləri dəyişdikcə, şüuru böyüyür və əvvəllər şüursuz eqo olan şeyin səthində şəxsiyyət problemi yavaş-yavaş aradan qalxır.

Həddindən artıq şüurlu varlıqda şəxsiyyət probleminin tədricən aradan qaldırılması, nəhayət, ona öz həyatını həqiqətən gördüyü kimi yaşamağa və özü haqqında daha yaxşı və daha yaxşı olmağa imkan verir. İnsanda şəxsiyyətdən əziyyət çəkmək qədər çətin bir şey yoxdur. Çünki o, əslində illüziya formalarından, yəni sıfırdan yaratdığı səbəblərdən, daha dəqiq desək, ziyalı olmadığından, yəni içindəki yaradıcı zəkanın şüurunda olduğu üçün əziyyət çəkir.

Kimliyin bir tərəfi bəzi hallarda utanc, bəzilərində xəcalət, çoxluqda etibarsızlıqdır. Gözəl əxlaqlı bir insan nə üçün utancla yaşasın ki, bu, sosial düşüncə şəbəkələrində həbs edilmiş zehnindəki ictimai əksdən başqa bir şey deyil? Eyni şey, eqonun başqalarının düşündüklərindən dərhal xilas ola bilməməsindən qaynaqlanan xəcalət üçün də keçərlidir. Əgər utanmış eqo başqalarının düşünə biləcəyi şeylərdən qurtulsaydı, onun utanc hissi yox olacaq və o, öz həqiqi kimliyinə, yəni İnsana özünü həmişə öz günün işığında görməyə vadar edən bu ruh halına daha tez çata bilərdi.

Şəxsiyyət problemi İnsanda mərkəzçiliyin olmamasından irəli gəlir. Və bu yoxluq İnsanı öz zəkasının, onun əqlin qanunlarını və ağlın mexanizmlərini bilməyən hissəsinin quluna çevirən zəkanın nüfuzetmə gücünü azaldır. Belə ki, öz təcrübəsinə buraxılmış İnsan öz zəkasında nurdan məhrumdur və İnsanın təbiəti ilə bağlı başqalarının fikrini qəbul etmək məcburiyyətində qalır.

Əgər İnsan özü ilə maraqlanırsa, bu başqa İnsan onunla eyni vəziyyətdədirsə, başqa İnsanın onu maarifləndirməsi necə mümkündür? Amma İnsan bunu dərk etmir və hadisələrin eqoya qarşı etdiyi təzyiqə görə onun şəxsiyyət problemi daha da ağırlaşır.

Ağıldakı eqo, şübhəsiz ki, həqiqi zəkasına uyğunlaşdırılmayan düşüncə tərzinə görə tələyə düşür. Və bu təfəkkür tərzi onun zəkasının reallığı ilə ziddiyyət təşkil edir, çünki o, zəkasının gerçəkliyini intuisiyası ilə dərk etsəydi, məsələn, onun reallığından ilk imtina edərdi, çünki intellektin intuisiyaya inamı yoxdur, bunu özünün irrasional hissəsi kimi görür. İntellekt rasional və ya guya rasional olduğu üçün ona zidd olan hər şeyi zəka kimi qəbul etməyə dəyməz. Bununla belə, intuisiya həqiqətən də həqiqi zəkanın təzahürüdür, lakin bu təzahür hələ də eqonun öz əhəmiyyətini və zəkasını qavraması üçün çox zəifdir. O, daha sonra öz əsaslandırmasına çəkilir və şəxsiyyət probleminə işıq sala bilən zehnin incə mexanizmlərini kəşf etmək imkanını itirir.

Amma şəxsiyyət problemi İnsanda qalmalıdır, nə qədər ki, intellekt buraxmayıb, eqo daxilən özünə qulaq asmayıb. Eqo öz daxilindəki həqiqi zəkanın təbiətinə və formasına həssaslaşdırılarsa, tədricən uyğunlaşır və getdikcə bu zəkada öz yuvasını düzəldir. Zaman keçdikcə oraya getdikcə daha çox gedir və şəxsiyyət problemi aradan qalxır, çünki o, özü haqqında düşündüyü hər şeyin sadəcə olaraq real zəkasının psixoloji və zehni təhrifi olduğunu, mülahizəsinin yüksək divarlarından kənara çıxa bilməyəcəyini anlayır.

Mürəkkəb bir cəmiyyətdə, bildiyimiz kimi, yalnız eqonun daxili gücü, həqiqi zəkası onu fikir qabığından yuxarı qaldıra və həqiqi şəxsiyyət qayasına oturda bilər. Cəmiyyət nə qədər çox parçalanırsa, onun ənənəvi dəyərləri bir o qədər dağılır, eqo bir o qədər məhvə doğru gedir, çünki onun getdikcə daha çox çaşqınlıq doğuran müasir fenomeni qarşısında dayanmaq üçün formal sosial dayaqları yoxdur. həyat.

Lakin eqo ona öz sirrini dərk etmək üçün əsas açarları verə bilənləri dinləməyə həmişə hazır deyil. Çünki onun psixoloji deformasiyası onsuz da subyektiv düşüncə tərzinə uyğun gəlməyən hər şeyi şübhə altına alır. Buna görə də eqonu daha çox görməkdən imtina etdiyinə görə çox günahlandırmaq olmaz, lakin onu başa düşmək olar ki, bu gün daha çox görməsə də, sabah enerjinin ona nüfuz etmə dərəcəsinə uyğun olaraq görmə qabiliyyəti genişlənəcəkdir.

Çünki əslində öz zəhməti ilə öz şəxsiyyətinin divarına qalib gələn nəfs deyil, onu əzab-əziyyətlə, yəni işığının nüfuzu ilə gətirən, zəkanın, titrəyişin hüdudlarından kənarda qeydə alınan ruhdur. kəşfiyyatdan. Və bu vibrasiya zərbəsi sonun başlanğıcına çevrilir.

Gerçəkə açılan daha az qürurlu eqolar var , çünki bir növ təvazökarlıq onları artıq öz işığına meylləndirir. Digər tərəfdən, bu işığın, bu incə sapın keçməsi üçün çox qürurlu eqolar var. Böyük dönüşlərə, böyük uğursuzluqlara ən çox meylli olan o eqolar onları sıradan çıxarır və onları daha reallaşdırır.

Şəxsiyyət böhranı İnsanın yetişməmişliyi ilə eyniləşdirilir. Həqiqi şəxsiyyət əsl yetkinliyin inkişafını nümayiş etdirir.

Ruh öz hərəkətlərində eqodan müstəqildir və ikincisi, evdə özünü qüvvədə hiss etmədiyi müddətcə yaxşı oyuna malikdir. Eqonun bilmədiyi bu məqamdır. Və ortaya çıxanda anlayır ki, onun boşboğazlığı, qüruru, özünə, ideyalarına olan aşiqliyi təzyiq altında yumurta kimi partlayıb.

Ruhun əzabının elə səbəbləri var ki, eqo əvvəlcə anlaya bilmir, amma yaşamağa da kömək edə bilmir. Çalışan ruhdur. Onun bir mərhələdən digərinə keçmə vaxtıdır. Başlanğıcda yaşadığı şəxsiyyət problemi öz istiqamətini dəyişir, qüruru uşaq oyunu kimi çökür. Eqonun az və ya çox qürurlu olmasından asılı olmayaraq, hər şey etibarsızlıqdan irəli gəlir. Tez-tez insan " möhkəm", "güclü" eqolarla qarşılaşır , onlar üçün əsli saf fantaziyadır; ruhun daha idarə edə bilmədiyi həyat hadisələrinin təzyiqi altında zehni və emosional olanı titrədiyi zaman şəxsiyyətlərinə ən çox təsir edən bu eqolardır .

Məhz orada, bu çətin təcrübələr zamanı eqo özünü zəifliyinin əsl işığında görməyə başlayır. Məhz orada görür ki, zəkasının qürurunun hakim olduğu saxta şəxsiyyətinin təhlükəsizliyi işığın titrəyiş təzyiqi altında partlayır. Sonra onun haqqında deyirlər ki, o, dəyişir, artıq əvvəlki kimi deyil və ya əziyyət çəkir. Və bu yalnız başlanğıcdır, çünki ruh saxta şəxsiyyətin divarlarını yarmağa başlayanda öz işini dayandırmır. Çünki insana şüurun, zəkanın, həqiqi iradənin və məhəbbətin enməsinin vaxtı çatıb.

Saxta kimliyindən özünü güclü hiss edən eqo, titrəmə sarsıntısı hiss olunduqda özünü qamış kimi zəif hiss edir. Və yalnız sonra o, hissləri və aşağı zehni qidalandıran formada öz istək bədəninin saxta gücünü deyil, öz qüvvələrini, ruh qüvvələrini bərpa edir.

İnsandakı şəxsiyyət böhranı nəfsin ruhun işığına müqavimətinə uyğundur. Bu yazışma eqonun həyatında bu müqavimətlə mütənasib bir əzab ehtiva edir. Və eqo tərəfindən psixoloji və ya simvolik və ya fəlsəfi olaraq qəbul edilsə də, bütün müqavimət qeydə alınır. Çünki ruh üçün İnsanda hər şey enerjidir, İnsan üçün isə hər şey simvoldur. Buna görə də İnsan görməkdə çox çətinlik çəkir, çünki bu formalardan azad olduqda görəcəyi şey forma simvolu ilə deyil, titrəmə vasitəsilə olacaq. Məhz buna görə də deyilir ki, həqiqi olan forma ilə dərk olunmur, özünü ifadə etmək üçün formanı əmələ gətirən və yaradan titrəmə ilə bilinir.

Şəxsiyyət problemi həmişə simvolologiyanın artıqlığına, yəni İnsanda subyektiv düşüncə formalarına müraciət edir. Bu artıqlıq istənilən vaxt ruhun düşüncə forması simvolu vasitəsilə eqo ilə təmasda olmaq səyi ilə üst-üstə düşür, çünki bu, onun şüur daxilindəki eqoya təkamül etməsi üçün yeganə vasitədir.

Eqo dərin səbəbləri dərk etmədən dərk edir ki, o, özünü özünə qarşı yerləşdirməyə çalışır. Lakin o, hələ də düşüncə formalarının, duyğularının əsiri olduğu üçün hərəkətinə, hərəkətinə inanır! Yəni bu araşdırma prosesinin yalnız ondan qaynaqlandığına inanır. Bu da onun Axilles dabanıdır, çünki eqo doğru və yanlış illüziyasında, iradə azadlığı illüziyasındadır.

Ruhun enerjisi yalançı şəxsiyyətin səddini aşdıqda və onu sındırdıqda, eqo daha sonra başa düşür ki, məsələ artıq onun haqlı olması deyil, həqiqi zəkasına çıxış əldə etməkdir. Sonra başa düşməyə başlayır. Onun anladığını isə eyni zəkada olmayanlar, yaxşı niyyətləri nə olursa olsun başa düşmürlər. Çünki hər şey simvoldan kənardadır, hər şey **vibrasiyalıdır** .

Eqo və ruh bir-birinə uyğunlaşdıqda kimlik problemi ağlasığmazdır, çünki eqo artıq reallığın "örtüyü "nü *(örtünü)* öz tərəfdən çəkmir, ruh isə digər tərəfdən işləyir. İkisi arasında yazışma var və faydalanan şəxs şəxsiyyətdir. Çünki şəxsiyyət həmişə ruhla nəfs arasındakı uçurumun qurbanı olur.

Nə qədər ki, şəxsiyyət problemi İnsanda var, o, xoşbəxt ola bilməz. Çünki zahirdə maddi həyatı yaxşı gedir kimi görünsə də həyatında parçalanma var. O, yalnız öz birliyinə nisbətdə həqiqətən yaxşı gedə bilər.

Müasir insandakı şəxsiyyət böhranı yalnız onlarda tarazlıq üçün böyük bir istək oyatmaq üçün kifayət qədər uğursuzluqlara məruz qalanlara faydalı təsir göstərir. Lakin bu tarazlıq arzusu yalnız o zaman tam reallaşa bilər ki, eqo öz işgəncə alətlərini ruhun incə enerjisini manipulyasiya etmək üçün kənara qoyub. İnsan həyatının böyük mənəviyyatının mövcud olduğu sahədə şəxsiyyət böhranı, eqonun bu daxili bir şeyə qarşı bu böyük həssaslığı ilə qarşılaşmadıqda, onu getdikcə daha çox olan bir mənəviyyata doğru sövq edən kəskin ola bilər. daha böyük, getdikcə daha çox axtarılan və nəticədə getdikcə daha qeyri-kamildir.

İnsanlığın bu kateqoriyasından olanlar görməlidirlər ki, bütün formalar, hətta ən yüksək, ən gözəl də ruhun həqiqi üzünü pərdələyir, çünki ruh nəfs müstəvisində deyil; sonsuz görür və eqo formaya, hətta mənəvi formaya həddən artıq bağlandıqda, ruhdan keçməli və ruhun bütün aşağı prinsiplərinin titrəmə sürətini yüksəltməli olan kosmik enerjiyə müdaxilə edir. həyatın ağası ola bilər. Supramental (daha yüksək zehni) İnsan həyatın ustası olduqda, onu daha ruhən ruhun müstəvisinə çəkməyə ehtiyac yoxdur, çünki ona doğru enən və ona işıq gücünü ötürən ruh, onun enerjisidir. .

İnsanın mənəvi şəxsiyyəti ruhun enerji forması vasitəsilə onun daxilində mövcudluqdur. Amma bu enerji şəxsiyyət üzərində çevrilmə gücünə malik olsa da, transformasiya gücünə malik deyil.

Ancaq şəxsiyyətin təkbaşına çevrilməsi kifayət deyil, çünki bu, İnsanın son cəhətidir. Nə qədər ki, nəfs ruhla birləşmir, mənəvi şəxsiyyət İnsanı asanlıqla öz əxlaqının sürətlə dəyişməsinə gətirib çıxara bilər, o dərəcədə ki, ağıl və ruhda hər hansı bir tarazlığın olmaması onu emosional vəziyyətə gətirə bilər. mənəviyyatın kəskin böhranı, dini fanatizm.

Beləliklə, hətta şiddətli ruhani İnsan özünə və cəmiyyətə zərər verə bilər. Çünki fanatizm mənəvi bir xəstəlikdir və ondan əziyyət çəkənlər mənəvi formadan xüsusi istifadə etdiklərinə görə asanlıqla başqalarında onları böyük mömin edəcək qədər güclü bir cazibə yarada bilərlər, yəni, - deyək ki, formaya yeni qullar. fanatizm tərəfindən yüksəldilən kürsüdə yalnız ruhən xəstələrin tuta biləcəyi, onun kimi cahillərin, lakin xəstəliyin bu formasına daha həssas olmayanların itaətkar inamı kömək edərsə.

Getdikcə daha çox insan, fanatik ruha çevrilmədən, öz mənəviyyatına həddən artıq heyran olur və onun hüdudlarını, yəni forma illüziyalarını bilmir. Onlar gec-tez keçmişə nəzər salır və öz mənəviyyatlarının illüziyasının qurbanı olduqlarını anlayırlar. Beləliklə, onlar özlərini başqa bir mənəvi forma atırlar və bu sirk illüziyadan iyrənib əbədi olaraq oradan çıxıb şüurun formadan kənarda olduğunu anlayana qədər uzun illər davam edə bilər. Bunlar formanın hüdudlarından kənara çıxmaq və nəhayət ali ağlın böyük qanunlarını kəşf etmək imkanına malikdirlər.

Mənəvi kimlik böhranı indiki zamanda onlar üçün artıq mümkün deyil. Çünki onlar öz təcrübələrindən bilirlər ki, nəfs təcrübə zərurətindən çıxan günə qədər ki, hər şey nəfsə qarşı ruhun təcrübəsinə xidmət edir.

Ruhani kimlik böhranı getdikcə müasir dövrün böhranına çevrilir. Çünki İnsan artıq yalnız texnologiya və elmlə yaşaya bilməz. Ona daha yaxın olan başqa bir şeyə ehtiyacı var və elm onu ona verə bilməz. Ancaq pravoslav dininin köhnə forması da bunu etmədi. Beləliklə, o, axtardığını tapmaq və ya tapmaq istədiyini axtarmaq qəti niyyəti ilə özünü saysız-hesabsız mənəvi və ya ezoterik-mənəvi macəralara atır və bunu dəqiq bilmir. Beləliklə, onun təcrübəsi onu bütün məzhəblərin, bütün fəlsəfi və ya ezoterik məktəblərin hüdudlarına gətirir və burada yenə də kəşf edir ki, əgər o, orta səviyyədən daha ağıllıdırsa, cavab tapacağına inandığı yerlərdə sərhədlər var.

O, nəhayət, özünü tək görür və onun mənəvi kimlik böhranı getdikcə dözülməz olur. Ta ki, o, içindəki hər şeyin ağıl, iradə və sevgi olduğunu, lakin axtaran İnsanın gözündə gizlənmiş və pərdələnmiş mexanizmi kəşf edəcək qədər qanunlarını hələ kifayət qədər bilmədiyini kəşf edən günə qədər. Nə sürpriz gördü! Böhran zamanı axtardığı şeyin onun içindəki ruhun bir mexanizmi olduğunu və onu özünə, yəni ona oyanmaq üçün onu irəli aparmağa xidmət edən bir mexanizm olduğunu başa düşdükdə.

Və bu mərhələ nəhayət başlayanda, İnsanın mənliyi olan İnsan ruhdan düşür və onun daxilində oyanan fövqəltəbii zəkanın (daha yüksək ağılın) təbiətini anlamağa başlayır və ona özlərindən kənarda axtarış aparan bütün İnsanların illüziyasını tanımağa vadar edir. dünyanın ən yaxşı niyyətləri və bütün bu prosesin onunla vibrasiya əlaqəsinə girməyə hazırlamaq üçün eqodan istifadə edən ruhun təcrübəsinin bir hissəsi olduğunu hələ dərk etməyənlər.

İnsan artıq öz varlığının reallığı ilə təmasda deyil. Və bu əlaqə itkisi yer kürəsində o qədər geniş yayılıb ki, bu Yer gəminin hara getdiyini bilməyən dəlilərlə dolu bir gəmini təmsil edir. Onlara görünməyən qüvvələr rəhbərlik edir və heç kimin bu qüvvələrin mənşəyi, niyyətləri barədə heç bir fikri yoxdur. İnsan əsrlər boyu görünməzdən o qədər ayrıldı ki, reallıq anlayışını tamamilə itirdi. Və bu şüur itkisi onun ekzistensial probleminin divarının ucalmasının səbəbidir: şəxsiyyət. Və buna baxmayaraq, həll yolu ona çox yaxın və eyni zamanda çox uzaqdır. Eşitmək istəmədiklərini dinləməyi bilsəydi.

Söz döyüşü və ideya döyüşü ondan qalan tək şeydir. Bir hissəsinin böyük olduğunu, digərinin isə hissləri ilə məhdudlaşdığını və ikisinin bir araya gələ biləcəyini dərk etməsə, hansı İnsan özünə kifayət edə bilər? İnsan bir gün anlaya bilsəydi ki, özündən kənar heç kim onun üçün bacara bilməz və yalnız özü özü üçün edə bilər... Amma o, özü üçün yaşamaqdan qorxur, çünki başqalarının onun haqqında nə deyəcəyindən qorxur... O, necə də kasıbdır!

İnsanlar illüziyaya qarşı mübarizəni daim itirən varlıqlardır, çünki onu canlı və güclü saxlayanlar onlardır. Hər kəs özünə zərər verəni məhv etməkdən qorxur. Əsl kabus! Və ən pisi hələ qarşıdadır! Çünki XX əsrin adamı ulduzlar arasında hərəkət edən və əvvəllər onun üçün tanrı olan varlıqların ona doğru endiyini görəcək.

Şəxsi şəxsiyyət problemi planetar miqyasda davam edir. Bu problem aşağı ağıl və ali ağıl arasında əlaqənin olmamasından qaynaqlandığı üçün onun təsiri həm dünya səviyyəsində, həm də şəxsi müstəvidə hiss olunur, çünki insana öz planetinin böyük sirlərini yalnız yüksək ağıl izah edə bilər və. onun qədim tanrıları. Nə qədər ki, bu tanrılar qədim tarixin bir hissəsidir, İnsan onlardan narahat deyil. Ancaq bu eyni varlıqlar geri qayıdanda və müasir işıqda özlərini tanıdıqda, qlobal miqyasda şok əks-səda verir və əsl şəxsiyyətini kəşf etməyən İnsan özünü saxta şəxsiyyəti ilə onun düşündüyü və inandığı şey arasında sıxışdırılır. tsiklik fenomen.

Əgər onun zehni təcrübəyə açıqdırsa və daxilində real zəka, bilmədiyi və bilmədiyi bir planet üçün ən narahatedici hadisələrdən biri ilə bağlı lazımi məlumatları alırsa, insan planetar şəxsiyyət böhranı yaşamır, çünki o artıq öz daxilindəki şəxsi şəxsiyyət böhranını həll etdi.

Bəşəriyyət tarixdə və həyatda dönüş nöqtəsinə doğru sürətlə irəlilədiyi üçün fərdilik, yəni İnsan və kosmos arasında getdikcə təkmilləşən əlaqə qurulmalıdır, çünki insanın insanda tapdığı titrəyiş əsl fərdilikdən irəli gəlir. onun əsl şəxsiyyətinin təzahürlərini kəşf etdi. Və nə qədər ki, bu real kimlik sabitləşməyib, fərdilik tam həyata keçmir və İnsanın “ yetkin” olduğunu , yəni hər hansı şəxsi və ya dünya hadisəsində narahat olmadan üzləşə biləcəyini demək olmaz, çünki o, artıq bilir. və bunun səbəbini bilir.

Ümumilikdə kimlik böhranından danışanda biz onu psixoloji baxımdan, o mənada danışırıq ki, insan və cəmiyyət münasibətlərini müəyyənləşdirməyə çalışırıq. Ancaq şəxsiyyət böhranı bundan daha dərinə gedir. Ölçmə çubuğuna çevrilən sosial insan deyil, nail olmalı olduğumuz normallıq. Əksinə, normallıq köçürülməlidir, yəni özünə qarşı yenidən qurulmalıdır.

İnsan öz həqiqi şəxsiyyətinin mötərizədəki normal İnsanın normal şəxsiyyətindən üstün olduğunu dərk etməyə başlayanda iki şeyi dərk edir. Birincisi, normal İnsanı narahat edən şey artıq onu narahat etmir; və mötərizədən asılı olmayaraq, subnormal bir planeti sıxışdıran hər şey normaldır. Sonra bu prizmadan görünən real kimlik fenomeni getdikcə daha çox əhəmiyyət kəsb edir, çünki o, hansı İnsanın normal və ya şüursuz İnsanın normal zəifliklərinə qalib gələ biləcəyini müəyyənləşdirir və üstəlik, olmayan İnsanın daha normal olduğunu müəyyən edir - deməк, şüursuz və nisbətən balanslaşdırılmış İnsan ölçüsündə - normal varlığı pozmaq və belə bir İnsanı dünyaya gətirən bir mədəniyyətin dağılmasına səbəb olmaq riski daşıyan planetar nizamın təzyiqlərini dəstəkləyə bilər.

Əsl şəxsiyyətini kəşf etmiş İnsan, tamamilə sadəcə öz mədəniyyətinin məhsulu olan və yalnız öz mədəniyyətinin dəyərləri ilə yaşayan İnsanı narahat etmək riski daşıyan psixoloji təcrübələrin bütün formalarından şübhəsiz üstündür. Çünki əslində mədəniyyət xarici hadisələr onu narahat etməyə, yəni bilmədiyi və ya tamamilə xəbərsiz olduğu bir reallıqla əlaqəsini yenidən təyin etməyə gəldikdə çox nazik və çox kövrək bir kətandır. Bu, İnsanda həll olunmamış şəxsiyyət fenomeninin təhlükəsidir.

Çünki o, öz həqiqi kimliyini kəşf etməsə, dövrünün sonu hadisələri onun normal inkişafının gedişatını pozduqda sosial psixologiya və təbii reaksiyalarının emosional və əqli köləsi olacaq. Məhz burada İnsan ümumbəşəri dərketmə tərzinə uyğun olaraq təcrübəni yaşaya bilməsi üçün sosial-fərdi reaksiyalardan azad olmalıdır. Əsl İnsana və həqiqi zəkaya yalnız həqiqi şəxsiyyət uyğun gəlir. İnsanın məhdudlaşdıran duyğularından qopmuş bir zəkaya görə, ancaq həqiqi şəxsiyyət kosmik hadisələri çətinlik çəkmədən şərh edə bilər.

İnsandakı şəxsiyyət böhranı problemi sadə psixoloji problemdən daha çox həyat problemidir. İnsanın özünü axtararkən dərk etməyə çalışdığı psixoloji kateqoriyalar artıq öz həqiqi kimliyini kəşf edənlərə uyğun gəlmir, çünki onlar artıq özü ilə mübarizə apararkən yaşadıqları maraqdan məhrumdurlar. Onun həqiqi şəxsiyyəti varlığının hər küncünü dolduraraq, özünü zehnin başqa ölçüsündə, ölçüsündə və ya enerji müstəvisində yerləşmiş, təqlidlə əlaqələndirilə bilməyən bir mənliklə qarşılaşır, çünki o, psixoloji kateqoriyalardan tamamilə müstəqildir. real şəxsiyyəti olmayan şüursuz İnsanın emosional və zehni strukturları.

Şəxsiyyət böhranı fenomeni İnsan üçün bir əzabdır, çünki o, heç vaxt öz içində, özü ilə, daim axtardığı şeylə mükəmməl xoşbəxt ola bilməz. Onun üçün xoşbəxt olmaq daimi yaşamaq istədiyi bir təcrübədir. Amma başa düşmür ki, onun "xoşbəxt" adlandırdığı şəxs olmaq üçün *özünü* yaxşı hiss etməlisən, yəni xarici dünya bu harmoniyanı poza bilmədən mükəmməl daxili harmoniyada hiss edə biləsən. Ona rəng verən fonu deşəcək daxili gücə sahib olana qədər həyatın özündən fərqlənə bilməyəcəyini dərk etmir.

Əsl kimliyini kəşf etmiş İnsan artıq əvvəllər yaşadığı həyatı yaşamır. Rənglər dəyişdi, həyat artıq eyni cazibəyə malik deyil, hər səviyyədə fərqlidir. Çünki o, digər əvvəlki həyatdan onunla seçilir ki, onun imkanlarını müəyyən edən əsl fərddir, sonuncunun kökləndiyi mədəniyyətin ona qəti surətdə yüklənməsi əvəzinə.

Öz şəxsiyyətini kəşf etmiş İnsanın həyatı zamanla itirilən və artıq sərhədi olmayan, yəni sonu olmayan bir davamlılığı təmsil edir. Artıq bu reallaşma həyat tərzinə, yaradıcı həyat tərzinə müdaxilə edir. İnsan kimlikdən əziyyət çəkdikcə, içindəki həqiqi ağılla təmasda olmadıqca, ancaq ehtiyaclarını ödəyə bilər. İşıqda olanda o, artıq özünü dəstəkləmək məcburiyyətində deyil, çünki o, vibrasiya vasitəsilə həyat tərzini artıq bilir və bu bilik ona ehtiyacları üçün lazım olan yaradıcı enerjini yaratmağa imkan verir. Yaşamağın psixoloji kateqoriyası yalnız İnsanın bütün resurslarından istifadə edən və onları onun rifahının ixtiyarına verən yaradıcı enerjiyə yer buraxmaq üçün sönür.

İnsanın şəxsiyyət problemini aradan qaldırması üçün onun daxilində dəyərlərin psixoloji müstəvidən xalis zəka müstəvisinə yerdəyişməsi baş verməlidir. Psixoloji dəyərlər onun böhranına səbəb olsa da, hissləri ilə, hiss materialını şərh edən intellektlə məhdudlaşdığı üçün onun zəkasının təsdiqinə tabe olmayan bir ölçü çubuğuna ehtiyacı var.

Onun içinə nüfuz edən və hərəkətində onun qarşısını ala bilmədiyi bir şeyə qarşı ilk dəfə bir növ müxalifət məhz burada yaranır. Hərəkət başlandıqda, öz mənliyindən və kimeralarından asılı olmayan bu zəkanın işığıdır. Məhz burada dəyərlərin yerdəyişməsi hiss olunmağa başlayır ki, bu da oyanan İnsanın yaşamalı olduğuna görə işığın zəkasına nüfuz etmək üçün kifayət qədər daxili iztirabla nəticələnir.

Dəyərlərin dəyişdirilməsi yalnız tədricən, eqoya müəyyən bir tarazlığı saxlamağa imkan vermək üçün edilir. Lakin zaman keçdikcə yeni bir tarazlıq yaranır və eqo artıq normal deyil, sosial baxımdan; şüurludur. Demək, o, forma və norma illüziyası vasitəsilə görür və incə bədənlərinin titrəyişini, fərdiliyinin əsaslanacağı səviyyələri və real kimliyini yüksəltmək üçün getdikcə fərdiləşir.

Dəyərlərin yerdəyişməsi əslində dəyərlərin dağılmasıdır, lakin biz bunu "yer dəyişdirmə" adlandırırıq, çünki baş verən dəyişikliklər görmə rejimini dəyişdirən titrəmə qüvvəsinə uyğundur, beləliklə düşüncə tərzi zəkaya uyğunlaşa bilər. İnsanda daha yüksək bir mərkəzin. Nə qədər ki, eqo vibrasiya ilə bu çöküşün şahidi olmayıb, onun saxta şəxsiyyətinin divarlarını təşkil edən düşüncələrin, simvolların kateqoriyalarını müzakirə etməyə davam edir. Lakin bu divarlar zəifləməyə başlayan kimi dəyərlərin yerdəyişməsi eqo tərəfindən rasionallaşdırıla bilməyən dərin dəyişikliyə uyğun gəlir. Və onun tərəfindən rasionallaşdırıla bilməyərək, nəhayət, nura vurulur, yəni nəhayət, ona daimi və artan şəkildə bağlanır.

Beləliklə, onun həyatı dövrə ilə dəyişdirilir və tezliklə o, artıq onu sərhədlərdə deyil, potensiallarda yaşayır. Onun şəxsiyyəti subyektiv istəkləri ilə bağlı müəyyən edilmək əvəzinə, getdikcə ona münasibətdə müəyyən edilir. Və o, " həqiqi və obyektiv mən"in nə demək olduğunu dərk etməyə başlayır.

Həqiqi və obyektiv mənliyi dərk etdikdə, çox aydın görür ki, bu mənlik özüdür, üstəlik, özündə görmədiyi, lakin özünün mövcud olduğunu hiss etdiyi başqa bir şey, orada ona bir şey daxil olur. Ağıllı, daimi və daim mövcud olan bir şey. Gözləri ilə seyr edən və eqonun əvvəllər gördüyü kimi deyil, dünyanı olduğu kimi şərh edən bir şey.

" zehni" olduğunu demirik , onun " supramental (daha yüksək əqli)" olduğunu deyirik , yəni bilmək üçün onun artıq düşünməyə ehtiyacı yoxdur. Kimlikdən əziyyət çəkmək ondan, təcrübəsindən o qədər uzaqdır ki, keçmişinə baxanda, indiki halını görüb əvvəlki ilə müqayisə edəndə təəccüblənir.

FƏSİL 2

Aşağıya doğru təkamül və yuxarı təkamül BdM-RG #62A (dəyişdirilmiş)

Yaxşı, buna görə də İnsanın təkamülünü ayırıram, ona aşağı əyri və yuxarı əyri verirəm OK. ? Aşağı əyriyə “involution” deyirəm, yuxarı əyriyə isə təkamül deyirəm. Və bu gün İnsan bu əyrilərin kəsişmə nöqtəsindədir. Tarix qoyaq: istəsən 1969-cu il. Əgər təkamülə darvinist nöqteyi-nəzərdən deyil, gizli bir nöqteyi-nəzərdən, başqa sözlə, insanın daxili araşdırmalarına görə baxsaq və zamanda geriyə getsək, orada on iki min il əvvəlki çöküşü tapa bilərik. Atlantis adının verildiyi böyük bir sivilizasiyanın.

Beləliklə, bu, İnsanın şüurunun bir aspekti olan, onun şüurunun incə bir vasitəsi olan və bütün psixo-emosional olanlarla birbaşa əlaqəli olan astral bədən adlanan şeyi intensiv şəkildə inkişaf etdirdiyi bir dövr idi. . Və sonra bu sivilizasiyanın məhv edilməsindən sonra bu günə qədər İnsan öz şüurunun başqa bir hissəsini inkişaf etdirdi ki, bu da gizli şəkildə aşağı psixi şüurun inkişafı adlandırıla bilər ki, bu da intellektin çox inkişaf etmiş inkişafına səbəb oldu və bu gün İnsan tərəfindən istifadə olunur. maddi dünyanı dərk etmək.

Və 1969-cu ildən bu planetdə İnsanın şüurunda birləşmə adı verilə bilən və ya Yer üzündə supramental şüurun (ali ağılın) oyanması adı verilə bilən yeni bir fenomen meydana gəldi. Dünyada elə adamlar var ki, onlar aşağı ağıl, deməli, intellekt səviyyəsində fəaliyyətini dayandırmış və supramental şüur (ali ağıl) adlanan daha bir şüur qatını inkişaf etdirməyə başlamışlar. Və bu İnsanlar inkişaf prosesində olan və onlar da altıncı kök irqi adlandıra biləcəyimiz başqa bir təkamül dövrü ilə üst-üstə düşəcək qabiliyyətlərə sahibdirlər.

Gizli desək, insanın təkamülü haqqında danışarkən, alt irqləri ilə dördüncü kök irqi olan Atlantidadan, beşinci kök irqinin bir hissəsi olan Hind-Avropa irqlərindən danışırıq. və onun alt irqləri. İndi dünyada yeni bir kök irqinin başlanğıcı var, bu da öz alt irqlərini verəcəkdir. Və nəhayət, İnsana maddi bədəninin üzvi istifadəsinə ehtiyac duymayacaq qədər inkişaf etmiş təkamül səviyyəsinə çatmağa imkan verəcək yeddinci kök irqi olacaq. Amma biz hazırda bununla məşğul deyilik, ona görə də biz fiziki irqi təmsil etməyən, lakin gələcək İnsanlığın yeni psixi şüurunun sırf psixi cəhətini təmsil edən altıncı kök irqi ilə məşğul oluruq.

Aydındır ki, insanın bu müstəvidə tərsinə çevrilmiş burulğan nöqtəsindən onun sonluğuna doğru təkamülünü başa düşmək üçün, əldə etdiyimiz məlumata görə, bəlkə də iki min beş yüz ildir ki, insanın keçəcəyi açıqdır. şüurun tamamilə fövqəladə mərhələləri vasitəsilə, yəni Atlantis Adamı Hind-Avropa irqlərinin İnsanı ilə müqayisədə nə qədər məhdud idisə, indiki İnsan da sonrakı insanların İnsanı ilə müqayisədə o qədər məhduddur və məhdudlaşacaqdır. Aurobindo tərəfindən proqnozlaşdırılan Yerdəki supramental şüurun (ali ağılın) təkamülü .

Supramental şüurun (ali zehin) təkamülündə maraqlı olan budur: bu gün biz insanlar, rasional insanlar, kartezyen insanlar, beşinci kök irqinin çox əks etdirən insanları, bir meylimiz olduğu qədər. zehnimizin mənliyimiz tərəfindən idarə olunduğuna inanmaq, sabah insan şüurunun nəfs tərəfindən idarə olunmadığını, insan şüurunun psixoloji tərifində olduğunu, mənliyin əks etdirici ifadəsi olduğunu və onun mənbəyi olduğunu kəşf edəcək. hazırda “zehni dünya” adlandırıla bilən, lakin sonradan “memarlıq dünyası” adlandırılacaq paralel dünyalarda yerləşir .

Başqa sözlə, demək istədiyim odur ki, İnsan öz düşüncəsinin mənbəyini tapmaq üçün nə qədər çox çətinlik çəksə, tutum və ya sərbəstlik əldə etsə, onun paralel dünyalarla telepsixik ünsiyyətə girməsi bir o qədər mümkün olacaqdır. nəhayət təkamül zamanı, dünya səviyyəsinə, irqin universal səviyyəsinə çatmaq, həyatın sirlərini ani olaraq həm maddə aləmində, həm də ruhun astral aləmində deşifrə edə bilmək. Ruhun zehni sahəsi. Yəni demək istədiyim odur ki, o, insan, elə bir məqama gəlib çatmışdır ki, bu gün onun özü üçün kifayət qədər əqli şüur halına gəlməsi mümkündür.

Özünü təmin edən zehni şüur dedikdə həqiqətin psixoloji dəyərinə əsaslanan zehni şüurluluğu nəzərdə tutmuram. Həqiqət termindir, materiya aləmində üstünlüyünü təmin etmək üçün bir fərd kimi insanın və ya kollektiv olaraq cəmiyyətin emosional ehtiyaclarının bir hissəsi olan şəxsi inanc və ya sosial inanc və ya kollektiv sosioloji inancdır.

Bəşəriyyətin gələcək şüurunun təkamülü baxımından həqiqət fenomeni və ya onun psixoloji qarşılığı və ya emosional dəyəri İnsanın artıq emosionallıqdan istifadə edə bilməyəcəyi sadə səbəbdən tamamilə faydasız olacaqdır. biliyinin psixoloji qiymətləndirilməsi. O, artıq özünün əqli təhlükəsizliyinin inkişafı üçün vicdanının emosionallığından istifadə etmək məcburiyyətində qalmayacaq.
Beləliklə, İnsan zehni müstəvidə, dünyanın bütün irqlərinin bir hissəsi olan ümumbəşəri şüurun sonda sonsuz mövzularının ifadəsini, işlənməsini və tərifini həyata keçirə bilmək üçün ağılda tamamilə azad olacaqdır. kosmosdakı bütün irqlərin və əslində Ruhun dəyişməz birliyinin bir hissəsi olan, mütləq tərifində, İşığın ilkin mənbəyi və kosmosdakı hərəkəti kimi.

Beləliklə, Bəşəriyyətin təkamülündə elə bir məqam gələcək ki, nəhayət, eqo mənlik şüurunda itirilmiş vaxtı kompensasiya edəcək və nəhayət, mənlik öz şüuruna daxil olmaqla, psixoloji tərifinin mümkün sərhədlərinə çatacaqdır. onun saf ağlının, yəni Ruhunun yaradıcı potensialı.

Və biz Yer üzündə, müxtəlif irqlərdə, müxtəlif millətlərdə, müxtəlif zamanlarda, birləşməni bilən, yəni bir anda o qədər böyük bilik mənbələrinə yönələ biləcək fərdləri kəşf edəcəyik. texnologiya, texnika, tibb, psixologiya və ya tarix baxımından dünya elmi tamamilə alt-üst olacaq. Nə üçün ? Çünki İnsanın təkamülündən bəri ilk dəfə, Ruhun maddəyə enməsindən bəri və ruhun maddi ilə ittifaqından sonra ilk dəfə olaraq, İnsan nəhayət, öz mütləq biliyini daşımaq qabiliyyətinə nail olacaqdır. .

Mütləq bilik dediyim şey insan şüurunun öz İşığını daşımaq və qəbul etmək qabiliyyətidir. Mütləq bilik fakültə deyil. Mütləq bilik təqdir deyil. Mütləq bilik ehtiyac deyil. Mütləq bilik islahedici təkamül sonu, yəni kosmosda İşığın böyük fəaliyyət sahəsinin bir hissəsidir və bütün aləmlərə, bütün ağıllı instansiyalara, yəni kainatdakı bütün ağıllı növlərin bir-birinin ardınca görüşməsini söyləməyə imkan verir. daha yüksək zehni müstəvi, yəni təkamül zamanı eterik bədənin qaçılmaz dirilməsi üçün bədən materialının sonda yox olmasına imkan verəcək qədər güclü bir enerji müstəvisində.

Yəni insanda nəhayət, ümumbəşəri orqanizmi təşkil edən və onun Ruhu, İşığı və əsası olan, hərəkətdə və dərkdə olan müxtəlif günəşlərlə energetik komponentə daxil olmaq qabiliyyəti. atom şüuru çağırın! Beləliklə, təkamül zamanı elə bir məqam gələcək ki, İnsan düşünmək məcburiyyətində qalmadan, düşünməyə ehtiyac duymadan, nəhayət, İnsan Yer üzündə ümumbəşəri şüurun involyusiya arxetiplərinin və təkamülçülərinin zehni qurulmasına qəti şəkildə müdaxilə edə biləcək. . Bu o deməkdir ki, İnsan nəhayət, özünün tamamilə ağıllı bir varlıq olduğunu dərk edəcək.

İnsan başa düşəcək ki, İntellekt sadəcə bir təhsil formasının ifadəsi deyil, Ağıl mütləq şəkildə hər hansı bir məsələdə hər hansı bir zehnin əsas xüsusiyyətidir. Yalnız biz bu gün elə bir nöqtədəyik ki, biz bir eqo və ya insan mənliyi olaraq ümumbəşəri düşüncənin, yəni tarixin və İnsanlığın yaddaşının bizə qoyduğu sərhədlər daxilində yaşamağa məcburuq.

Və insana hələ verilməyib - çünki bu sahədə kifayət qədər elm yoxdur - insana hələ də onun psixikasının necə işlədiyini, nəfsinin necə işlədiyini, nəfsinin necə işlədiyini bilmək və anlamaq qabiliyyəti verilməyib. İntellekt termini öz universal tərifində nə deməkdir ki, İnsan bu gün astral bədəni, yəni hissləri ilə tələyə düşüb!

O, öz fundamental və ümumbəşəri biliyini, təkamül zamanı tarix və mövzu ilə şərtlənən kiçik bir məhdudlaşdırıcı biliyi əvəz etməyə borcludur, çünki bütün elm nəzəriyyələri bu gün elmin faydalı olmadığı mənasında deyil, yenidən nəzərdən keçirilməlidir. əksinə, çox faydalıdır, lakin o mənada ki, bu gün elm də öz ləğvinə doğru qaçılmaz səyahət edir. Necə ki, bütün sivilizasiyalar öz ləğvinə doğru qaçılmaz səyahət edirlər.

Lakin sivilizasiya öz ləğvinin reallığını çox çətin tapdığı kimi, elm də öz ləğvinə nail olmaqda çətinlik çəkəcək. Və bu çox normaldır. Düşünən varlıqlardan və ya müəyyən şüuru olan varlıqlardan dünyada öz tənəzzülünü və ya öz məhvini təşviq etməyi tələb etmək olmaz. Bəşəriyyətin təkamül etməsinə imkan vermək üçün təkamül etmək üçün nə olduğumuzu, nə etdiyimizi, nə edə biləcəyimizi dərk etməyə borcluyuq.

Ancaq fərdlər olaraq - mən aydın şəkildə deyirəm - biz nəhayət planetimizdə universal və kosmik nizamın vəziyyətləri ilə üzləşməyə məcbur olacağıq, keçmişdə böyük mövhumat hərəkatını doğuran ölçülərlə üzləşməyə məcbur olacağıq. dünyada; elmin təkamülü ilə sönmüş hərəkatlar və daha sonra elm tərəfindən qəti şəkildə rədd edilən hərəkatlar.

Beləliklə, kosmosun qeyri-məhdud olduğunu dərk etmək üçün zaman keçdikcə müəyyən təcrübələri nəzərdən keçirmək və yenidən yaşamaq məcburiyyətində qalacağıq. İnsan şüurunun qeyri-məhdud olduğunu və İnsanın daxili daxilində şüurunun gücü qədər güclü olduğunu. Bu, bütövlükdə çoxlu ruh cərəyanlarının kəsişməsində yaşamağa məcbur olduğumuz bir dünyada bu gün çox vacibdir... Və mən bütövlükdə deyəndə, şübhəsiz ki, ABŞ-a baxıram ki, bu fərdilik ilə qarşıdurmada kollektiv təcrübə yavaş-yavaş kollektiv psixoz yaratmağa meyllidir.

İnsan dünyada televiziya və ya qəzetlər və ya azad mətbuatın müxtəlif formaları ilə sayı artıran fikir cərəyanları ilə sonsuza qədər bombalana bilməz. Elə bir məqam gələcək ki, insan həqiqətlə yalanın müxtəlif qarşıdurmalarından yaranan bu psixi və psixoloji gərginliyə daha dözə bilməyəcək. Yer üzündə supramental (ali ağıl) şüurun təkamülündə elə bir məqam gələcək ki, İnsan reallığı özünə münasibətdə müəyyən etməyə məcbur olacaq. Ancaq universal olacaq "bir özü" olacaq, öz Ruhunun oyunbazlığına və ya öz eqosunun boşuna və ya öz məninin etibarsızlığına əsaslanacaq "bir özü" olmayacaq.

Deməli, o andan İnsan bəşəri fenomeni, sivilizasiyanı bütün cəhətləri ilə dərk etməyə başlayacaq. Və o, artıq baş verənlərlə və ya dünyada baş verənlərlə psixoloji olaraq " *doldurulmayacaq"* (*sui-istifadə etməyəcək).* İnsan azad olmağa başlayacaq. Və azad olmağa başladığı andan o, nəhayət həyatı onun əsas keyfiyyətində dərk etməyə başlayacaq. Və nə qədər çox təkamül edərsə, həyatı bir o qədər mütləq, ayrılmaz və öyrənilmiş şəkildə, bu gün beşinci kök irqinin şüurunun bir hissəsi olmayan mənada dərk edəcəkdir.

Bütün bu boşboğazlıq niyə? Sadəcə olaraq İnsanı yavaş-yavaş başa salmaq ki, onun özünə verə biləcəyi, özünü yarada biləcəyi ən böyük sədaqət özünə sədaqətdir. Biz elə bir əsrdə yaşayırıq ki, fərdiyyətçilik sevgisi xüsusilə Qərb dünyasında çox inkişaf edib. Biz getdikcə daha çox fərdiləşmişik, lakin fərdiyyətçilik, əgər münasibət olaraq qalırsa, insan reallığına əsaslı şəkildə inteqrasiya olunmur. Başqa sözlə, küçədə qırmızı qısa tuman və sarı başmaq ilə gəzmək və Nyu-Yorkda, Nyu-Yorkun Tayms meydanında sevişmək fərdiliyin bir formasıdır. Amma bu, ekssentriklikdir, insan şüurunun astralizasiyasının bir formasıdır.

İnsana öz fərdiliyini qoruyub saxlamağa, fərdiliyini terminin konkret mənasında ifadə etməyə, kütlənin həssaslığını və ya öz xalqının həssaslığını və ya xalqının həssaslığını alt-üst etməyə ehtiyac yoxdur. Bu bir illüziyadır! Və bu, XX əsrin xarakterik dəblərinin bir hissəsidir, sonda bayağılaşır, hətta axmaqlığa çevrilir, nəticədə estetikadan tamamilə məhrum olur. Beləliklə, yeni İnsan, Yer üzündə supramental (ali zehni) şüurun təkamülü, həqiqətən, İnsana son dərəcə fərdiləşdirilmiş, lakin fərdi olmayan şüur inkişaf etdirməyə imkan verəcəkdir.

İnsan niyə fərdiləşəcək? Çünki onun şüurunun reallığı onun Ruhunun birləşməsinə əsaslanacaq və bir növ ekssentrikliklə flört etmək üçün İnsanların gözündə dünyaya proqnozlaşdırılmayacaq. Kişinin real olmaq üçün dünyanı dolaşmasına və marjinal olmasına ehtiyac yoxdur. Əksinə. İnsan nə qədər şüurlu olarsa, bir o qədər az marjinal olacaq, o qədər real olacaq və reallığında anonim olacaq. Çünki İnsanın gerçəkliyi onunla başqaları arasında deyil, onunla özü arasında gedən bir şeydir.

Planetimizdə kök irqinin zəruri təkamülünə nəzər salsaq, bu, bir az insan fenomenini anlamaqdır. Koordinatları müəyyən etməyimiz sırf praqmatikdir, sırf qaçılmaz hadisələrə xronoloji anlayış çərçivəsi verməkdir! Ancaq şüurlu bir irqdən danışırıqsa, şüurlu İnsanlıqdan danışırıqsa, şüurlu İnsanlardan və fərdlərdən danışmağa borcluyuq.

Yer üzündə supramental şüurun (ali ağılın) təkamülü heç vaxt heç bir kollektiv miqyasda baş verməyəcək. Yer üzündə supramental (ali ağıl) şüurun təkamülü heç vaxt kollektiv qüvvənin ifadəsi olmayacaq. Dünyada həmişə fərdlər yavaş-yavaş, getdikcə daha çox şüurlarında öz qaynaqları, Ruhları, ikililəri ilə birləşəcəkləri nöqtəyə doğru çəkiləcəklər. İnsanın bir hissəsidir.

Lakin bu istiqamətdə fundamental hərəkat buna əsaslanacaq: o, təhvil verildikdən sonra heç vaxt görülməmiş təfəkkür fenomeninin dərkinə əsaslanacaqdır. “ *Mən düşünürəm, deməli, varam”* demək kifayət deyil . Dekartın *“Mən düşünürəm, deməli, varam”* deməsi yaxşı idi , çünki bu, düşüncənin özlüyündə fərd səviyyəsində həyata keçirilməli olan bir gücə malik olduğunu dərk etmənin bir hissəsi idi.

Amma yaradıcı şüur səviyyəsində elə bir məqam gələcək ki, İnsan düşüncəsi tamamilə, bütöv şəkildə çevriləcək. İnsan təkamül zamanı artıq düşünməyəcək. Onun düşüncəsi yüksək zehnin yaradıcı ifadə tərzinə çevriləcəkdir. Və bu ağıl tamamilə olacaq telepsixik. Başqa sözlə desək, İnsan universal müstəvilərlə ani əlaqəni yaşayacaq və bu ünsiyyət tərzi artıq əks etdirici olmayacaq. Düşüncə İnsanın şüurunda əks olunmağı dayandırdığı an, düşüncə subyektiv olmağı dayandırır. Artıq İnsanın düşündüyünü deyə bilmərik, deyirik ki, İnsan öz şüurunun universal müstəviləri ilə ünsiyyət qurur.

Ancaq insanın bunu tam şəkildə başa düşməsi üçün o düşüncəni bizim bu gün təsəvvür etdiyimiz, bu gün yaşadığımız, zehnimizdə sabitləndiyi, istehsal etdiyi və ya dərk etdiyi kimi həyata keçirməsi lazımdır. biz şüursuz eqo olaraq bizdə müəyyən bir dərk oyatmalıyıq, o mənada ki, İnsan öz düşüncəsinin onu özünə qarşı böldüyünü dərk edə bilməlidir. Yalnız involution və şüursuzluq səbəbi ilə onu xeyir və ya şərin, doğru ilə yalanın qütblüyünə tabe etdiyi müddətcə.

İnsan şüurunu qütbləşdirdiyi andan, istər mənfi, istərsə də müsbət koordinatlar qurduğu andan, o, maddi müstəvidə özü ilə kosmik və universal müstəvidə özü arasında parçalanma yaratmışdır. Bu çox vacibdir! O qədər vacibdir ki, o, növbəti təkamülün əsas açarıdır. Bizi həmişə düşüncəmizi bir qütblülüklə yaşamağa məcbur edən şey eqomuzun əsas etibarsızlığıdır. Bu, duyğularımızın güclü və vampir qabiliyyətidir. Eqo olaraq və ya zəif təhsilli və ya həddindən artıq təhsilli bir fərd olaraq bildiklərimizə dözə bilməməyimizdir.

Dünyada heç bir şey bilməyən insan yoxdur. Bütün Kişilər nəyisə bilir, amma dünya miqyasında nüfuzu yoxdur, heç bir mədəni tərif yoxdur, nəyisə bilən İnsanı dəstəkləyə biləcək heç bir mədəni dəstək yoxdur. Elə qurumlar var ki, bu biliyi qurmaq və İnsanın şüurunu onunla şərtləndirmək üçün nəyisə bilmək hüququ verir. Müxtəlif səviyyələrdə elm dediyimiz budur, normaldır.

Ancaq dünyadakı qurumların İnsana səlahiyyətlərini, yəni bir gün çox böyüyə biləcək kiçik ölçüsünü, öz İşığını ona qaytara biləcəyi heç bir əks hərəkət yoxdur. Və siz mənəvi sahədə, dini sahədə çox sadə şəkildə imtahan verə bilərsiniz. Bir gün, İnsanın mərkəzləri kifayət qədər açıq olduqda, elm sahəsində də eyni şeyi edə biləcək.

Dünyada olan və məsələn, bir din xadiminin və ya dində işləyən birinin yanına gedən və onunla Allah haqqında danışan və deyən kişi: “Yaxşı, Allah belə bir şeydir. belə bir şey , *belə bir şey” deyərkən* biri ona deyərdi: “ *Bəs sən hansı haqla Allahdan danışırsan? Hansı haqla Allahdan danışırsan”...?* Və əgər İnsan daha az təkamül keçiribsə və ağlının yaradıcı ölçüsünün bir hissəsi olan digər formaları ortaya çıxarmaq və ya ortaya çıxarmaq üçün həqiqətən də Tanrının formasını parçalaya bilsə, o, Tanrının institusionallaşması ilə daha da itələyəcək. görünməz dünyaların dərk edilməsi.

Ona görə də deyirəm ki, İnsan dünyanın dəstəyi ilə, supramental şüurda (ali ağılda) dünyaya girə bilməyəcək. İnsan özünü dünyəvi dayağa ehtiyacdan tamamilə qurtaran və nəhayət yavaş-yavaş bildiyini dərk etməyə və daşımağa başlayanda supramental (daha yüksək ağıl) şüura sahib olacaqdır. Bunun şərti isə doğru ilə batilin qütblüyünün tələsinə düşməməkdir.

Əgər İnsan doğru ilə batilin qütblüyünün tələsinə düşərsə, vicdanını həyəcanlandırar, nəfsini güvənsiz edər və reallığa qarşı ifrat münasibət inkişaf edər. Doğru və yalan yalnız zehni bilmə qabiliyyətinin psixoloji komponentlərini təmsil edir! Yaxşı bifşteks yeyəndə onun həqiqi və ya saxta olduğunu düşünmürsən, polarite yoxdur, ona görə yaxşıdır. Ancaq orada həşəratların olub-olmadığını düşünməyə başlasanız, oh, mədəniz cavab verməyəcək! Həm də bilik səviyyəsində, bilik səviyyəsində eyni şeydir.

Aşağı ağıl üçün bilik, yüksək ağıl üçün bilikdir. Bilik nəfsin ehtiyacının bir hissəsidir, bilmək isə nəfsin reallığının bir hissəsidir. Deməli, bilməklə bilmək arasında heç bir bölgü və ya ayrılıq yoxdur. Bilik bir şüur səviyyəsinin, bilik isə digərinin bir hissəsidir.

Bilik sahəsində biz müəyyən şeylərdən danışırıq, bilik sahəsində isə başqa şeylərdən danışırıq. İkisi görüşə, qardaşlaşa və birlikdə çox yaxşı ola bilər. Dördüncü mərtəbə onun üstündəki beşinci mərtəbə ilə həmişə yaxşıdır... İnsan çoxölçülü varlıqdır, lakin İnsan həm də təcrübi şüura malik və yaşayan bir varlıqdır. Yer üzündə eksperimental şüurumuz var. Bizdə yaradıcı şüur yoxdur.

Həyatınıza baxın! Həyatınız təcrübədir! Dünyaya girdiyiniz andan həyatınız daim təcrübədən ibarətdir, lakin İnsan sonsuz təcrübə ilə yaşaya bilməz. Bir gün İnsan yaradıcı şüurla yaşamalı olacaq, o zaman həyat yaşamağa dəyər, həyat çox böyük, çox geniş olur, yaradıcılıqda qüdrətlidir və İnsan ruh təcrübəsini yaşamağı dayandırır. Bəs insan niyə təcrübəni yaşayır? Çünki o, sizin "ruh" adlandırdığınız güclü qüvvələrə - mən yaddaş adlandırıram - bağlıdır.

İnsan öz Ruhu ilə yaşamır, ruha bağlıdır, ruhla yaşayır, daim ruhla vampirlənir. Yenidən doğulmağı *və ya* müəyyən keçmişdə varlığa qayıtmağı araşdıran insanlar çox yaxşı müəyyən etdilər ki, bu gün müəyyən insanlar müəyyən şeylərdən əziyyət çəkirlər, çünki əvvəlki həyatlarında səbəblərdən əziyyət çəkirlər . Bu gün elə insanlar var ki, maddi həyatdan əvvəlki travmalar keçirdiklərinə görə liftə (liftə) girə bilmirlər, ya da əvvəlki şəraitdə boğulublar, bacarmırlar... Boğulurlar. Beləliklə, İnsan ruhun təcrübəsini yaşayır.

O, yaşayır, yaddaşına bağlıdır, əvvəlki təkamül hərəkətinin çox geniş şüursuz yaddaşı qədər, bu gün eksperimental bir varlıq kimi yaşadığı çox geniş yaddaş. İnsan Yer üzündəki təcrübədən sonsuz yaşaya bilməz! Bu, onun Universal İntellektinə təhqirdir. İnsanın: " *Yaxşı, on ildən sonra mən belə bir şey etmək istəyirəm, beş ildən sonra belə bir şey etmək istəyirəm" deyə bilməməsi İnsanın* təbiəti ilə tamamilə barışmazdır. Adam ki, gələcəyini bilmir!

İnsanın təbiəti ilə barışmazdır ki, o, özündən əvvəlki İnsanın mahiyyətini bilmir. Başqa sözlə, İnsandakı bu Ruhun ağlın diktəsi ilə yaşamağa məcbur olması İnsanın Ruhu ilə barışmazdır, çünki bu gün maddi müstəvidə olan İnsan şüuru enən nəslin bir hissəsidir. İnsan şüuru enişdən materiyaya, eterikə doğru son çıxışa doğru keçməlidir, yəni planetin reallığının bir hissəsidir ki, bu da son nəticədə İnsanın təbii olaraq öz ölməzliyini yaşamalı olduğu dünyadır.

İnsan maddəyə gəlib ölmək üçün yaradılmayıb. Ölüm dediyimiz şey, yəni insanın və ya ruhun astral müstəviyə qayıtması dediyimiz şey insanın şüursuzluğunun bir hissəsidir. Bu, İnsanın öz nəslinin mənbəyi olan, onun Ağılının mənbəyi olan, canlılığının mənbəyi olan, planetar mənliyinin mənbəyi olan universal dövrələrdən tamamilə kəsilməsinin bir hissəsidir! Beləliklə, İnsan mənbəyə qayıtmalıdır, lakin İnsan involutionin mənəvi, tarixi illüziyaları ilə mənbəyə qayıda bilməz.

İnsan onu maddənin əsiri olmağa məcbur edən köhnə fikirlərdən istifadə edərək öz mənbəyinə qayıda bilməyəcək. İnsan onu eksperimental şüurlu varlıq edən köhnə vasitələrdən istifadə edərək öz mənbəyinə qayıtmaq fikrində deyil. İnsan inanmaqla öz mənbəsinə qayıtmaz.

İnsan öz təkamülü zamanı bildiklərini dəstəkləmək qabiliyyətini tədricən inkişaf etdirərək öz mənbəyinə qayıdacaq.

Amma indiki dünyada biz mifologiyaya, mənliyimizi psixoloji sistemləşdirməyə məhkumuq. Biz bütün humanitar elmlərə təsir edən psixoloji zehni münasibətin məngənəsinə məhkumuq: inanc. İnsan niyə inanmalıdır? Çünki bilmir! İnsan niyə inanmalıdır? Çünki o, təcrübi şüur varlığıdır, ona görə də onun zehnində İşıq yoxdur. O, kiçik şüurunun çox qaranlıq hərəkətində yaşayır, buna görə də özünü həyati və mütləq bir şeyə bağlamaq üçün inanmağa borcludur.

Bəs eqonun psixoloji kondisionerinin bir hissəsi olan mütləqliyə bu inam, mütləqliyə olan bu inam kim tərəfindən qurulub? O, İnvolution Adamı tərəfindən yaradılmışdır. Siz çox yaxşı bilirsiniz ki, dünyaya çıxıb kiməsə hekayə danışsanız, danışacağınız hekayə başqası tərəfindən alındıqda və danışılanda daha əvvəlki kimi olmayacaq, ilk dediyiniz hekayə ilə eyni olmayacaq. .

Təsəvvür edin ki, kimsə dünyaya çıxıb mənim bu gün dediklərimi təkrarlamağa çalışır, təşəbbüskar kimi sabah necə çıxacağını təsəvvür edə bilərsiniz! Beləliklə, keçmişdə işlər görən Kişilər var, Bəşəriyyətin təkamülünə kömək etmək üçün dünyaya gələn Təşəbbüslər var. Amma bu varlıqların söylədikləri və onların dediklərinə dair xəbərlər başqa məsələdir.

Mən sizə bir şeyi əsaslı şəkildə deyə bilərəm - çünki mən bu fenomeni illərdir bilirəm - bir insanın mükəmməl deyilənləri mükəmməl şəkildə təkrarlaması tamamilə mümkün deyil. Bu axşam evə qayıdanda bunu etməyə çalışın! İnsanın mükəmməl deyilənləri təkrarlaması mümkün deyil. Və bunun səbəbini sizə deyəcəyəm. Çünki mükəmməl deyilən - başqa sözlə, nəfs tərəfindən rənglənməyən, astralizasiya olunmayan, İnsanın şüursuzluğunun bir hissəsi olmayan, lakin İnsanın kosmikliyinin bir hissəsi olan - o, Eqoya yönəldilmir. İnsan və ya İnsanın mənliyinə, ya da İnsanın zəkasına. Onun Ruhuna yönəlmişdir.

Əgər İnsan Öz Ruhunda deyilsə, başqa bir Ruhun dediklərini onun qəbul etməsini necə gözləyirsiniz? Bu mümkün deyil. Beləliklə, o anda rəngləmə var. Təşəbbüslərin sözlərinin rənglənməsindən Bəşəriyyətin təkamül faydası üçün dinlər dediyimiz şeylər doğuldu. Mən də razıyam və çox şadam ki, bu baş verir və bu edilir, çünki bu lazımdır. Ancaq təkamül zamanı elə bir zaman gələcək ki, İnsan öz biliyinin bütünlüklə vicdanını vermək üçün artıq mənəvi dəstəyə ehtiyac duymayacaq. Bu supramental şüurdur (ali ağıl).

Biz Kvebekerlərlə danışdığımıza görə, çox yaxşı səbəblərdən dinin onlara bəxş etdiyi mənəvi dünyaya müəyyən bir yaxınlıq yaşamaq şansı qazanmış bir xalqla danışdığımız üçün, bu mənada artıq irəliləyişimiz var. ki, biz artıq görünməyənə qarşı müəyyən həssaslığı olan varlıqlarıq.

Ancaq oradan involutionin mənəvi yollarından istifadə edərək şüurun dərin gizli axtarışına girmək bizi birbaşa mənliyin qütblülüyünə aparacaq. Bizi xeyirlə şərin, doğru ilə batilin toqquşmasına gətirib çıxaracaq və zehnimizdə böyük iztirablar yaradacaq.

Ona görə deyirəm: Şüurlu İnsan, Yer üzündə supramental şüurun (ali şüurun) təkamülü İnsan öz fikrini həqiqətə və saxtakarlığa tabe etməmək zərurətini artıq dərk etdiyi andan başlayacaq. Ancaq bu düşüncə bir gün mükəmməl olana qədər yavaş-yavaş onu yaşamağı öyrənmək və onun hərəkətini dəstəkləmək, yəni tamamilə öz İşığında, tamamilə depolarizasiya etməkdir ki, nəhayət, o eqo, mən ... Eqo, ruh və Ruh birləşir və İnsanı həqiqi varlıq edir.

Həqiqi varlıq nədir? Həqiqi varlıq həqiqi varlıqdır! O, həqiqətə ehtiyacı olan varlıq deyil, həqiqəti yeyən varlıq deyil. Əgər həqiqəti yeyirsinizsə, sabah yalanı yeyəcəksiniz, çünki sizi reallığın Sonsuzluğunun hüdudlarına daha da aparan insanlar olacaq. Əgər həqiqəti yeyirsənsə, bir gün yenə bu addımı atmalı olacaqsan, çünki insana yaraşan, vicdanına, ruhuna, ruhuna, mənliyinə, varlığına yaraşan tək şey , sülhdür.

Bəs sülh nədir? Sülh axtarışın dayanmasıdır, dayanmasıdır. Deyəcəksən: " *Bəli, amma axtarmalısan"* deyirəm: Bəli, insan axtarır, özünüzə baxmayaraq, siz axtarırsınız, bütün insanlar axtarır, ancaq təkamül zamanı elə bir məqam gələcək ki, İnsan yox Daha axtarış olmayacaq, İnsan daha axtarmağa məcbur olmayacaq və İnsan nəhayət bildiyini başa düşəndə axtarışı dayandıracaq.

Və orada deyəcəksən: " *Bəli, amma insan hardan bilsin ki, insan bilir"...* Bunu özünüzə icazə verdiyiniz qədər biləcəksiniz, nə qədər ki, öyrənmək üçün heç kimə zəng vurmağa ehtiyac qalmayacaq. haqlısansa. Və sonra deyəcəksən: " *Bəli, amma biz haqlıyıqsa və ya haqlı olduğumuzu düşünürüksə, bu təhlükəlidir".* Deyəcəm: Bəli, çünki haqlı olmağa çalışan İnsan, artıq öz səbəbini axtaran İnsandır!

Bəs həyatınızda, gündəlik həyatınızda, şəxsi guşənizdə təcrübələr yoxdurmu, həyatınızda bildiyinizi hiss edə biləcəyiniz vaxtlar olmurmu? Və bu olanda, budur!

o budur" başqasına " *o budur"* başqasına " *o budur"* əlavə etmək imkanına sahib olacaqlar , lakin " bu budur *"* həqiqi, ağlın qüruru üzərində qurulmayacaq " *bu budur ",* mənəviyyatınızın və ya mənəviyyatınızın qürurunun üzərində qurulmayacaq " *bu budur" ,* şəxsi olacaq " *bu budur"* sizin üçün, görüşdüyünüz bütün kişilər üçün universal olacaq və onların "o budur"unda olacaq bir *"* o *budur" , o anda* bunun olduğunu biləcəksiniz !) (tərcümə etmək mümkün deyilsə, bu paraqrafı çıxarın

ქართველი

Bernard de Montreal 2 კონფერენციის ტრანსკრიფცია და თარგმანი.

დროებითი ფორმატი

ეს წიგნი თარგმნილა ხელოვნური ინტელექტის მიერ, მაგრამ არ არის დამოწმებული პირის მიერ. თუ გსურთ წვლილი შეიტანოთ ამ წიგნის განხილვით, გთხოვთ დაგვიკავშირდეთ.

ჩვენი ვებსაიტის მთავარი გვერდი: http://diffusion-bdm-intl.com/

ჩვენი ელფოსტა: contact@diffusion-bdm-intl.com

სარჩევი

1 – CP-36 იდენტურობა

2 – ინვოლუცია ევოლუციის წინააღმდეგ RG-62

მოგესალმებით Diffusion BdM Intl-ის მთელი გუნდისგან.

პიერ რიოპელი 2023 წლის 18 აპრილი

□□□□ 1

პირადობა *CP036*

საკუთარი თავის იდენტურობა სხვებთან მიმართებაში უნივერსალური ადამიანური პრობლემაა. და ეს პრობლემა იზრდება, როდესაც ადამიანი ცხოვრობს ისეთ რთულ საზოგადოებაში, როგორიც არის თანამედროვე საზოგადოება. იდენტურობის პრობლემა არის ეგოს ცხოვრების ტანჯვა, ტანჯვა, რომელიც მას მოჰყვება იმ ასაკიდან, როდესაც ის საკუთარ თავს სხვებთან შედარებით ხედავს.

მაგრამ იდენტობის პრობლემა არის ცრუ პრობლემა, რომელიც წარმოიქმნება იქიდან, რომ ეგო, იმის ნაცვლად, რომ გააცნობიეროს საკუთარი თავის მიხედვით, ანუ საკუთარი ზომების მიხედვით, ცდილობს გააცნობიეროს საკუთარი თავი კონკურენტულად სხვა ეგოების წინააღმდეგ, რომლებიც განიცდიან, ფაქტობრივად . , იგივე პრობლემისგან, როგორც მას.

მიუხედავად იმისა, რომ ეგო თავისი ღობის მიღმა იყურება სხვის მინდორზე, რათა აღფრთოვანდეს მისი ყვავილებით, ის ვერ ხედავს, რომ სხვაც იგივეს აკეთებს საკუთარ თავს.

იდენტობა, ანუ იდენტობის კრიზისი დღეს ადამიანში იმდენად მწვავეა, რომ მას თან ახლავს თავდაჯერებულობის დაკარგვა, რომელიც დროთა განმავლობაში გადაგვარდება პიროვნული ცნობიერების სრულ დაკარგვაში. საშიში სიტუაცია, განსაკუთრებით იმ შემთხვევაში, თუ ეგო უკვე სუსტი ხასიათისაა და მიდრეკილია დაუცველობისკენ.

იდენტურობის პრობლემა, ანუ ეგოს ეს მახასიათებელი, რომ არ დაინახოს საკუთარი თავი ისე მაღლა, როგორც თავად, სინამდვილეში არის შემოქმედების პრობლემა. მაგრამ როდესაც ეგო არის შემოქმედებითი, იდენტობის პრობლემა ამით არ აღმოიფხვრება, რადგან ეგო არასოდეს არის სრულყოფილად კმაყოფილი საკუთარი თავით, სანამ არ გააცნობიერებს თავისი ქვედა მე-ს ილუზიას. ასე რომ, დაბალი სტატუსის ეგო განიცდის იგივე იდენტობის პრობლემას, როგორც უმაღლესი სტატუსის ეგო, რადგან შედარება მასსა და სხვას შორის მხოლოდ მასშტაბით შეიცვლება, მაგრამ ყოველთვის დარჩება, რადგან ეგო ყოველთვის გაუმჯობესების ძალაშია. და არ აქვს დასასრული გაუმჯობესება, რომელსაც ის თავადეძებს.

მაგრამ თვითგანვითარება არის საბანი, რომლის ქვეშაც ეგო იმალება, რათა საკუთარ თავს ბედნიერად იცხოვროს. მაგრამ მან არ იცის, რომ ყველა გაუმჯობესება უკვე გამოწვეულია სურვილის სხეულის მიერ?

იდენტურობის პრობლემა ადამიანში რეალური ინტელექტის ცნობიერების არარსებობიდან მოდის. სანამ ადამიანი თავისი ინტელექტით ცხოვრობს, მის აზრს მხოლოდ სენსორული გამოცდილება უჭერს მხარს, მისთვის ძნელია ჩაანაცვლოს ის, რაც ფიქრობს, რომ იცის ან ესმის განუსაზღვრელი ინტელექტის აბსოლუტური ღირებულებით ეგოცენტრული გამოცდილების საშუალებით.

სანამ ადამიანს სურს ცხოვრებაში გამოავლინოს თავი, თავისი კვალი დატოვოს, ის განიცდის ამ სურვილს. თუ ის ახერხებს თავისი სურვილის მიღწევას, სხვა ზურგში უბიძგებს და ა.შ. სწორედ ამიტომ, ადამიანში დამარცხების ნებისმიერი ფორმა წარმოადგენს მისთვის იდენტობის ნებისმიერ კრიზისს, როგორიც არ უნდა იყოს მისი სტატუსი, რადგან იდენტობის პრობლემა არის არა წარმატების პრობლემა, არამედ სინდისის, ანუ რეალური ინტელექტის პრობლემა..

ადამიანი, რომელიც სიცოცხლის განმავლობაში აღმოაჩენს, რომ რეალური ინტელექტი აჭარბებს ინტელექტს, უკვე იწყებს ნაკლებად იტანჯება იდენტობის პრობლემასთან, თუმცა მას მაინც შეუძლია იტანჯოს რეალური შემოქმედების არარსებობით, ისეთივე იმისა, რისი გამოხატვაც მას შეუძლია. მხოლოდ მას შემდეგ, რაც მისი იდენტობა შეესაბამება ცხოვრების წესს, ის გააცნობიერებს, რომ კრეატიულობას შეიძლება ჰქონდეს უამრავი ფორმა და რომ თითოეულ ადამიანს აქვს შემოქმედების ისეთი ფორმა, რომელიც მას შეეფერება. და ამ ფორმიდან მას შეუძლია იცხოვროს სრულყოფილ ჰარმონიაში თავისი სურვილის სხეულისა და მისი შემოქმედებითი ინტელექტის თვალსაზრისით.

იყო შემოქმედებითი არ ნიშნავს სამყაროს შეცვლას, არამედ საკუთარი თავისთვის სრულყოფილად კეთებას ისე, რომ შინაგანი სამყარო გარეგანი იყოს. ასე იცვლება სამყარო: ყოველთვის შიგნიდან გარეთ, არასდროს საპირისპირო მიმართულებით. გონებამახვილი იწყებს იდენტურობის პრობლემის გაცნობიერებას. ის ხედავს, რომ ის, რაც არის, ისევ ისეთია, როგორიც იყო. მაგრამ ის ასევე ხედავს, რომ როდესაც მისი სხეული იცვლება, მისი ცნობიერება იზრდება და იდენტობის პრობლემა ნელ-ნელა ქრება, იმ ზედაპირზე, რაც ადრე იყო არაცნობიერი ეგო.

იდენტურობის პრობლემის თანდათანობით აღმოფხვრა გონების არსებაში საბოლოოდ საშუალებას აძლევს მას იცხოვროს ისე, როგორც მას რეალურად ხედავს და უკეთ და უკეთესად იყოს საკუთარი თავის მიმართ. ადამიანში ისეთი რთული არაფერია, როგორც იდენტობის ტანჯვა. იმის გამო, რომ ის ფაქტობრივად იტანჯება მოჩვენებითი ფორმებით, ანუ იმ მიზეზების გამო, რომლითაც ის ქმნის ნულიდან, ზუსტად იმის გამო, რომ ის არ არის ინტელექტუალური, ანუ შემოქმედებითი ინტელექტის შეგნებული მასში.

იდენტობის ერთი მხარე არის სირცხვილი ზოგ შემთხვევაში, უხერხულობა ზოგ შემთხვევაში, დაუცველობა უმრავლესობაში. რატომ უნდა იცხოვროს კარგი ზნეობის მქონე ადამიანი სირცხვილით, როდესაც ეს მხოლოდ სოციალური ასახვაა მის გონებაში სოციალური აზროვნების ბადეებში ჩაკეტილი?

იგივე ეხება უხერხულობას, რომელიც წარმოიქმნება ეგოს უუნარობისგან დაუყოვნებლივ განთავისუფლდეს იმისგან, რასაც სხვები შეიძლება ფიქრობდნენ. თუ დარცხვენილი ეგო მოიშორებდა იმას, რაც სხვებს შეუძლიათ იფიქრონ, მისი უხერხულობა გაქრებოდა და უფრო სწრაფად შეძლებდა მის ნამდვილ იდენტობას, ანუ ამ გონების მდგომარეობას, რომელიც აიძულებს ადამიანს საკუთარ თავს ყოველთვის ნახოს თავისი დღის შუქზე.

იდენტურობის პრობლემა ადამიანში ცენტრისიზმის არარსებობიდან მოდის. და ეს არარსებობა ამცირებს ინტელექტის შეღწევადობის ძალას, რაც ადამიანს აქცევს თავისი ინტელექტის მონა, იმ ნაწილისა, რომელმაც არ იცის გონების კანონები და გონების მექანიზმები. ასე რომ, ადამიანს, თავის გამოცდილებაზე მიტოვებული, აკლია სინათლე თავის ჭკუაში და იძულებულია მიიღოს სხვების აზრი ადამიანის ბუნების შესახებ.

თუ ადამიანს აინტერესებს საკუთარი თავი, როგორ შეიძლება სხვა ადამიანმა გაანათლოს იგი, თუ ეს სხვა ადამიანიც მასშია? მაგრამ ადამიანი ამას ვერ აცნობიერებს და მისი იდენტობის პრობლემა უარესდება მოვლენების მიერ ეგოს მიმართ განხორციელებული ზეწოლის შესაბამისად.

გონებაში ეგო უდავოდ არის ხაფანგში მისი აზროვნების გზით, რომელიც არ არის მორგებული მის რეალურ ინტელექტზე. და ეს აზროვნება ეწინააღმდეგება მისი ინტელექტის რეალურს, რადგან თუ ის, მაგალითად, ინტუიციის მეშვეობით აღიქვამდა თავისი ინტელექტის ნამდვილს, ის პირველი იქნებოდა, ვინც უარს იტყოდა მის რეალობაზე, რადგან ინტელექტს არ აქვს ინტუიციის რწმენა.

მას ხედავს, როგორც საკუთარი თავის ირაციონალურ ნაწილს. და რადგან ინტელექტი რაციონალურია ან ვითომ რაციონალურია, ამის საწინააღმდეგო არაფერი ღირს ინტელექტად აღიარება. და მაინც, ინტუიცია მართლაც რეალური ინტელექტის გამოვლინებაა, მაგრამ ეს გამოვლინება ჯერ კიდევ ძალიან სუსტია იმისთვის, რომ ეგომ შეძლოს მისი მნიშვნელობისა და ინტელექტის გაგება. შემდეგ ის იხსნება თავის დასაბუთებაში და კარგავს შესაძლებლობას აღმოაჩინოს გონების დახვეწილი მექანიზმები, რომლებსაც შეუძლიათ ნათელი მოჰფინონ მის იდენტობის პრობლემას.

მაგრამ იდენტურობის პრობლემა ადამიანთან უნდა დარჩეს, სანამ ინტელექტი არ გაუშვებს და ეგო არ მოუსმენს საკუთარ თავს, შინაგანად. თუ ეგო სენსიტიფიცირებულია მასში არსებული რეალური ინტელექტის ბუნებისა და ფორმის მიმართ, ის თანდათან ადაპტირდება და სულ უფრო მეტადგილს იკავებს ამ ინტელექტში.დროთა განმავლობაში ის უფრო და უფრო რეგულარულად მიდის იქ და მისი იდენტობის პრობლემა ქრება, რადგან ხვდება, რომ ყველაფერი, რაც საკუთარ თავზე ფიქრობდა, მხოლოდ მისი რეალური ინტელექტის ფსიქოლოგიური და გონებრივი დამახინჯება იყო, რომელსაც არ შეუძლია გასცდეს თავისი მსჯელობის მაღალკედლებს.

რთულ საზოგადოებაში, როგორც ჩვენ ვიცით, მხოლოდ ეგოს შინაგან ძალას, მის ნამდვილ ინტელექტს შეუძლია აწიოს იგი მოსაზრებების ქერქს და დააყენოს იგი მისი ნამდვილი იდენტობის კლდეზე. და რაც უფრო მეტად იშლება საზოგადოება, მით უფრო იშლება მისი ტრადიციული ღირებულებები,მით უფრო მეტად მიდის ეგო დაღუპვის გზაზე, რადგან მას აღარ აქვს ფორმალური სოციალური ხარაჩო, რომლის წინაშეც უნდა აღუდგეს, თანამედროვე სულ უფრო დაბნეული ფენომენის წინაშე.ცხოვრება.

მაგრამ ეგო ყოველთვის არ არის მზად, მოუსმინოს მათ, ვისაც შეუძლია მისცეს მას საკუთარი საიდუმლოების გასაგებად აუცილებელი გასაღები. რადგან მის ფსიქოლოგიურ დეფორმაციას უკვე მიჰყავს კითხვის ნიშნის ქვეშ ყველაფერი, რაც არ შეესაბამება მის სუბიექტურ აზროვნებას. ამიტომაც არ შეიძლება ეგოს ზედმეტად დადანაშაულება მის ხილვაზე უარის თქმის გამო, მაგრამ შეიძლება გააცნობიეროს, რომ მიუხედავად იმისა, რომ ის დღეს უფრო შორს ვერ ხედავს, ხვალ მისი ხედვა გაფართოვდება მასში ენერგიის შეღწევის ხარისხის მიხედვით.

რადგან სინამდვილეში, ეს არ არის ეგო, რომელიც საკუთარი ძალისხმევით სძლევს თავისი იდენტობის კედელს, არამედ სულს, რომელიც მოაქვს მას ტანჯვით, ანუ მისი სინათლის შეღწევით, ინტელექტის მიღმა აღრიცხავს ვიბრაციას. ინტელექტის. და ეს ვიბრაციული შოკი ხდება დასასრულის დასაწყისი.

არიან ამაყი ეგოები , რომლებიც იხსნებიან რეალურთან, რადგან ერთგვარი თავმდაბლობა უკვე მიდრეკილია მათ საკუთარი შუქისკენ. მეორეს მხრივ, არსებობს ეგოები, რომლებიც ძალიან ამაყობენ ამ სინათლეზე, ამ მშვენიერ ძაფზე. და ეს არის ეგოები, რომლებიც ყველაზე მეტად მიდრეკილნი არიან დიდი მობრუნებებისკენ, დიდი წარუმატებლობისკენ, რაც მათ აოტებს და უფრო რეალისტურს ხდის.

იდენტობის კრიზისი იდენტიფიცირებულია ადამიანის უმწიფრობასთან. ჭეშმარიტი იდენტობა აჩვენებს ნამდვილ სიმწიფის განვითარებას.

სული თავის ქმედებებში დამოუკიდებელია ეგოსგან და ამ უკანასკნელს აქვს კარგი თამაში, სანამ საკუთარ თავს სახლში ძალთარ იგრძნობს. ეს არის ის მომენტი, რომელიც ეგომ არ იცის. და როცა გამოჩნდება, ხვდება, რომ მისი ამაოება, მისი სიამაყე, საკუთარი თავისადმი, იდეებისადმი გატაცება, ზეწოლის ქვეშ კვერცხივით იფეთქებს.

სულის ტანჯვას აქვს თავისი მიზეზები, რომლებსაც ეგო თავიდან ვერ ხვდება, მაგრამ ვერც ცოცხლობს. სული მუშაობს. დროა გადავიდეს ერთი ეტაპიდან მეორეზე. იდენტურობის პრობლემა, რომელიც მან თავიდან განიცადა, გადაინაცვლებს და მისი სიამაყე ბავშვის თამაშივით იშლება. ეგო მეტ-ნაკლებად ამაყობს თუ არა, ეს ყველაფერი დაუცველობამდე მიდის. ხშირად ხვდება ეგრეთ წოდებული „ მყარი“, „ძლიერი“ ეგო , ვისთვისაც რეალური წმინდა ფანტაზიაა; სწორედ ეს ეგოები განიცდიან ყველაზე დიდ გავლენას მათ იდენტობაზე, როდესაც სული ვიბრირებს გონებრივ და ემოციურს, ცხოვრებისეული მოვლენების ზეწოლის ქვეშ, რომელსაც ეგო ვეღარ აკონტროლებს.

სწორედ იქ, ამ რთული გამოცდილების დროს, ეგო იწყებს საკუთარი თავის დანახვას მისი სისუსტის ჭეშმარიტ შუქზე. სწორედ იქ ხედავს, რომ მისი ცრუ იდენტობის უსაფრთხოება, სადაც მისი ინტელექტის სიამაყე ჭარბობდა, სინათლის ვიბრაციული წნევის ქვეშ იფეთქებს. შემდეგ მასზე ამბობენ, რომ ის იცვლება, რომ ის აღარ არის იგივე ან რომ იტანჯება. და ეს მხოლოდ დასაწყისია, რადგან როდესაც სული იწყებს ყალბი იდენტობის კედლების აფეთქებას, ის არ წყვეტს თავის მუშაობას. რადგან დადგა დრო ადამიანში ცნობიერების, ინტელექტის, ჭეშმარიტი ნებისა და სიყვარულის.

ეგო, რომელიც ძლიერად გრძნობს თავს თავისი ყალბი იდენტობის გამო, ლურწამივით სუსტად გრძნობს თავს, როცა ვიბრაციული შოკი იგრძნობა. და მხოლოდ მოგვიანებით იბრუნებს თავის ძალებს, სულის ძალებს და არა მისი სურვილის სხეულის ცრუ ძალს, იმ ფორმაზე, რომელიც კვებავს ემოციას და დაბალგონებას.

იდენტობის კრიზისი ადამიანში შეესაბამება ეგოს წინააღმდეგობას სულის სინათლის მიმართ. ეს მიმოწერა გულისხმობს ეგოს ცხოვრებაში ამ წინააღმდეგობის პროპორციულ ტანჯვას. და ყოველგვარი წინააღმდეგობა რეგისტრირებულია, თუმცა ეგო ფსიქოლოგიურად ან სიმბოლურად ან ფილოსოფიურად აღიქმება.

რადგან სულისთვის ადამიანში ყველაფერი ენერგიაა, ადამიანისთვის კი ყველაფერი სიმბოლოა. ამიტომაა, რომ ადამიანს ასე უჭირს დანახვა, რადგან ის, რასაც ის დაინახავს, ამ ფორმებისგან თავისუფლდება, ვიბრაციის მეშვეობით იქნება და არა ფორმის სიმბოლოთი. ამიტომაც ამბობენ, რომ რეალური არ არის გაგებული ფორმით, არამედ ცნობილია ვიბრაციით, რომელიც წარმოშობს და ქმნის ფორმას საკუთარი თავის გამოხატვის მიზნით.

იდენტობის პრობლემა ყოველთვის იწვევს სიმბოლიკის ჭარბი რაოდენობას, ანუ სუბიექტური აზროვნების ფორმებს ადამიანში. ეს ჭარბი, ნებისმიერ დროს, ემთხვევა სულის მცდელობას, დაუკავშირდეს ეგოს აზროვნების ფორმის სიმბოლოს მეშვეობით, რადგან ეს არის მისი ევოლუციის ერთადერთი საშუალება გონების შიგნით.

ეგო აცნობიერებს ღრმა მიზეზების გააზრების გარეშე, რომ ის ცდილობს განლაგდეს საკუთარი თავის წინაშე. მაგრამ რადგან ის ჯერ კიდევ ტყვეა თავისი აზროვნების ფორმების, თავისი ემოციების, მას სჯერა თავისი მოძრაობის, მისი მოძრაობის! ანუ თვლის, რომ ეს კვლევის პროცესი მხოლოდ მისგან მოდის. და ეს არის მისი აქილევსის ქუსლი, რადგან ეგო არის სიმართლისა და არასწორის ილუზიაში, თავისუფალი ნების ილუზიაში.

როდესაც სულის ენერგია შეაღწევს და არღვევს ყალბი იდენტობის ბარიერს, ეგო მაშინ აცნობიერებს, რომ მთავარი ის კი არ არის, რომ ის იყოს მართალი, არამედ მის ნამდვილ ინტელექტზე წვდომა. შემდეგ ის იწყებს გაგებას. და ის, რაც მას ესმის, არ ესმით მათ, ვინც არ არის იმავე გონიერებაში, როგორიც არ უნდა იყოს მათი კეთილი ნება. რადგან ყველაფერი სიმბოლოს მიღმაა, ყველაფერი **ვიბრაციულია** .

იდენტურობის პრობლემა წარმოუდგენელია, როცა ეგო და სული ერგებიან ერთმანეთს, რადგან ეგო აღარ აშორებს რეალობის „საფარს“ *(საფარს)* თავის მხრიდან, ხოლო სული მუშაობს მეორეზე. ამ ორს შორის არის მიმოწერა, ხოლო პიროვნება არის ბენეფიციარი. რადგან პიროვნება ყოველთვის სულსა და ეგოს შორის არსებული უფსკრულის მსხვერპლია.

სანამ ადამიანში იდენტურობის პრობლემა არსებობს, ის ვერ იქნება ბედნიერი. რადგან მის ცხოვრებაში არის გაყოფა, მაშინაც კი, თუ მისი მატერიალური ცხოვრება გარეგნულად კარგად მიდის. მას შეუძლია მართლაც კარგად წავიდეს საკუთარი ერთიანობის პროპორციულად.

იდენტობის კრიზისი თანამედროვე ადამიანში მხოლოდ სასიკეთოდ მოქმედებს მათზე, ვინც უკვე განიცადა საკმარისი წარუმატებლობა, რათა მათში გააღვიძოს წონასწორობის დიდი სურვილი. მაგრამ წონასწორობის ამ სურვილის სრულად რეალიზება შესაძლებელია მხოლოდ მაშინ, როცა ეგო განზე დატოვებს წამების ინსტრუმენტებს სულის მშვენიერი ენერგიით მანიპულირებისთვის. ადამიანის ცხოვრების სფეროში, სადაც დიდი სულიერებაა, იდენტობის კრიზისი შეიძლება იყოს ისეთივე მწვავე, თუ არა უფრო მეტი, ვიდრე იქ, სადაც ადამიანი არ შეხვდება ეგოს ამ დიდ მგრძნობელობას ამ შინაგანი რაღაცის მიმართ, რაც მას განუყრელად უბიძგებს სულიერებისკენ, რომელიც სულ უფრო იზრდება. უფრო დიდი, უფრო და უფრო მოთხოვნადი და საბოლოოდ უფრო და უფრო არასრულყოფილი.

ვინც ამ კატეგორიის კაცობრიობას მიეკუთვნება, უნდა დაინახოს, რომ ყველა ფორმა, თუნდაც ყველაზე მაღალი, ყველაზე ლამაზი, ფარავს სულის ნამდვილ სახეს, რადგან სული არ არის ეგოს პლანზე; ის უსასრულოდ ხედავს და როდესაც ეგო ზედმეტად მიჯაჭვულია ფორმასთან, თუნდაც სულიერ ფორმასთან, ის ერევა კოსმიურ ენერგიაში, რომელიც უნდა გაიაროს სულში და აამაღლოს სულის ყველა ქვედა პრინციპის ვიბრაციის სიჩქარე. შეიძლება გახდეს ცხოვრების ოსტატი. როდესაც ზედმეტად (უმაღლესი გონებრივი) ადამიანი ცხოვრების ბატონ-პატრონია, მას აღარ სჭირდება სულიერად მიზიდვა სულის სიბრტყისკენ, რადგან ეს არის სული, მისი ენერგია, რომელიც ჩამოდის მისკენ და გადასცემს მას სინათლის ძალას..

ადამიანის სულიერი იდენტურობა არის ყოფნა მასში, სულის ენერგეტიკული ფორმის მეშვეობით. მაგრამ ამ ენერგიას არ გააჩნია ტრანსმუტაციის ძალა, თუმცა მას აქვს ტრანსფორმაციის ძალა პიროვნებაზე.

მაგრამ მხოლოდ პიროვნების ტრანსფორმაცია არ არის საკმარისი, რადგან ეს არის ადამიანის ბოლო ასპექტი. და სანამ ეგო ასევე არ არის გაერთიანებული სულთან, სულიერმა პიროვნებამ შეიძლება ადვილად მიიყვანოს ადამიანი მისი ზნეობის სწრაფ გარდაქმნამდე, იმდენად, რამდენადაც გონებისა და სულის ემოციური წონასწორობის არარსებობა შეიძლება მიიყვანოს მას. სულიერების მწვავე კრიზისი, რელიგიური ფანატიზმი.

ამრიგად, სასტიკად სულიერ ადამიანსაც კი შეუძლია ზიანი მიაყენოს საკუთარ თავს და საზოგადოებას. რადგან ფანატიზმი სულიერი დაავადებაა და მათ, ვინც ამით იტანჯება, ადვილად შეუძლია, სულიერი ფორმის განსაკუთრებული ექსპლუატაციის გამო, სხვებში შექმნას ისეთი ძლიერი მიზიდულობა, რომ ისინი დიდ მორწმუნეებად აქციონ, ანუ - თქვან ფორმის ახალი მონები, აღზრდილი ფანატიზმით იმ კვარცხლბეკზე, რომელსაც მხოლოდ სულიერად ავადმყოფებს შეუძლიათ დაიჭირონ ადგილი, თუ მას დაეხმარება მათსავით უცოდინარი, მაგრამ უფრო უგრძნობი დაავადების ამ ფორმის მიმართ მორჩილების რწმენა.

სულ უფრო და უფრო მეტი ადამიანი, ფანატიკურად სულიერების გარეშე, ზედმეტად აღფრთოვანებულია თავისი სულიერებით და არ იცის მისი საზღვრები, ანუ ფორმის ილუზიები. ადრე თუ გვიან წარსულს უყურებენ და ხვდებიან, რომ სულიერების ილუზიის მსხვერპლი გახდნენ. ასე რომ, ისინი თავს სხვა სულიერ ფორმაში აგდებენ და ეს ცირკი შეიძლება გაგრძელდეს მრავალი წლის განმავლობაში, იმ დღემდე, როცა ილუზიით ზიზღით სამუდამოდ გამოვლენ მისგან და გააცნობიერებენ, რომ ცნობიერება ფორმის მიღმაა. მათ აქვთ შესაძლებლობა გასცდნენ ფორმის საზღვრებს და საბოლოოდ აღმოაჩინონ უმაღლესი გონების დიდი კანონები.

სულიერი იდენტობის კრიზისი მათთვის ამ დროს უკვე შეუძლებელია. იმიტომ, რომ მათსაკუთარი გამოცდილებიდან იციან, რომ ყველაფერი ემსახურება სულის გამოცდილებას ეგოს წინააღმდეგ, იმ დღემდე, როდესაც ეგო არ ტოვებს გამოცდილების აუცილებლობას, რომ შეიცნოს მასში მხოლოდ ზედა ცნობიერება (უმაღლესი გონება).

სულიერი იდენტობის კრიზისი სულ უფრო და უფრო ხდება თანამედროვეობის კრიზისი. რადგან ადამიანს აღარ შეუძლია მხოლოდ ტექნოლოგიებითა და მეცნიერებით ცხოვრება. მას სხვა რაღაც სჭირდება მასთან უფრო ახლოს და მეცნიერება ამას ვერ აძლევს. მაგრამ არც მართლმადიდებლური რელიგიის ძველი ფორმა. ასე რომ, ის თავს იყრის უამრავ სულიერ თუ ეზოთერულ-სულიერ თავგადასავალში, მტკიცე განზრახვით იპოვოს ის, რასაც ეძებს, ან ეძებოს ის, რისი პოვნაც სურს, და რაც ზუსტად არ იცის. ასე რომ, მისი გამოცდილება მიჰყავს მას ყველა სექტის, ყველა ფილოსოფიური თუ ეზოთერული სკოლის საზღვრებში და აქ კვლავ აღმოაჩენს, თუ საშუალოზე უფრო ჭკვიანია, რომ არსებობს საზღვრები, სადაც მას სჯეროდა, რომ იპოვა პასუხები.

ის საბოლოოდ მარტო აღმოჩნდება და მისი სულიერი იდენტობის კრიზისი უფრო და უფრო აუტანელი ხდება. იმ დღემდე, როდესაც ის აღმოაჩენს, რომ მასში ყველაფერი არის ინტელექტი, ნება და სიყვარული, მაგრამ მან ჯერ კიდევ არ იცის საკმარისად მათი კანონები, რათა აღმოაჩინოს მექანიზმი, რომელიც დამალული და დაფარულია ადამიანის თვალში, რომელიც ეძებს. რა სიურპრიზი დაინახა! როდესაც ის ხვდება, რომ ის, რასაც ეძებდა კრიზისის დროს, იყო მხოლოდ მასში არსებული სულის მექანიზმი, რომელიც ემსახურებოდა წინსვლას, რათა გაეღვიძებინა საკუთარ თავთან, ანუ მისთან.

და როდესაც ეს ეტაპი საბოლოოდ იწყება, ადამიანი, ადამიანის ეგო, დესპირიტუალიზაციას განიცდის და იწყებს მასში არსებული ზემოაღნიშნული ინტელექტის (უმაღლესი გონების) ბუნების გაგებას, რომელიც იღვიძებს და აიძულებს მას აღიაროს ყველა ადამიანის ილუზია, რომელიც ეძებს საკუთარ თავს. საუკეთესო ზრახვები მსოფლიოში და ვისაც ჯერ არ გაუცნობიერებია, რომ მთელი ეს პროცესი სულის გამოცდილების ნაწილია, რომელიც იყენებს ეგოს, რათა მოამზადოს მასთან ვიბრაციული კონტაქტისთვის.

ადამიანი აღარ არის შეხება თავისი არსების რეალობასთან. და ეს კონტაქტის დაკარგვა იმდენად გავრცელებულია მთელ მსოფლიოში, რომ ეს დედამიწა წარმოადგენს გიჟებით სავსე გემს, რომლებმაც არ იციან სადმიდის გემი. მათ უხილავი ძალები ხელმძღვანელობენ და არავის აქვს წარმოდგენა ამ ძალების წარმოშობის შესახებ და არც მათი განზრახვების შესახებ. ადამიანი იმდენი საუკუნე იყო განცალკევებული უხილავისგან, რომ სრულიად დაკარგა რეალობის წარმოდგენა. და ცნობიერების ეს დაკარგვა არის მიზეზი, რომლის უკან დგას მისი ეგზისტენციალური პრობლემის კედელი: იდენტობა. და მაინც გამოსავალი ასე ახლოს არის მასთან და ამავდროულად ძალიან შორს. მხოლოდ ის რომ იცოდეს იმის მოსმენა, რისი მოსმენაც არ უნდა.

სიტყვების ომი და იდეების ბრძოლა მხოლოდ მას დარჩა. რომელი ადამიანი შეიძლება იყოს თვითკმარი, თუ ის ვერ აცნობიერებს, რომ მისი ნაწილი დიდია, ხოლო მეორე შეზღუდულია გრძნობებით და რომ ეს ორი შეიძლება ერთად გაერთიანდეს? თუ ადამიანმა ერთ მშვენიერ დღეს გააცნობიერა, რომ მის გარეთ არავის შეუძლია მისთვის და მხოლოდ საკუთარ თავს შეუძლია საკუთარი თავისთვის... მაგრამ მას ეშინია საკუთარი თავისთვის იცხოვროს, რადგან ეშინია, რას იტყვიან მასზე სხვები... ღარიბი როგორიც არის!

კაცები არიან არსებები, რომლებიც გამუდმებით კარგავენ ილუზიასთან ბრძოლას, რადგან სწორედ ისინი ინარჩუნებენ მას ცოცხლად და ძლიერად. ყველას ეშინია გაანადგუროს ის, რაც მათ ზიანს აყენებს. ნამდვილი კოშმარი! და ყველაზე უარესი ჯერ კიდევ წინ არის! იმიტომ, რომ XX საუკუნის ადამიანი დაინახავს მისკენ დაშვებულ არსებებს, რომლებიც მოძრაობენ ვარსკვლავებს შორის და რომლებიც ადრე მისთვის ღმერთები იყვნენ.

პიროვნული იდენტობის პრობლემა პლანეტარული მასშტაბით გრძელდება. ვინაიდან ეს პრობლემა ქვედა გონებასა და უმაღლეს გონებას შორის კავშირის ნაკლებობიდან გამომდინარეობს, მისი ეფექტი იგრძნობა როგორც მსოფლიო დონეზე, ასევე პიროვნულ დონეზე, რადგან მხოლოდ უმაღლეს გონებას შეუძლია აუხსნას ადამიანს მისი პლანეტის დიდი საიდუმლოებები. მისი უძველესი ღმერთები.

სანამ ეს ღმერთები უმველესი ისტორიის ნაწილია, ადამიანი მათ არ აწუხებს. მაგრამ როდესაც ეს იგივე არსებები ბრუნდებიან და თავიანთ თავს ცნობენ თანამედროვე შუქზე, გლობალური მასშტაბის შოკი აჟღერდება და ადამიანი, რომელმაც ვერ აღმოაჩინა თავისი ნამდვილი ვინაობა, აღმოაჩინა თავის ცრუ იდენტობას შორის - და რას ფიქრობს და სწამს - და ციკლური ფენომენი.

თუ მისი გონება ღიაა გამოცდილებისთვის და ის მიიღებს რეალურ ინტელექტს მასში, საჭირო ინფორმაციას პლანეტისთვის ერთ-ერთი ყველაზე შემაშფოთებელი ფენომენის შესახებ, რომელიც მან არ იცის და არ იცის, ადამიანი არ განიცდის პლანეტარული იდენტობის კრიზისს, რადგან მას აქვს. უკვე გადაჭრა პიროვნული იდენტობის კრიზისი საკუთარ თავში.

ვინაიდან კაცობრიობა სწრაფად მიიწევს ისტორიასა და ცხოვრებაში გარდამტეხი წერტილისკენ, ინდივიდუალობა, ანუ მზარდი სრულყოფილება ადამიანსა და კოსმოსს შორის, უნდა ჩამოყალიბდეს, რადგან რეალური ინდივიდუალობისგან არის ვიბრაცია, რომელსაც ადამიანი პოულობს ადამიანში, რომელიც აღმოაჩინა მისი ნამდვილი ვინაობის მანიფესტაციები. და სანამ ეს რეალური იდენტობა არ არის სტაბილიზირებული, ინდივიდუალობა ბოლომდე არ არის მიღწეული და არ შეიძლება ითქვას, რომ ადამიანი არის „მომწიფებული", ანუ შეუძლია ნებისმიერ პირადთუ მსოფლიო მოვლენას შეწუხების გარეშე შეხედოს, რადგან მან უკვე იცის ამის შესახებ. და მან იცის ამის მიზეზი.

როდესაც ზოგადად იდენტობის კრიზისზე ვსაუბრობთ, მასზე ვსაუბრობთ ფსიქოლოგიური თვალსაზრისით, იმ გაგებით, რომ ვცდილობთ განვსაზღვროთ ურთიერთობა ადამიანსა და საზოგადოებას შორის. მაგრამ იდენტობის კრიზისი ამაზე ბევრად უფრო ღრმაა. აღარ არის სოციალური ადამიანი, რომელიც ხდება საზომი ჯოხი, ნორმალურობა, რომელსაც ჩვენ უნდა მივაღწიოთ. პირიქით, ნორმალურობა უნდა გადაიტანოს, ანუ შეცვალოს საკუთარი თავის მიმართ.

როდესაც ადამიანი იწყებს იმის გაცნობიერებას,რომ მისი რეალური იდენტობა ფრჩხილებში ჩადებული ნორმალური ადამიანის ნორმალურ იდენტობაზე მაღლა დგას, ის აცნობიერებს ორ რამეს. უპირველეს ყოვლისა, ის, რაც ნორმალურ ადამიანს აწუხებს, მას აღარ აწუხებს; და რომ ყველაფერი, რაც აბრკოლებს სუბნორმალურ პლანეტას, ფრჩხილებში, ნორმალურია. მაშინ რეალური იდენტობის ფენომენი, ამ პერსპექტივიდან დანახული, უფრო და უფრო მნიშვნელოვანი ხდება,რადგან ის განსაზღვრავს,თუ რომელ ადამიანს შეუძლია დაძლიოს ნორმალური თუ არაცნობიერი ადამიანის ნორმალური სისუსტეები და უფრო მეტიც, განსაზღვრავს, რომ ადამიანი, რომელიც არ არის, უფრო ნორმალურია - ასე ვთქვათ, არაცნობიერი და შედარებით გაწონასწორებული ადამიანი - შეუძლია მხარი დაუჭიროს პლანეტარული წესრიგის ზეწოლას, რომელიც საფრთხეს უქმნის ნორმალურ არსებას და იწვევს კულტურის კოლაფსს, რომელიც შობს ასეთ ადამიანს.

ადამიანი, რომელმაც აღმოაჩინა თავისი ნამდვილი იდენტობა, უდავოა ფსიქოლოგიური გამოცდილების ყველა ფორმაზე, რომელიც საფრთხეს უქმნის ადამიანს, რომელიც უბრალოდ მისი კულტურის პროდუქტია და რომელიც მხოლოდ თავისი კულტურის ღირებულებებით ცხოვრობს. რადგან, სინამდვილეში, კულტურა არის ძალიან თხელი და ძალიან მყიფე ტილო, როდესაც გარე მოვლენები აწუხებს მას, ანუ ხელახლა განსაზღვრავს მას იმ რეალობასთან მიმართებაში, რომელიც მან არ იცის, ან რომლის შესახებაც სრულიად არ იცის. ეს არის ადამიანში გადაუჭრელი იდენტობის ფენომენის საფრთხე.

რადგან თუ ის არ აღმოაჩენს თავის რეალურ იდენტობას, ის ემოციურად და გონებრივად იქნება სოციალური ფსიქოლოგიის და მისი ბუნებრივი რეაქციების მონა, როდესაც ციკლის ბოლოს მოვლენები არღვევს მისი განვითარების ნორმალურ კურსს. სწორედ აქ ადამიანი უნდა იყოს თავისუფალი სოციალურ-ინდივიდუალური რეაქციებისგან, რათა შეძლოს გამოცდილების ცხოვრება უნივერსალური გაგების რეჟიმის მიხედვით. მხოლოდ რეალური იდენტობა შეესაბამება ნამდვილ ადამიანს და რეალურ ინტელექტს. მხოლოდ რეალურ იდენტობას შეუძლია კოსმიური მოვლენების ინტერპრეტაცია უპრობლემოდ, ინტელექტის მიხედვით, რომელიც მოწყვეტილია ადამიანის შემზღუდველი ემოციებისგან.

ადამიანში იდენტობის კრიზისის პრობლემა ბევრად უფრო ცხოვრების პრობლემაა, ვიდრე უბრალო ფსიქოლოგიური პრობლემა. ფსიქოლოგიური კატეგორიები, რომელთა გაგებასაც ადამიანი ცდილობს საკუთარი თავის ძიებაში, აღარ შეეფერება მათ, ვინც აღმოაჩენს თავის ნამდვილ იდენტობას, რადგან მათ აღარ აქვთ იგივე ინტერესი ცხოვრების მიმართ, რაც ჰქონდათ, როცა საკუთარ თავთან ებრძოდნენ. მისი ნამდვილი იდენტობა ავსებს არსების ყველა კუთხეს, ის აღმოჩნდება მე-ს წინაშე, რომელიც მოთავსებულია მისი გონების სხვა განზომილებაში, განზომილებაში ან ენერგიის სიბრტყეში, რომელიც არ არის ასოცირებული იმიტაციის გზით, რადგან ის სრულიად დამოუკიდებელია ფსიქოლოგიური კატეგორიებისგან არაცნობიერი ადამიანის ემოციური და ფსიქიკური სტრუქტურები რეალური იდენტობის გარეშე.

იდენტობის კრიზისის ფენომენი ტანჯვაა ადამიანისთვის, რადგან ის ვერასოდეს იქნება სრულყოფილად ბედნიერი საკუთარ თავში, საკუთარ თავში, რასაც მუდმივად ეძებს. მისთვის ბედნიერი იყო გამოცდილება, რომელსაც სურს მუდმივად იცხოვროს. მაგრამ ის ვერ აცნობიერებს, რომ იმისთვის, რომ იყოს ის, რასაც ის უწოდებს "ბედნიერს", შენ უნდა იგრძნო თავი კარგად, ანუ შეგეძლოს გრძნობდე სრულყოფილ შინაგან ჰარმონიაში, გარე სამყაროს არ შეუძლია ამ ჰარმონიის დარღვევა. ის ვერ აცნობიერებს, რომ ცხოვრება თავისთავად არ განსხვავდება მანამ, სანამ არ შესწევს შინაგანი ძალა დაარღვიოს ფონი, რომელიც მას ფერს ანიჭებს.

ადამიანი, რომელმაც აღმოაჩინა თავისი ნამდვილი ვინაობა, აღარ ცხოვრობს იგივე ცხოვრებით, რაც ადრე ცხოვრობდა. ფერები შეიცვალა, ცხოვრებას იგივე მიმზიდველობა აღარ აქვს, ყველა დონეზე განსხვავებულია. რადგან ის სხვა წინა ცხოვრებიდან იმით გამოირჩევა, რომ მის შესაძლებლობებს განსაზღვრავს რეალური ინდივიდი, ნაცვლად იმისა, რომ ეს უკანასკნელი მას კატეგორიულად დაეკისროს იმ კულტურით, რომელშიც ის არის ფესვგადგმული.

ადამიანის ცხოვრება, რომელმაც აღმოაჩინა თავისი ვინაობა, წარმოადგენს უწყვეტობას, რომელიც დროში იკარგება და რომელსაც აღარ აქვს საზღვარი, ანუ დასასრული. ეს გაცნობიერება უკვე ერევა ცხოვრების წესსა და შემოქმედებითწესში.სანამ ადამიანი იტანჯება იდენტობით, სანამ მას არ აქვს შეხება მის ნამდვილ ინტელექტთან, მას შეუძლია მხოლოდ თავისი მოთხოვნილებების დაკმაყოფილება. როდესაც ის შუქზეა, მას აღარ უწევს საკუთარი თავის შენარჩუნება,რადგან მან უკვე იცის,ვიბრაციით,მისი ცხოვრების წესი და ეს ცოდნა საშუალებას აძლევს მას გამოიმუშაოს შემოქმედებითი ენერგია, რომელიც აუცილებელია მისი საჭიროებისთვის. გადარჩენის ფსიქოლოგიური კატეგორია ქრებოდა და ტოვებს ადგილს მხოლოდ შემოქმედებით ენერგიას, რომელიც იყენებს ადამიანის ყველა რესურსს და აყენებს მათ მისი კეთილდღეობის განკარგულებაში.

იმისათვის, რომ ადამიანმა დაძლიოს თავისი იდენტობის პრობლემა, მასში უნდა მოხდეს ღირებულებების გადატანა ფსიქოლოგიური პლანიდან სუფთა ინტელექტის სიბრტყეზე. მიუხედავად იმისა, რომ ფსიქოლოგიური ფასეულობები ხელს უწყობს მის კრიზისს, რადგან ისინი შემოიფარგლება მისი გრძნობებით, მისი ინტელექტით, რომელიც განმარტავს სენსორულ მასალას, მას სჭირდება საზომი კვერთხი, რომელიც არ ექვემდებარება მისი ინტელექტის მოწონებას.

სწორედ აქ ჩნდება მასში პირველად ერთგვარი დაპირისპირება რაღაცის მიმართ, რაც მასში აღწევს და რისი აცილებაც მას არ შეუძლია მის მოძრაობაში. როდესაც მოძრაობა იწყება, ეს არის ამ ინტელექტის შუქი, რომელიც დამოუკიდებელია მისი ეგოსა და მისი ქიმერებისგან. სწორედ აქ იწყება ფასეულობების გადანაცვლების შეგრძნება, რაც იწვევს შინაგან ტანჯვას, რომელიც საკმარისია სინათლის ინტელექტის შესაღწევად იმის მიხედვით, თუ რა უნდა იცხოვროს ადამიანმა, რომელიც იღვიძებს.

ღირებულებების ცვლა ხდება მხოლოდ თანდათანობით, რათა ეგოს გარკვეული ბალანსი შეინარჩუნოს. მაგრამ დროთა განმავლობაში, ახალი ბალანსი ყალიბდება და ეგო აღარ არის ნორმალური, სოციალურად რომ ვთქვათ; ის ცნობიერია. ანუ ის ხედავს ფორმისა და ნორმის ილუზიის მეშვეობით და სულ უფრო და უფრო ინდივიდუალური ხდება, რათა აამაღლოს თავისი დახვეწილი სხეულების ვიბრაცია, დონეები, რომლებზეც დაფუძნებული იქნება მისი ინდივიდუალობა და მისი რეალური იდენტობა.

ფასეულობების გადანაცვლება რეალურად არის ფასეულობების კოლაფსი, მაგრამ ჩვენ მას ვუწოდებთ "გადაადგილებას", რადგან მომხდარი ცვლილებები შეესაბამება ვიბრაციულ ძალას, რომელიც გარდაქმნის ხედვის რეჟიმს, ასე რომ, აზროვნების რეჟიმი შეიძლება მოერგოს ინტელექტს. უმაღლესი ცენტრის ადამიანში. სანამ ეგო არ შეესწრო ამ კოლაფსს ვიბრაციით, ის აგრძელებს აზრების, სიმბოლოების კატეგორიების განხილვას, რომლებიც ქმნიან მისი ცრუ იდენტობის კედლებს. მაგრამ როგორც კი ეს კედლები დაიწყებს შესუსტებას, ფასეულობების გადანაცვლება შეესაბამება ღრმა ცვლილებას, რომლის რაციონალიზაცია შეუძლებელია ეგოს მიერ. და ვერ შეძლო მის მიერ რაციონალიზაცია, მას საბოლოოდ ატყდება სინათლე, ანუ საბოლოოდ უკავშირდება მას მუდმივი და მზარდი გზით.

მაშასადამე, მისი ცხოვრება ციკლურად გარდაიქმნება და მალე ის აღარ ცხოვრობს საზღვრებში, არამედ პოტენციალებში. მისი იდენტობა სულ უფრო მეტად განისაზღვრება მასთან მიმართებაში, იმის ნაცვლად, რომ განისაზღვროს მის სუბიექტურ სურვილებთან მიმართებაში. და ის იწყებს იმის გაცნობიერებას, თუ რას ნიშნავს " რეალური და ობიექტური მე".

როდესაც ის აცნობიერებს რეალურ და ობიექტურ მეს, ის ძალიან ნათლად ხედავს, რომ ეს მე არის საკუთარი თავი, პლუს რაღაც სხვა თავის შიგნით, რომელსაც ის ვერ ხედავს, მაგრამ გრძნობს, რომ იქ არის, რაღაც მიდის მასში. რაღაც ინტელექტუალური, მუდმივი და მუდმივად არსებული. რაღაც, რომელიც უყურებს თავისი თვალებით და განმარტავს სამყაროს ისე, როგორც არის და არა ისე, როგორც ეგო ხედავდა მას ადრე.

ჩვენ აღარ ვამბობთ, რომ ეს ადამიანი არის „გონებრივი“, ჩვენ ვამბობთ, რომ ის არის „ზედმეტი (უფრო გონებრივი)“ , ანუ მას აღარ სჭირდება ფიქრი, რომ იცოდეს. იდენტობის ტანჯვა იმდენად შორს არის მისგან, მისი გამოცდილებისგან, რომ გაკვირვებულია, როცა იხსენებს თავის წარსულს, ხედავს იმას, რაც არის ახლა და ადარებს იმას, რაც იყო.

თავი 2

დაღმავალი ევოლუცია და აღმავალი ევოლუცია BdM-RG #62A (შეცვლილა)

კარგი, ასე რომ, მე გამოვყოფ ადამიანის ევოლუციას, ვამლევ მას ქვევით მრუდი და აღმავალი მრუდი OK. ? დაღმავალმრუდს მე ვუწოდებ "ინვოლუციას", აღმავალმრუდს მე ვუწოდებ ევოლუციას. და დღეს ადამიანი ამ მოსახვევების შეხვედრის წერტილშია. დავსვათ თარიღი: 1969 თუ გინდათ. თუ ევოლუციას შევხედავთ - არა დარვინისტური კუთხით, არამედ ოკულტური თვალსაზრისით, სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ, ადამიანის შინაგანი კვლევების მიხედვით და თუ დროში უკან დავბრუნდებით, ჩვენ შეგვიძლია დავადგინოთ 12 ათასი წლის წინანდელი კოლაფსი. დიდი ცივილიზაციის, რომელსაც ატლანტისის სახელი მიენიჭა.

ასე რომ, ეს იყო პერიოდი, როდესაც ადამიანმა ინტენსიურად განავითარა ის, რასაც ასტრალური სხეული ჰქვია, რომელიც მისი ცნობიერების ასპექტია, რომელიც არის მისი ცნობიერების დახვეწილი მექანიზმი, რომელიც პირდაპირ კავშირშია ყველაფერთან, რაც ფსიქო-ემოციურია. და შემდეგ ამ ცივილიზაციის განადგურების შემდეგ დღემდე, ადამიანმა განავითარა თავისი ცნობიერების კიდევ ერთი ნაწილი, რომელსაც ოკულტურად შეიძლება ვუწოდოთ ქვედა გონებრივი ცნობიერების განვითარება, რამაც გამოიწვია ინტელექტის ძალიან მოწინავე განვითარება, რომელსაც დღეს ადამიანი იყენებს. მატერიალური სამყაროს გასაგებად.

და 1969 წლიდან ამ პლანეტაზე, ადამიანის ცნობიერებაში გაჩნდა ახალი ფენომენი, რომელსაც შეიძლება მიენიჭოს შერწყმის სახელი ან რომელსაც შეიძლება მიენიჭოს დედამიწაზე ზემდგომი ცნობიერების (უმაღლესი გონების) გაღვიძების სახელი. და არიან ადამიანები სამყაროში, რომლებმაც შეწყვიტეს ფუნქციონირება ქვედა გონების, შესაბამისად ინტელექტის დონეზე, და რომლებმაც დაიწყეს ცნობიერების კიდევ ერთი ფენის განვითარება, რომელსაც ეწოდება ზედმეტად ცნობიერება (უმაღლესი გონება). და ამ ადამიანებმა განავითარეს უნარები, რომლებიც განვითარების პროცესშია და რომლებიც ისინიც დაემთხვევა ევოლუციის სხვა ციკლს, რომელსაც შეიძლება ვუწოდოთ მეექვსე ძირეული რასა.

ოკულტურად რომ ვთქვათ, როდესაც ვსაუბრობთ ადამიანის ევოლუციაზე, ჩვენ ვსაუბრობთ ატლანტიდაზე, რომელიც იყო მეოთხე ძირეული რასა თავისი ქვერასებით, ინდოევროპული რასები, რომელთა ნაწილი ჩვენ ვართ, რომლებიც მეხუთე ძირეული რასის ნაწილია. და მისი ქვერასები. ახლა კი სამყაროში იწყება ახალი ძირეული რასა, რომელიც ასევე მისცემს თავის ქვერასებს. და საბოლოოდ იქნება მეშვიდე ძირეული რასა, რომელიც საშუალებას მისცემს ადამიანს მიაღწიოს ევოლუციის საკმარისად განვითარებულ დონეს, რომ აღარ დასჭირდეს მისი მატერიალური სხეულის ორგანული გამოყენება. მაგრამ ჩვენ ამ მომენტში არ გვაქვს საქმე, ასე რომ, საქმე გვაქვს მეექვსე ძირეულ რასასთან, რომელიც არ წარმოადგენს ფიზიკურ რასას, მაგრამ რომელიც წარმოადგენს მომავალი კაცობრიობის ახალი გონებრივი ცნობიერების წმინდა ფსიქიკურ ასპექტს.

აშკარაა, რომ ამ სიბრტყეზე ადამიანის ევოლუციის გასაგებად, შებრუნებული მორევის წერტილიდან მის საბოლოო დასრულებამდე, რომელიც შესაძლოა ორი ათას ხუთასი წელია, ჩვენს მიერ მიღებული ინფორმაციის მიხედვით, აშკარაა, რომ ადამიანი აპირებს გავლას. ცნობიერების აბსოლუტურად არაჩვეულებრივი ეტაპების გავლით, ანუ რამდენადაც ატლანტიდის კაცი იყო შეზღუდული ინდოევროპული რასის ადამიანთან შედარებით, რამდენადაც დღევანდელი ადამიანი შეზღუდულია და შეზღუდული იქნება შემდეგ ადამიანთან შედარებით. დედამიწაზე სუპრამენტალური ცნობიერების (უმაღლესი გონების) ევოლუცია, რომელიც იწინასწარმეტყველა აუროზინდომა.

ზემორეული ცნობიერების (უმაღლესი გონების) ევოლუციაში საინტერესოა ეს: რამდენადაც დღეს ჩვენ ადამიანები, რაციონალური ადამიანები, დეკარტიანი ადამიანები, მეხუთე ძირეული რასის ძალიან ამრეკლავი ადამიანები, იმდენი გვაქვს ტენდენცია. გვჯეროდეს, რომ ჩვენს გონებას მართავს ჩვენი ეგო, ისევე როგორც ხვალ ადამიანი აღმოაჩენს, რომ ადამიანის გონებას არ მართავს ეგო, რომ ადამიანის გონება მის ფსიქოლოგიურ განსაზღვრებაშია, ეგოს ამრეკლავი გამოხატულება და რომ მისი წყაროა. მდებარეობს პარალელურ სამყაროებში, რომლებსაც ამ მომენტისთვის შეიძლება ეწოდოს "გონებრივი სამყარო", მაგრამ რომელსაც მოგვიანებით "არქიტექტურულსამყაროს" უწოდებენ.

სხვა სიტყვებითრომ ვთქვათ, რას ვგულისხმობ არის ის, რომ რაც უფრო მეტს მიიღებს ადამიანი უბედურებას ან შესაძლებლობებს ან თავისუფლებას, აღმოაჩინოს თავისი აზრის წყარო, მით უფრო მეტად იქნება შესაძლებელი მისთვის ტელეფსიქიკურ კომუნიკაციაში შესვლა პარალელურ სამყაროებთან. საბოლოოდ მივიდეს ევოლუციის მსვლელობაში, მსოფლიო დონეზე, რასის უნივერსალურ დონეზე, რათა შეძლოს მყისიერად გაშიფროს ცხოვრების საიდუმლოებები, როგორც მატერიის, ისე სულის ასტრალურ სფეროში. სულის გონებრივი სფერო. სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ, იმას ვგულისხმობ, რომ ის მივიდა, ადამიანი, ისეთ წერტილში, სადაც დღეს მას შეუძლია მიაღწიოს თავისთვის საკმარის ფსიქიკურ ცნობიერებას.

და როცა ვამბობ თვითკმარი ფსიქიკურ ცნობიერებას, მე არ ვგულისხმობ გონებრივი ცნობიერებას, რომელიც დაფუძნებულია ჭეშმარიტების ფსიქოლოგიურ ღირებულებაზე. სიმართლე არის ტერმინი, ეს არის პირადი რწმენა ან სოციალური რწმენა, ან კოლექტიური სოციოლოგიური რწმენა, რომელიც არის ადამიანის, როგორც ინდივიდის, ან საზოგადოების, როგორც კოლექტიური ემოციური მოთხოვნილებების ნაწილი, მატერიის სამყაროში დომინირების უზრუნველსაყოფად.

მაგრამ კაცობრიობის მომავალი ცნობიერების ევოლუციის თვალსაზრისით, ჭეშმარიტების ფენომენი ან მისი ფსიქოლოგიური ანალოგი, ან მისი ემოციური ღირებულება, აბსოლუტურად უსარგებლო იქნება იმ მარტივი მიზეზის გამო, რომ ადამიანი ვეღარ გამოიყენებს ემოციურობას. მისი ცოდნის ფსიქოლოგიური შეფასება. მას აღარ მოუწევს სინდისის ემოციურობის გამოყენება საკუთარი თავის გონებრივი უსაფრთხოების განვითარებისთვის.

ასე რომ, ადამიანი იქნება აბსოლუტურად თავისუფალი გონებით, რათა შეეძლოს ფსიქიკურ სიბრტყეში ვარჯიში, გამოხატოს, დახვეწა და განსაზღვროს უნივერსალური ცნობიერების საბოლოო უსასრულო თემები, რომლებიც შეადგენენ სამყაროს ყველა რასის ნაწილს, რომლებიც ნაწილია. ყველა რასის კოსმოსში და რომლებიც, ფაქტობრივად, სულის უცვლელი ერთიანობის ნაწილია, მისი აბსოლუტური განსაზღვრებით, როგორც სინათლის საწყისი წყარო და მისი მოძრაობა კოსმოსში.

ასე რომ, კაცობრიობის ევოლუციაში დადგება მომენტი, როდესაც საბოლოოდ ეგო აინაზღაურებს დაკარგულ დროს საკუთარი თავის ცნობიერებაში, და სადაც მე საბოლოოდ მიაღწევს მისი ფსიქოლოგიური განსაზღვრების შესაძლო საზღვრებს მის ცნობიერებაში შეყვანით. მისი სუფთა გონების, ანუ მისი სულის შემოქმედებითი პოტენციალი.

და ჩვენ აღმოვაჩენთ დედამიწაზე, სხვადასხვა რასებში, სხვადასხვა ერებში, სხვადასხვა დროს, ინდივიდებს, რომლებიც ეცოდინებათ შერწყმას, ანუ, რომლებიც შეძლებენ მყისიერად მიზიდვას ცოდნის ისეთი დიდი წყაროებისკენ, რომ მსოფლიო მეცნიერება, ტექნიკის, ტექნიკის, მედიცინის, ფსიქოლოგიის თუ ისტორიის თვალსაზრისით, მთლიანად დაინგრევა. □ისთვის ? რადგან პირველად ადამიანის ევოლუციის შემდეგ, პირველად სულის მატერიაში დაცემის შემდეგ და პირველად სულის მატერიალურთან შეერთების შემდეგ, ადამიანი საბოლოოდ მიაღწევს მისი აბსოლუტური ცოდნის ტარების შესაძლებლობას..

რასაც მე ვუწოდებ აბსოლუტურ ცოდნას, არის ადამიანის გონების უნარი, რომ შეძლოს საკუთარი სინათლის ატანა და შთანთქმა. აბსოლუტური ცოდნა არ არის ფაკულტეტი. აბსოლუტური ცოდნა არ არის წინასწარ განსაზღვრა. აბსოლუტური ცოდნა არ არის საჭირო. აბსოლუტური ცოდნა არის მაკორექტირებელი ევოლუციური დასასრული, ეს არის სინათლის მოქმედების დიდი სფეროს ნაწილი კოსმოსში და რომელიც საშუალებას აძლევს ყველა სფეროს, ყველა ინტელექტუალურ შემთხვევას, ანუ - უთხრას სამყაროს ყველა ინტელექტუალურ სხეობას, რომ შეხვდნენ ერთმანეთს. უმაღლესი გონებრივი სიბრტყეზე, ანუ ენერგეტიკული სიბრტყეზე, საკმარისად ძლიერი, რათა ევოლუციის დროს შესაძლებელი გახდეს სხეულის მასალის საბოლოო გაქრობა ეთერული სხეულის გარდაუვალი აღდგომისთვის.

ანუ ადამიანში უნარი, საბოლოოდ შევიდეს ენერგიულ კომპონენტში სხვადასხვა მზესთან, რომლებიც ქმნიან უნივერსალურ ორგანიზმს და რომლებიც არიან მისი სული, მისი შუქი და მისი საფუძველი მოძრაობაში და გაგებაში. უსასრულოა რაც ჩვენ დღეს გვაქვს. მოვუწოდებთ ატომურ ცნობიერებას! ასე რომ, ევოლუციის დროს დადგება მომენტი, როდესაც ადამიანი შეძლებს ფიქრის გარეშე, ფიქრის საჭიროების გარეშე, ადამიანი შეძლებს საბოლოოდ ჩაერიოს კატეგორიული გზით დედამიწაზე უნივერსალური ცნობიერების ინვოლუციური არქეტიპების და ევოლუციონერების გონებრივ კონსტრუქციაში..ეს ნიშნავს, რომ ადამიანი საბოლოოდ გააცნობიერებს, რომ ის აბსოლუტურად ინტელექტუალური არსებაა.

ადამიანი მიხვდება, რომ ინტელექტი არ არის უბრალოდ განათლების ფორმის გამოხატულება, არამედ რომ ინტელექტი აბსოლუტური სახით არის ნებისმიერი გონების ფუნდამენტური მახასიათებელი ნებისმიერ საკითხში. მხოლოდ ჩვენ ვართ დღეს ისეთ მომენტში, როდესაც როგორც ეგო ან როგორც ადამიანური მე, ჩვენ იძულებულნი ვართ ვიცხოვროთ იმ საზღვრებში, რაც დაგვაკისრა საყოველთაო რეფლექსიამ, ანუ ისტორიამ და კაცობრიობის მეხსიერებამ.

და ადამიანს ჯერ არ მიეცა - რადგან არ არის საკმარისი მეცნიერება ამ სფეროში - ადამიანს ჯერ არ მიეცა უნარი იცოდეს და გაიგოს, როგორ მუშაობს მისი ფსიქიკა, როგორ მუშაობს მისი ეგო, როგორ მუშაობს მისი ეგო და რას ნიშნავს ტერმინი ინტელექტი მისი უნივერსალური განმარტებით, ასე რომ, ადამიანი დღეს არის ხაფანგში მისი ასტრალური სხეულით, ანუ მისი გრძნობებით!

ის ვალდებულია ჩაანაცვლოს თავისი ფუნდამენტური და უნივერსალური ცოდნა, ევოლუციის დროს ისტორიითა და საგნით განპირობებული მცირე შემზღუდველი ცოდნა, რომელიც უნდა გადაიხედოს, როგორც მეცნიერების ყველა თეორია უნდა იყოს და არა იმ გაგებით, რომ დღეს მეცნიერება არ არის სასარგებლო. პირიქით, ძალიან სასარგებლოა, მაგრამ იმ გაგებით, რომ დღეს მეცნიერებაც თავის გარდაუვალ მოგზაურობას ახორციელებს საკუთარი გაუქმებისკენ. ისევე, როგორც ყველა ცივილიზაცია ახორციელებს თავის გარდაუვალ მოგზაურობას საკუთარი გაუქმებისკენ.

მაგრამ როგორც ცივილიზაციას უჭირს მისი გაუქმების რეალობა, ასევე მეცნიერებას გაუჭირდება საკუთარი გაუქმების მიღწევა. და ეს ძალიან ნორმალურია. არ შეიძლება ვთხოვო არსებებს, რომლებიც ფიქრობენ ან არსებებს, რომლებსაც აქვთ გარკვეული ცნობიერება, ხელი შეუწყონ სამყაროში საკუთარი დაცემის ან საკუთარი განადგურების. ჩვენ ვალდებულნი ვართ გავეცნოთ რა ვართ, რა გავაკეთეთ, რა შეგვიძლია გავაკეთოთ, რათა განვვითარდეთ, რათა კაცობრიობას განვითარების საშუალება მივცეთ.

მაგრამ, როგორც ინდივიდები - გარკვევით ვამბობ, როგორც ინდივიდები - ჩვენ საბოლოოდ ვალდებულნი ვიქნებით გავუმკლავდეთ უნივერსალური და კოსმიური წესრიგის სიტუაციებს ჩვენს პლანეტაზე, ჩვენ ვალდებულნი ვიქნებით მივუდგეთ იმ განზომილებებს, რომლებმაც წარსულში გამოიწვია ცრურწმენის დიდი მოძრაობები. მსოფლიოში; მოძრაობები, რომლებიც დაიღუპნენ მეცნიერების ევოლუციასთან ერთად და მოძრაობები, რომლებიც შემდეგ კატეგორიულად უარყვეს მეცნიერების მიერ.

ასე რომ, ჩვენ ვალდებულნი ვიქნებით დროთა განმავლობაში გადავხედოთ და გავიმეოროთ გარკვეული გამოცდილება, რათა მივხვდეთ, რომ კოსმოსი შეუზღუდავია. რომ ადამიანის ცნობიერება შეუზღუდავია და რომ ადამიანი თავის შინაგანში ისეთივე ძლიერია, როგორც მისი ცნობიერება შეიძლება იყოს. დღეს ეს ძალზე მნიშვნელოვანია მსოფლიოში, სადაც ჩვენ იძულებულნი ვართ ვიცხოვროთ გონების მრავალი დონების გზაჯვარედინზე, რაც მთლიანობაში... და როდესაც ვამბობ მთლიანობაში, მე ნამდვილად ვუყურებ შეერთებულ შტატებს, სადაც ეს ინდივიდუალობასთან დაპირისპირების კოლექტიური გამოცდილება ნელ-ნელა კოლექტიური ფსიქოზისკენ მიისწრაფვის.

ადამიანს არ შეუძლია განუსაზღვრელი ვადით დაბომბოს სამყაროში იდეების ნაკადებით, რომლებსაც მათი რიცხვი აძლიერებს ტელევიზიით ან გაზეთებით, ან თავისუფალი პრესის სხვადასხვა ფორმებით. დადგება მომენტი, როდესაც ადამიანი ვეღარ აიტანს ამ ფსიქიკურ და ფსიქოლოგიურ დაძაბულობას, რომელიც წარმოიქმნება სიმართლისა და სიცრუის სხვადასხვა დაპირისპირებიდან. დედამიწაზე სუპრამენტალური (უმაღლესი გონების) ცნობიერების ევოლუციაში დადგება მომენტი, როდესაც ადამიანი იძულებული იქნება განსაზღვროს რეალობა საკუთარ თავთან მიმართებაში. მაგრამ ეს იქნება „ერთი თავად“, რომელიც იქნება უნივერსალური, ის არ იქნება „ერთი თავად“, რომელიც დაფუძნებული იქნება საკუთარი სულის თამაშზე ან საკუთარი ეგოს ამაოებაზე, ან საკუთარი მეს დაუცველობაზე.

ამ მომენტიდან ადამიანი დაიწყებს ადამიანის ფენომენის, ცივილიზაციის ყველა ასპექტის გაგებას. და ის აღარ იქნება ფსიქოლოგიურად „*ჩაყრილი*“ (*შეურაცხმყოფელი*) იმით, რაც ხდება ან იმით, რაც მოხდება მსოფლიოში. ადამიანი თავისუფალი იქნება. და იმ მომენტიდან, როდესაც ის თავისუფალ თავისუფლებას დაიწყებს, ის საბოლოოდ დაიწყებს ცხოვრების ფუნდამენტურ ხარისხში გაგებას. და რაც უფრო მეტად ვითარდება ის, მით უფრო მეტად გაიგებს ცხოვრებას აბსოლუტური, ინტეგრალური და შესწავლილი გზით, იმ გაგებით, რომელიც დღეს არ არის მეხუთე ძირეული რასის ცნობიერების ნაწილი.

რატომ მთელი ეს სიტყვიერება? უბრალოდ, რომ ადამიანმა ნელ-ნელა გააცნობიეროს, რომ ყველაზე დიდი ერთგულება, რომელიც მას შეუძლია მისცეს საკუთარ თავს, შექმნას საკუთარი თავი, არის ერთგულება საკუთარი თავის მიმართ. ჩვენ ვცხოვრობთსაუკუნეში, სადაც ინდივიდუალიზმი საძმი სიყვარული, განსაკუთრებით დასავლურ სამყაროში, ძალიან დაწინაურებულია. ჩვენ სულ უფრო და უფრო ინდივიდუალისტები გავხდით, მაგრამ ინდივიდუალიზმი, თუ ის დამოკიდებულებად რჩება, ძირეულად არ არის ინტეგრირებული ადამიანთა რეალობაში. სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ, ქუჩაში წითელი ტრუსებითა და ყვითელი ჩუსტებითსიარული და სიყვარული ნიუ-იორკში, ნიუ-იორკის ტაიმს სკვერზე, ინდივიდუალიზმის ფორმაა. მაგრამ ეს ექსცენტრიულობაა, ეს არის ადამიანის ცნობიერების ასტრალიზაციის ფორმა.

ადამიანს არ სჭირდება თავისი ინდივიდუალობის შენარჩუნება, მისი ინდივიდუალობის გამოხატვა ამ ტერმინის კონკრეტული გაგებით, მასების სენსიტიურობის იგნორირება ან თავისი ხალხის მგრძნობელობის იგნორირება. ეს ილუზიაა! და ეს მეოცე საუკუნის დამახასიათებელი მოდის ნაწილია, საბოლოოდ ხდება ბანალური, საბოლოოდ სულელურიც კი, საბოლოოდ აბსოლუტურად აკლა ესთეტიკა. ასე რომ, ახალი ადამიანი, დედამიწაზე ზემდგომი (უმაღლესი გონებრივი) ცნობიერების ევოლუცია, მართლაც, საშუალებას მისცემს ადამიანს განავითაროს უკიდურესად ინდივიდუალური, მაგრამ არა ინდივიდუალისტური ცნობიერება.

ადამიანი ინდივიდუალური იქნება რატომ? იმის გამო, რომ მისი ცნობიერების რეალობა დაფუძნებული იქნება მისი სულის შერწყმაზე და არ იქნება პროექცია სამყაროში კაცთა თვალში, რათა გამოავლინოს ერთგვარი ფლირტი ექსცენტრიზმთან. კაცს არ სჭირდება მსოფლიოს გარშემო ხეტიალი და მარგინალი, რომ იყოს რეალური. □აპირისპიროდ. რაც უფრო შეგნებული იქნება ადამიანი, მით ნაკლები იქნება მარგინალური, მით უფრო რეალური და უფრო ანონიმური იქნება თავის რეალობაში. რადგან ადამიანის რეალობა არის ის, რაც მიდის მასსა და საკუთარ თავს შორის და არა მასსა და სხვებს შორის.

თუ გადავხედავთ ჩვენს პლანეტაზე ძირეული რასის აუცილებელ ევოლუციას, ეს არის ადამიანის ფენომენის მცირე გაგება. კოორდინატებს რომ ვადგენთ, ეს არის წმინდა პრაგმატული, ეს არის წმინდად ქრონოლოგიური გააზრების ჩარჩოს მიცემა გარდაუვალი მოვლენებისთვის! მაგრამ თუ ვსაუბრობთ ცნობიერ რასაზე, თუ ვსაუბრობთ ცნობიერ კაცობრიობაზე, ჩვენ ვალდებულნი ვართ ვისაუბროთცნობიერ ადამიანებზე და ინდივიდებზე.

დედამიწაზე სუპრამენტალური ცნობიერების (უმაღლესი გონების) ევოლუცია არასოდეს მოხდება რაიმე კოლექტივის მასშტაბით. დედამიწაზე სუპრამენტალური (უმაღლესი გონების) ცნობიერების ევოლუცია არასოდეს იქნება კოლექტიური ძალის გამოხატულება. სამყაროში ყოველთვის იქნებიან ინდივიდები, რომლებიც ნელ-ნელა, უფრო და უფრო მიზიდულობენ თავიანთი ცნობიერების იმ წერტილისკენ, სადაც ისინი გაერთიანდებიან საკუთარ წყაროსთან, სულთან, ორეულთან, რაც არ უნდა ვუწოდოთ მას. ადამიანის ნაწილია.

მაგრამ ფუნდამენტური მოძრაობა ამ მიმართულებით ამაზე იქნება დაფუძნებული: ის დაფუძნებული იქნება აზროვნების ფენომენის გაგებაზე, რომელიც არასოდეს განხორციელებულა დევოლუციის შემდეგ. საკმარისი არ არის იმის თქმა: "*მე ვფიქრობ, მაშასადამე ვარ*". კარგი იყო დეკარტისთვის ეთქვა: „*ვფიქრობ, მაშასადამე ვარ*“, რადგან ეს იყო იმ რეალიზაციის ნაწილი, რომ აზროვნებას თავისთავად აქვს ძალა, რომელიც უნდა განხორციელდეს ინდივიდის დონეზე.

მაგრამ შემოქმედებითი ცნობიერების დონეზე დადგება დრო, როდესაც ადამიანზე აზროვნება მთლიანად, ინტეგრალურად გადაიქცევა. და ადამიანი აღარ იფიქრებს ევოლუციის დროს. მისი აზროვნება გარდაიქმნება მისი უმაღლესი გონების შემოქმედებით გამოხატვის რეჟიმად. და ეს გონება მთლიანად გახდება ტელეფსიქიკური. სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ, ადამიანი განიცდის მყისიერ კომუნიკაციას უნივერსალურ სიბრტყეებთან და კომუნიკაციის ეს რეჟიმი აღარ იქნება ამრეკლავი. იმ მომენტში, როდესაც აზრი წყვეტს ასახვას ადამიანის გონებაში, აზრი წყვეტს სუბიექტურს. ჩვენ აღარ შეგვიძლია ვთქვათ, რომ ადამიანი ფიქრობს, ჩვენ ვამბობთ, რომ ადამიანი ურთიერთობს საკუთარი ცნობიერების უნივერსალურ პლანებთან.

მაგრამ იმისათვის, რომ ადამიანმა ეს სრულყოფილად გაიგოს, მისთვის საჭირო იქნება ამ აზრის გაცნობიერება, როგორც ჩვენ წარმოვიდგენთ მას დღეს, ისე როგორც დღეს ვცხოვრობთ, როგორც ის ჩვენს გონებაშია დაფიქსირებული, როგორც ის წარმოიქმნება ან აღიქმება. ჩვენ, როგორც არაცნობიერმა ეგომ, ჩვენში უნდა გავაღვიძოთ გარკვეული რეალიზაცია, იმ გაგებით, რომ ადამიანმა უნდა შეძლოს გააცნობიეროს, რომ მისი აზრი თავისთავად ყოფს მას საკუთარი თავის წინააღმდეგ. მხოლოდ იმდენად, რამდენადაც ის, ინვოლუციისა და არაცნობიერის მიზეზების გამო, ექვემდებარება მას სიკეთის ან ბოროტების, ჭეშმარიტისა და ტყუილის პოლარობას.

იმ მომენტიდან, როდესაც ადამიანი პოლარიზაციას უკეთებს გონებას, ადგენს უარყოფით თუ პოზიტიურ კოორდინატებს, მან ახლახან შექმნა განხეთქილება მატერიალურ პლანზე და საკუთარ თავს შორის კოსმიურ და უნივერსალურ პლანზე.

ეს ძალიან მნიშვნელოვანია! ეს იმდენად მნიშვნელოვანია, რომ ეს არის მომავალი ევოლუციის ფუნდამენტური გასაღები. ის, რაც გვაიძულებს, ყოველთვის ვიცხოვროთ ჩვენი აზროვნებით პოლარობასთან მიმართებაში, არის ჩვენი ეგოს ფუნდამენტური დაუცველობა. ეს არის ჩვენი ემოციების ძლიერი და ვამპირული უნარი. ეს არის ჩვენი, როგორც ეგოს, როგორც ცუდად განათლებული ან ზედმეტად განათლებული ინდივიდის უუნარობა, რომ ვერ ავიტანოთ ის, რაც ვიცით.

მსოფლიოში არ არსებობს ადამიანი, რომელმაც რაღაც არ იცის. ყველა ადამიანმა იცის რაღაც, მაგრამ არ არსებობს მსოფლიო ავტორიტეტი, არ არსებობს კულტურული განსაზღვრება, არ არსებობს მსოფლიოში კულტურული მხარდაჭერა, რომელსაც შეუძლია მხარი დაუჭიროს კაცს რაღაცის ცოდნაში. არსებობს ინსტიტუტები, რომლებიც საკუთარ თავს უფლებას აძლევენ იცოდნენ რაღაც, რათა დაამკვიდრონ ეს ცოდნა და განაპირობონ ამით ადამიანის გონება. ეს არის ის, რასაც ჩვენ ვუწოდებთ მეცნიერებას სხვადასხვა დონეზე, ეს ნორმალურია.

მაგრამ არ არსებობს საპირისპირო მოძრაობა, სადაც ინსტიტუტებს შეუძლიათ მისცეს ან დაუბრუნონ ადამიანს მისი ავტორიტეტი, ანუ დაუბრუნონ მას საკუთარი თავის მცირე განზომილება, რომელიც ერთ დღეს შეიძლება გახდეს ძალიან დიდი. და თქვენ შეგიძლიათ გაიაროთ ტესტი ძალიან მარტივი გზით სულიერ სფეროში, რელიგიურ სფეროში. ერთ დღეს, როდესაც ადამიანის ცენტრები საკმარისად გაიხსნება, ის შეძლებს იგივე გააკეთოს მეცნიერების სფეროში.

კაცი, რომელიც მსოფლიოშია და ვინც, მაგალითად, წავიდოდა სასულიერო პირთან ან ვინმესთან, ვინც რელიგიაში მუშაობს და რომელიც ელაპარაკებოდა მას ღმერთზე და იტყოდა: „კარგი, ღმერთი ასეთია. ასეთი რამ, *ასეთი რამ*", ეუბნებოდა მას: „*მაგრამ რა უფლებით ლაპარაკობ ღმერთზე? რა უფლებით ლაპარაკობ ღმერთზე*"...? და თუ ადამიანი ნაკლებად განვითარებულია და ნამდვილად შეძლებს ღმერთის ფორმის დანაწევრებას, რათა გამოავლინოს ან წარმოქმნას სხვა ფორმები, რომლებიც მისი გონების შემოქმედებითი განზომილების ნაწილია, მას კიდევ უფრო მოგერიდება ღმერთის ინსტიტუციონალიზაცია. ცოდნა, რომელიც ეხება უხილავი სამყაროების გაგება.

ამიტომაც ვამბობ, რომ ადამიანი ვერ შეძლებს სამყაროში შესვლას, ზემდგომ ცნობიერებაში (უმაღლეს გონებაში), სამყაროს მხარდაჭერით. ადამიანს ექნება სუპრამენტალური (უმაღლესი გონების) ცნობიერება, როდესაც ის მთლიანად განთავისუფლდება ამქვეყნიური მხარდაჭერის საჭიროებისგან და საბოლოოდ დაიწყებს ნელ-ნელა გააცნობიეროს და აიტანოს ის, რაც იცის. და ამის პირობაა ჭეშმარიტისა და ტყუილის პოლარობის მახეში არ ჩავარდნა.

თუ ადამიანი ჭეშმარიტისა და ტყუილის პოლარობის ხაფანგში მოხვდება, ის აღაგზნებს სინდისს, იცავს თავის ეგოს და განუვითარდება უკიდურესი დამოკიდებულება რეალობის მიმართ. ჭეშმარიტი და ცრუ ცოდნის გონებრივი უუნარობის მხოლოდ ფსიქოლოგიურ კომპონენტებს წარმოადგენს! როცა კარგ სტეიკს მიირთმევ, არ გაინტერესებს ნამდვილია თუ ყალბი, პოლარობა არ არის, ამიტომაც კარგია. მაგრამ თუ დაიწყებთ გაინტერესებას, არის თუ არა იქ მავნებლები, ოჰ, მაშინ თქვენი კუჭი არ გიპასუხებთ! და ეს იგივეა ცოდნის დონეზე, ცოდნის დონეზე.

ცოდნა არის ქვედა გონებისთვის, რაც ცოდნა არის უმაღლესი გონებისთვის. ცოდნა არის ეგოს მოთხოვნილების ნაწილი, ხოლო ცოდნა საკუთარი თავის რეალობის ნაწილია. ასე რომ, არ არსებობს გაყოფა ან გამიჯვნა ცოდნასა და ცოდნას შორის. ცოდნა ცნობიერების ერთი დონის ნაწილია და ცოდნა მეორის ნაწილია.

ცოდნის სფეროში ჩვენ ვსაუბრობთ გარკვეულ საკითხებზე, ხოლო ცოდნის სფეროში ვსაუბრობთ სხვა საკითხებზე. მათ შეუძლიათ შეხვდნენ, დაძმობილდნენ და ძალიან კარგად იყვნენ ერთად. მეოთხე სართული ყოველთვის კარგია მეხუთე სართულით მის ზემოთ... და ადამიანი მრავალგანზომილებიანი არსებაა, მაგრამ ადამიანი ასევე არის არსება, რომელიც ფლობს და ცხოვრობს გამოცდილ ცნობიერებაში. ჩვენ გვაქვს ექსპერიმენტული ცნობიერება დედამიწაზე. ჩვენ არ გვაქვს შემოქმედებითი ცნობიერება.

შეხედე შენს ცხოვრებას! შენი ცხოვრება გამოცდილებაა! სამყაროში შესვლის მომენტიდან, თქვენი ცხოვრება მუდმივად გამოცდილებას ეხება, მაგრამ ადამიანს განუსაზღვრელი გამოცდილებით ცხოვრება არ შეუძლია. ერთ მშვენიერ დღეს ადამიანს მოუწევს ცხოვრება შემოქმედებითი ცნობიერებით, ამ დროს სიცოცხლე ღირს, ცხოვრება ხდება ძალიან დიდი, ძალიან ვრცელი, ის ძლიერია შემოქმედებაში და ადამიანი წყვეტს სულის გამოცდილებით ცხოვრებას. მაგრამ რატომ ცხოვრობს ადამიანი გამოცდილებით? იმის გამო, რომ იგი მიმაგრებულია ძლიერ ძალებთან - რომლებსაც მე მეხსიერებას ვუწოდებ - რომლებიც სინამდვილეში არის ის, რასაც თქვენ "სულს" უწოდებთ.

ადამიანი თავისი სულით არ ცხოვრობს, იგი მიჯაჭვულია სულთან, ის ცხოვრობს სულით, ის მუდმივად ვამპირებულია სულით. ადამიანებმა, რომლებმაც გამოიკვლიეს ხელახალი დაბადება *ან* ადამიანებმა, რომლებიც იკვლევდნენ გარკვეულ წარსულში ყოფნის დაბრუნებას, ძალიან კარგად დაადგინეს, რომ გარკვეული ადამიანები დღეს განიცდიან გარკვეულ რამეებს, რადგან წინა ცხოვრებაში ისინი განიცდიდნენ ამ მიზეზს. დღეს არიან ადამიანები, რომლებიც ლიფტში (ლიფტში) შესვლას ვერ ახერხებენ, რადგან განიცდიან ტრამვებს, რომლებიც მატერიალურ ცხოვრებამდეა, ან წინა პირობებში ახრჩობიან, არ შეუძლიათ... ახრჩობენ. ასე რომ, ადამიანი ცხოვრობს სულის გამოცდილებით.

ის ცხოვრობს, ის არის მიჯაჭვული თავის მეხსიერებაზე, ისევე როგორც ძალიან ვრცელი არაცნობიერი მეხსიერება მისი წინა ევოლუციური მოძრაობის შესახებ, ისევე როგორც ძალიან დიდი მეხსიერება, რომლითაც ის დღეს ცხოვრობს, როგორც ექსპერიმენტული არსება. ადამიანს დედამიწაზე გამოცდილებიდან განუსაზღვრელი სიცოცხლე არ შეუძლია! ეს მისი უნივერსალური ინტელექტის შეურაცხყოფაა. აბსოლუტურად შეუთავსებელია ადამიანის ბუნებასთან, რომ ადამიანს არ შეუძლია თქვას: "*კარგი, კარგი, ათწელიწადში* მინდა ასეთი რამ გავაკეთო, ხუთ წელიწადში მინდა *გავაკეთო ასეთი რამ*", ეს აბსოლუტურად შეუთავსებელია ბუნებასთან. კაცი რომ არიცის თავისი მომავალი!

შეუთავსებელია ადამიანის ბუნებასთან, რომ მან არ იცის მის წინაშე არსებული ადამიანის ბუნება. სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ, შეუთავსებელია ადამიანის სულთან, რომ ადამიანში ეს სული იძულებულია იცხოვროს გონების კარნახით, რადგან მატერიალურ პლანზე მყოფი ადამიანი დღეს არის იმ თაობის ნაწილი, რომლის ცნობიერებაც დაღმავალია. ადამიანის ცნობიერება დაღმასვლიდან მატერიაში უნდა გადავიდეს საბოლოო გასასვლელისკენ ეთერულისკენ, ანუ პლანეტის რეალობის იმ ნაწილისკენ, რომელიც საბოლოოდ არის სამყარო, რომელშიც ადამიანმა ბუნებრივად უნდა იცხოვროს თავისი უკვდავება.

ადამიანი არ არის შექმნილი იმისთვის, რომ მატერიაში მოხვდეს და მოკვდეს. რასაც ჩვენ სიკვდილს ვუწოდებთ, ანუ იმას, რასაც ჩვენ ვუწოდებთ ადამიანის ან სულის დაბრუნებას ასტრალურ სიბრტყეში, არის ადამიანის არაცნობიერის ნაწილი. ეს იმ ფაქტის ნაწილია, რომ ადამიანი მთლიანად მოწყვეტილია უნივერსალური სქემებისგან, რომლებიც მისი თაობის წყაროა, რომელიც არის მისი ინტელექტის წყარო, რომელიც არის მისი სიცოცხლისუნარიანობის წყარო, რომელიც არის მისი პლანეტარული მე-ს წყარო! ასე რომ, ადამიანი უნდა დაუბრუნდეს წყაროს, მაგრამ ადამიანი ვერ დაუბრუნდება წყაროს ინვოლუციის სულიერი, ისტორიული ილუზიებით.

ადამიანი ვერ შეძლებს თავის წყაროს დაბრუნებას ძველი იდეების გამოყენებით, რამაც აიძულა იგი ყოფილიყო მატერიის ტყვე. ადამიანი არ აპირებს თავის წყაროს დაბრუნებას ძველი საშუალებების გამოყენებით, რამაც იგი ექსპერიმენტული ცნობიერების მქონე არსებად აქცია. ადამიანი რწმენით არ დაუბრუნდება თავის წყაროს.

ადამიანი უბრუნდება თავის საწყისს მისი ევოლუციის დროს თანდათანობით განვითარებით, უნარი, მხარი დაუჭიროს იმას, რაც იცის.

მაგრამ დღევანდელ სამყაროში ჩვენ განწირულები ვართ მითოლოგიისთვის, საკუთარი თავის ფსიქოლოგიური სისტემატიზაციისთვის. ჩვენ განწირულები ვართ ფსიქოლოგიური გონებრივი დამოკიდებულების ხელში ჩაგდებაზე, რომელიც გავლენას ახდენს ყველა ჰუმანიტარულ მეცნიერებაზე: რწმენაზე. რატომ სჭირდება ადამიანს სჯერა? იმიტომ რომ არ იცის! რატომ სჭირდება ადამიანს სჯერა? იმის გამო, რომ ის არის გამოცდილების მქონე ცნობიერების არსება, ამიტომ მას არ აქვს სინათლე გონებაში. ის ცხოვრობს თავისი პატარა ცნობიერების ძალიან ბნელ მოძრაობაში, ამიტომ ის ვალდებულია დაიჯეროს, რათა მიბმული იყოს რაღაც სასიცოცხლო და აბსოლუტურ რამეზე.

მაგრამ ეს რწმენა აბსოლუტისადმი, რომელიც არის ეგოს ფსიქოლოგიური განპირობების ნაწილი, ეს რწმენა აბსოლუტისადმი, ვის მიერ არის დამკვიდრებული? იგი დაარსა ინვოლუციის ადამიანმა. თქვენ კარგად იცით, რომ თუ წახვალთ სამყაროში და ვინმეს მოუყვებით ამბავს, ის ამბავი, რომლის მოყოლასაც აპირებთ, აღარ იქნება იგივე, როდესაც ის მიიღებს და მოგახსენებთ სხვას, ვიდრე ის, რაც თავდაპირველად თქვით..

წარმოიდგინეთ, რომ ვიღაც გამოდის სამყაროში და ცდილობს გაიმეოროს ის, რასაც დღეს ვამბობ, როგორც ინიციატორი, თქვენ წარმოიდგინეთ, ხვალ როგორ გამოვა! ასე რომ, წარსულში არიან ადამიანები, რომლებიც აკეთებდნენ რაღაცებს, იყვნენ ინიციატორები, რომლებიც მოვიდნენ სამყაროში კაცობრიობის ევოლუციის დასახმარებლად. მაგრამ რა თქვეს ამ არსებებმა და რა გავრცელდა იმის შესახებ, თუ რა თქვეს მათ, ეს სხვა საკითხია.

და მე შემიძლია არსებითად გითხრათ ერთი რამ - რადგან მე ვიცნობ ამ ფენომენს წლების განმავლობაში - აბსოლუტურად შეუძლებელია კაცმა სრულყოფილად გაიმეოროს ის, რაც მშვენივრად არის ნათქვამი. სცადეთ ამის გაკეთება, როცა სახლში მიხვალთ ამაღამ! შეუძლებელია ადამიანმა გაიმეოროს სრულყოფილად ნათქვამი. და მე გეტყვით რატომ. რადგან ის, რაც სრულყოფილად არის ნათქვამი - სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ, რაც არ არის შეღებილი ეგოს მიერ, რაც არ არის ასტრალიზებული, რაც არ არის ადამიანის არაცნობიერის ნაწილი, მაგრამ რაც არის ადამიანის კოსმიურობის ნაწილი - ის არ არის მიმართული ეგოსკენ. ადამიანი ან ადამიანის ეგო, ან ადამიანის ინტელექტი. ის მიმართულია მისი სულისკენ.

და თუ ადამიანი არ არის თავის სულში, როგორ ელოთ, რომ ის მიიღებს იმას, რაც უკვე თქვა სხვა სულმა? შეუძლებელია. ასე რომ, იმ მომენტში არის შეღებვა. და ინიციატორების სიტყვების შეღებვის შედეგად დაიბადა ის, რასაც ჩვენ ვუწოდებთ რელიგიებს კაცობრიობის ევოლუციური სარგებლობისთვის. და მე ვეთანხმები და ძალიან მიხარია, რომ ეს ხდება და ეს გაკეთდა, რადგან ეს აუცილებელია. მაგრამ დადგება დრო ევოლუციის დროს, როდესაც ადამიანს აღარ დასჭირდება მორალური მხარდაჭერა, რათა სინდისს მისცეს საკუთარი ცოდნის სისავსე. ეს არის სუპრამენტალური ცნობიერება (უმაღლესი გონება).

და რადგან ჩვენ ვესაუბრებით კვებეკერებს, რადგან ჩვენ ვსაუბრობთ ხალხთან, რომელსაც, ძალიან კარგი მიზეზების გამო, ჰქონდა შანსი განიცადოს გარკვეული სიახლოვე სულიერ სამყაროსთან, რომელიც მათ რელიგიამ მისცა, ჩვენ უკვე გვაქვს წინსვლა, ამ თვალსაზრისით. რომ უკვე, ჩვენ ვართ არსებები, რომლებსაც უკვე გვაქვს გარკვეული მგრძნობელობა უხილავის მიმართ.

მაგრამ იქიდან ცნობიერების ღრმად ოკულტურ ძიებაში შესვლამდე ინვოლუციის სულიერი გზების გამოყენებით მიგვიყვანს უშუალოდ მე-ს პოლარობამდე. სიკეთისა და ბოროტის, ჭეშმარიტისა და ტყუილის კონფლიქტამდე მიგვიყვანს და გონებაში დიდ ტანჯვას შეგვიქმნის.

ამიტომაც ვამბობ: ცნობიერი ადამიანი, ზემდგომი ცნობიერების (უმაღლესი გონების) ევოლუცია დედამიწაზე დაიწყება იმ მომენტიდან, როდესაც ადამიანი უკვე გაიაზრებს საჭიროებას არ დაუქვემდებაროს თავისი აზრი ჭეშმარიტს და ყალბს. ოღონდ ვისწავლოთ თანდათანობით ცხოვრება და მისი მოძრაობის მხარდაჭერა მანამ,სანამ ეს აზრი ერთ დღეს არ გახდება სრულყოფილი, ანუ სრულიად თავის შუქში,მთლიანად დეპოლარიზაცია,ასე რომ საბოლოოდ ის ეგო, მე... ეგო, სული. და სული ერთიანია და ადამიანს ნამდვილარსებადაქცევს.

რა არის ნამდვილი არსება? ნამდვილი არსება ნამდვილი არსებაა! ის არ არის არსება, რომელსაც სიმართლე სჭირდება,ის არ არის არსება,რომელიც ჭამს სიმართლეს.თუ სიმართლეს შეჭამ, ხვალ შეჭამ ტყუილს, რადგან იქნებიან ადამიანები, რომლებიც კიდევ უფრო შორს მიგიყვანენ რეალობის უსასრულობის საზღვრებში. თუ ჭეშმარიტებას შეჭამ, ერთ დღეს ისევ მოგიწევს ამ ნაბიჯის გადადგმა, რადგან ერთადერთი რაც უხდება ადამიანს, სინდისს, სულს, სულს,ეგოს,რაც მის არსებას უხდება.,არის მშვიდობა.

მაგრამ რა არის მშვიდობა? მშვიდობა არის გაჩერება, ძიების გაჩერება. თქვენ აპირებთ თქვათ: " *დიახ, მაგრამ თქვენ უნდა მოძებნოთ*", მე ვამბობ: დიახ, ადამიანი ეძებს, მიუხედავად იმისა, რომ თქვენ ეძებთ, ყველა ადამიანი ეძებს, მაგრამ ევოლუციის დროს დადგება მომენტი, როდესაც ადამიანი აღარ იქნება ძებნა, ადამიანს აღარ მოუწევს ძებნა და ადამიანი შეწყვეტს ძიებას, როცა საბოლოოდ მიხვდება, რომ იცის.

და აი შენ აპირებ თქვას: „ *დიახ, მაგრამ როგორ შეიძლება იცოდეს, რომ იცის*“... თქვენ ამას გაიგებთ, რამდენადაც თავს მისცემთ ამის ატანის უფლებას, რამდენადაც არ დაგჭირდებათ ვინმეს დარეკვა ამის გასარკვევად. თუ მართალი ხარ. და შემდეგ თქვენ აპირებთ თქვათ: ” *დიახ, მაგრამ თუ ჩვენ მართლები ვართ ან თუ ვფიქრობთ, რომ მართლები ვართ, ეს საშიშია*”. მე ვიტყვი: დიახ, რადგან ადამიანი, რომელიც ცდილობს იყოს მართალი, არის ადამიანი, რომელიც უკვე ეძებს თავის მიზეზს!

მაგრამ განა არ არის გამოცდილება თქვენს ცხოვრებაში, თქვენს ყოველდღიურ ცხოვრებაში, თქვენს პირად კუთხეში, არ არის თქვენს ცხოვრებაში მომენტები, როდესაც თქვენ შეგიძლიათ იგრძნოთ, რომ ის, რაც იცით, არის ეს? და როცა ასეა, ესე იგი!

(ასე რომ, თქვენ დაამატებთდა ამატებთდა ამატებთდა მათ, ვისაც ექნება შესაძლებლობა დაამატოს თავისი " *ეს არის ის*" მეორეს " *ეს არის ის*" მეორეს " *ეს არის ის*", მაგრამ " *ეს არის ის*", რომელიც არის რეალური, " *ეს არის ის*", რომელიც არ იქნება აგებული გონების სიამაყეზე, " *ეს არის ის*" , რომელიც არ იქნება აგებული სულიერებაზე ან თქვენი სულიერების სიამაყეზე, " *ეს არის ის*" , რომელიც იქნება პირადი. შენთვის, " *ეს არის ის*" , რომელიც უნივერსალური იქნება ყველა იმ მამაკაცისთვის, ვისაც შეხვდებით და ვინც იქნება მათ " *ეს არის ეს*" -*ში* , იმ მომენტში თქვენ გეცოდინებათ, რომ ეს არის !) (ამოშალე ეს აბზაცი, თუ მისი თარგმნა შეუძლებელია).

русский

Транскрипция и перевод двух конференций Bernard de Montreal.

ВРЕМЕННЫЙ ФОРМАТ

Эта книга была переведена искусственным интеллектом, но не проверена человеком. Если вы хотите внести свой вклад, рецензируя эту книгу, пожалуйста, свяжитесь с нами.

Главная страница нашего сайта: http://diffusion-bdm-intl.com/

Наша электронная почта: contact@diffusion-bdm-intl.com

СОДЕРЖАНИЕ

1 – Личность CP-36

2 — Инволюция против Эволюции RG-62

Привет от всей команды Diffusion BdM Intl.

Pierre Riopel 18 апреля 2023 г.

ГЛАВА 1

ИДЕНТИЧНОСТЬ СР036

Самоидентификация по отношению к другим является общечеловеческой проблемой. И эта проблема усугубляется, когда человек живет в сложном обществе, таком как современное общество. Проблема идентичности — это жизненные страдания эго, страдание, которое следует за ним с того возраста, когда он видит себя в сравнении с другими. Но проблема тождества есть ложная проблема, возникающая из-за того, что Я вместо того, чтобы реализовать себя в соответствии с самим собой, то есть в соответствии со своей собственной мерой, стремится реализовать себя в конкурентной борьбе с другими Я, которые на самом деле страдают . , от той же проблемы что и у него.

В то время как эго смотрит за свой забор на поле другого, чтобы полюбоваться его цветами, оно не видит, что другой делает то же самое с самим собой. Идентичность или кризис идентичности в Человеке сегодня настолько остры, что влекут за собой потерю уверенности в себе, которая со временем вырождается в полную потерю личного сознания. Опасная ситуация, особенно если эго уже имеет слабый характер и склонно к неуверенности.

Проблема идентичности, то есть характеристика эго, заключающаяся в том, что оно не видит себя выше самого себя, на самом деле является проблемой творчества. Но когда эго творит, проблема идентичности этим не устраняется, поскольку эго никогда не бывает полностью удовлетворено собой, пока оно не реализует иллюзию своего низшего я. Так что эго с низким статусом будет испытывать ту же проблему идентичности, что и эго с более высоким статусом, потому что сравнение между ним и другим будет только меняться в масштабе, но всегда будет оставаться налицо, потому что эго всегда находится в силе улучшения. И нет конца улучшениям, которые он ищет для себя.

Но самосовершенствование — это одеяло, под которым прячется эго, чтобы дать себе повод жить счастливо. Но разве он не знает, что все улучшения уже произведены телом желаний?

Проблема идентичности возникает из-за отсутствия у Человека сознания настоящего разума. Пока человек живет своим интеллектом, он опирается в своих мнениях только на чувственный опыт, ему трудно заменить то, что, как он думает, он знает или понимает, абсолютной величиной неопределенного интеллекта через эгоцентрический опыт.

Пока человек желает проявить себя в жизни, чтобы оставить свой след, он страдает от этого желания. Если ему удастся добиться своего, другой толкнет его в спину и так далее. Вот почему для Человека любая форма поражения представляет собой любой кризис идентичности, каков бы ни был его статус, потому что проблема идентичности — это не проблема успеха, а проблема совести, то есть проблема реального разума. .

Человек, обнаруживший в течение своей жизни, что реальный разум превалирует над интеллектом, уже начинает меньше страдать от проблемы идентичности, хотя он все еще может страдать от отсутствия настоящего творчества, равного тому, что, по его ощущениям, он может проявить. Только когда его идентичность будет соответствовать тому образу жизни, который ему подходит, он осознает, что творчество может принимать бесчисленное множество форм и что у каждого человека есть форма творчества, которая ему подходит. И из этой формы он может жить в совершенной гармонии с точки зрения своего тела желаний и своего творческого разума.

Творить — значит не изменять мир, а делать совершенным образом для себя, так, чтобы внутренний мир был экстернализирован. Так меняется мир: всегда изнутри наружу, никогда в обратную сторону. Надразум начинает осознавать проблему идентичности. Он видит, что то, чем он является, все еще в чем-то является тем, чем он был. Но он также видит, что по мере того, как его тела меняются, его сознание растет, и проблема идентичности медленно исчезает на поверхности того, что раньше было бессознательным эго.

Постепенное устранение проблемы идентичности в надразумном существе, наконец, позволяет ему жить своей жизнью так, как он ее действительно видит, и все лучше и лучше относиться к себе. В Человеке нет ничего более трудного, чем страдание от тождества. Потому что он на самом деле страдает от иллюзорных форм, то есть по причинам, которые он создает на пустом месте, именно из-за того, что он не разумен, то есть не сознает в себе творческого разума.

Одна сторона идентичности — в одних случаях стыд, в других — смущение, в большинстве — неуверенность. Зачем человеку доброй морали жить со стыдом, если это всего лишь общественное отражение его ума, заключенного в сети общественного мышления? То же самое относится и к смущению, возникающему из-за неспособности эго немедленно избавиться от того, что могут думать другие. Если смущенное эго избавится от того, что могут подумать другие, его смущение исчезнет, и оно сможет быстрее получить доступ к своей реальной идентичности, то есть к такому состоянию ума, которое заставляет человека всегда видеть себя в свете своего дня.

Проблема идентичности возникает из-за отсутствия центрированности в человеке. И это отсутствие уменьшает проникающую силу разума, что делает человека рабом своего разума, той части его самого, которая не знает ни законов разума, ни механизмов разума. Так что Человек, предоставленный своему опыту, лишен света в своем интеллекте и вынужден принимать мнение других о природе Человека.

Если человек задается вопросом о себе, как может другой человек просветить его, если этот другой человек находится в том же положении, что и он? Но Человек этого не осознает, и его проблема идентичности обостряется в соответствии с давлением, оказываемым событиями на эго.

Эго в уме, несомненно, попало в ловушку своего образа мышления, не приспособленного к его истинному разуму. И этот способ мышления противоречит реальности его интеллекта, потому что, если бы он воспринял реальность своего интеллекта, например, через свою интуицию, он был бы первым, кто отказался бы от ее реальности, потому что интеллект не имеет веры в интуицию, он видит в этом иррациональную часть самого себя. А так как интеллект рационален или предположительно рационален, то все, что ему противостоит, не стоит признавать интеллектом. И все же интуиция действительно является проявлением настоящего разума, но это проявление все еще слишком слабо, чтобы эго могло осознать его важность и разумность. Затем он уходит в свое обоснование и теряет возможность обнаружить тонкие механизмы разума, которые могут пролить свет на его проблему идентичности.

Но проблема тождества должна оставаться с Человеком, пока интеллект не отпустил и эго не прислушалось к себе, внутренне. Если эго восприимчиво к природе и форме реального разума внутри него, оно постепенно приспосабливается и все больше и больше обосновывается в этом разуме. Со временем он ходит туда все более и более регулярно, и его проблема с самоидентификацией уходит, так как он понимает, что все, что он думал о себе, было всего лишь психологическим и ментальным искажением его реального интеллекта, неспособного выйти за высокие стены его рассуждений.

В сложном обществе, каким мы его знаем, только внутренняя сила эго, его реальный разум могут поднять его над корой мнений и поставить на скалу его истинной идентичности. И чем больше распадается общество, чем больше рушатся его традиционные ценности, тем больше эго находится на пути к гибели, поскольку у него больше нет формальных социальных опор, на которые можно было бы устоять перед лицом все более сбивающего с толку феномена современности. жизнь.

Но эго не всегда готово слушать тех, кто может дать ему необходимые ключи к пониманию его собственной тайны. Потому что его психологическая деформация уже заставляет его подвергать сомнению все, что не соответствует его субъективному образу мышления. Вот почему эго нельзя слишком обвинять в его отказе видеть дальше, но его можно заставить осознать, что, хотя сегодня оно не может видеть дальше, завтра его зрение будет расширяться в соответствии со степенью проникновения в него энергии.

Потому что на самом деле не эго преодолевает своими собственными усилиями стену своей идентичности, а душа приводит его через страдание, то есть через проникновение своего света, к регистрации за пределами интеллекта вибрации интеллекта. И этот вибрационный удар становится началом конца.

Есть менее гордые эго , которые открываются реальному, потому что своего рода смирение уже предрасполагает их к собственному свету. С другой стороны, есть эго, слишком гордые, чтобы этот свет мог пройти сквозь эту тонкую нить. И именно эти эго больше всего склонны к большим поворотам, большим неудачам, которые выбивают их из колеи и делают более реалистичными.

Кризис идентичности отождествляется с незрелостью человека. Истинная идентичность демонстрирует развитие истинной зрелости.

Душа независима от Я в своих действиях, и последнее хорошо играет, пока оно не дает о себе знать в силе дома. Именно этого момента эго не знает. И когда он появляется, он понимает, что его тщеславие, его гордость, увлечение собой, своими идеями лопаются, как яйцо под давлением.

Страдания души имеют свои причины, которых эго сначала не может понять, но и не может не жить. Это работает душа. Ему пора переходить с одного этапа на другой. Проблема идентичности, с которой он столкнулся вначале, переориентируется, и его гордость рушится, как детская игра. Независимо от того, гордо ли эго более или менее, все сводится к неуверенности. Часто встречаются так называемые « твердые», «сильные» эго , для которых реальность — чистая фантазия; именно эти эго больше всего страдают от влияния на свою идентичность, когда душа вибрирует ментальное и эмоциональное под давлением жизненных событий, которые эго больше не может контролировать.

Именно там, во время этих трудных переживаний, эго начинает видеть себя в истинном свете своей слабости. Именно там он видит, что безопасность его ложной идентичности, где преобладала гордость его интеллекта, лопается под вибрационным давлением света. Затем о нем говорят, что он меняется, что он уже не тот или что он страдает. И это только начало, потому что, когда душа начинает рушить стены ложной идентичности, она не прекращает свою работу. Ибо пришло время для нисхождения сознания в Человека, разума и истинной воли и любви.

Эго, которое чувствует себя сильным из-за своей ложной идентичности, чувствует себя слабым, как тростник, когда ощущается вибрационный шок. И лишь позднее он восстанавливает свои силы, силы души, а не ложную силу своего тела желаний, на форму, которая питает эмоцию и низший ум.

Кризис идентичности у человека соответствует сопротивлению эго свету души. Это соответствие вызывает в жизни Я страдание, пропорциональное этому сопротивлению. И регистрируется всякое сопротивление, хотя оно и воспринимается эго психологически, символически или философски. Потому что для души в Человеке все есть энергия, а для Человека все есть символ. Вот почему Человеку так трудно видеть, ибо то, что он увидит, освободившись от этих форм, будет через вибрацию, а не через символ формы. Вот почему говорится, что реальное не понимается формой, но познается вибрацией, которая порождает и создает форму, чтобы выразить себя.

Проблема идентичности всегда вызывает избыток символики, то есть субъективных мыслеформ в Человеке. Этот избыток в любой данный момент времени совпадает с усилием души вступить в контакт с эго через символ мыслеформы, ибо это ее единственный способ эволюционировать в эго внутри разума.

Эго осознает, не понимая глубинных причин, что оно стремится расположить себя по отношению к самому себе. Но поскольку он все еще пленник своих мыслеформ, своих эмоций, он верит себе в свое движение, в свое движение! То есть он считает, что этот исследовательский процесс исходит только от него самого. И в этом его ахиллесова пята, потому что эго находится в иллюзии правильного и неправильного, в иллюзии свободы воли.

Когда энергия души проникает и разрушает барьер ложной идентичности, эго понимает, что дело больше не в том, чтобы быть правым, а в том, чтобы получить доступ к своему истинному разуму. Потом он начинает понимать. И то, что понимает он, не понимают те, кто не в том же разуме, какова бы ни была их добрая воля. Поскольку все находится за пределами символа, все **вибрирует** .

Проблема тождества немыслима, когда эго и душа приспосабливаются друг к другу, потому что эго уже не стягивает «покрывало » *(ковер)* реальности со своей стороны, а душа работает с другой. Между ними существует соответствие, и личность является бенефициаром. Потому что личность всегда является жертвой разрыва между душой и эго.

Пока в Человеке существует проблема идентичности, он не может быть счастлив. Потому что в его жизни есть разногласия, даже если на первый взгляд кажется, что его материальная жизнь идет хорошо. Он может действительно идти хорошо только в соответствии с единством самого себя.

Кризис идентичности в современном человеке только благотворно влияет на тех, кто уже достаточно потерпел неудач, чтобы пробудить в них сильное стремление к равновесию. Но это стремление к равновесию может быть полностью реализовано только тогда, когда эго отложит в сторону свои орудия пыток, чтобы манипулировать тонкой энергией души. В той области человеческой жизни, где велика духовность, кризис идентичности может быть столь же острым, если не более острым, чем там, где человек не сталкивается с этой великой чувствительностью эго к этому внутреннему чему-то, что неумолимо толкает его к духовности, которая все больше и больше большего, все более и более востребованного и, в конечном счете, все более и более несовершенного.

Те, кто принадлежит к этой категории Человечества, должны видеть, что все формы, даже самые высокие, самые прекрасные, скрывают истинное лицо души, потому что душа не принадлежит к плану эго; оно видит бесконечно, и когда эго чрезмерно привязывается к форме, даже к духовной форме, оно вмешивается в космическую энергию, которая должна проходить через душу и повышать частоту вибраций всех низших принципов души. может стать хозяином жизни. Когда супраментальный (высший ментальный) Человек становится хозяином жизни, ему уже не нужно духовно тянуться на план души, ибо именно душа, его энергия нисходит к нему и передает ему свою силу света. .

Духовная идентичность человека есть присутствие внутри него, через энергетическую форму души. Но эта энергия не имеет силы трансмутации, хотя и имеет силу трансформации личности.

Но одной трансформации личности недостаточно, потому что это последний аспект Человека. И до тех пор, пока эго не соединится также с душой, духовная личность может легко привести человека к быстрому изменению его морали, до такой степени, что любое отсутствие равновесия в разуме и эмоциональном духе может привести его к острый кризис духовности, религиозный фанатизм.

Таким образом, даже яростно духовный Человек может нанести вред себе и обществу. Ибо фанатизм есть духовная болезнь, и те, кто страдает от него, могут легко, из-за своей особой эксплуатации духовной формы, создать в других достаточно сильное влечение, чтобы сделать их великими верующими, то есть, скажем, новыми рабами формы, фанатизмом воздвигнут на пьедестал, который может удержать только духовно больной, если ему помогает покорная вера таких же невежественных, как и он, но более нечувствительных к этой форме болезни.

Все больше и больше людей, не становясь фанатично духовными, слишком увлекаются своей духовностью и не знают ее пределов, то есть иллюзий формы. Рано или поздно они заглядывают в прошлое и понимают, что пали жертвой иллюзии своей духовности. Так они бросаются в другую духовную форму, и этот цирк может продолжаться много лет, до того дня, когда, опостылевшие иллюзии, они навсегда выйдут из нее и осознают, что сознание находится за пределами формы. У них есть возможность выйти за пределы формы и, наконец, открыть великие законы высшего разума.

Кризис духовной идентичности для них в настоящее время уже невозможен. Потому что они знают из своего собственного опыта, что все служит опыту души против эго, до того дня, когда эго оставит необходимость опыта, чтобы знать только супраментальное сознание (высший разум) в нем.

Кризис духовной идентичности все больше становится кризисом современности. Потому что человек больше не может жить только за счет технологий и науки. Ему нужно что-то другое, более близкое ему, а наука не может ему этого дать. Но и старая форма православной религии тоже. Вот он и бросается с головой в мириады духовных или эзотерически-духовных приключений, с твердым намерением найти то, что ищет, или ищет то, что хочет найти, и чего точно не знает. Итак, его опыт подводит его к границам всех сект, всех философских или эзотерических школ, и здесь он снова обнаруживает, если он умнее среднего, что существуют пределы, в которых, по его мнению, можно найти ответы.

В конце концов он оказывается один, и его кризис духовной идентичности становится все более и более невыносимым. До того дня, когда он обнаружит, что все в нем есть разум, воля и любовь, но что он еще недостаточно знает их законы, чтобы обнаружить механизм, скрытый и завуалированный в глазах Человека, который ищет. Какой сюрприз он увидел! Когда он осознает, что то, что он искал во время своего кризиса, было всего лишь механизмом души внутри него, который служил для того, чтобы двигать его вперед, чтобы проснуться для себя, то есть для нее.

И когда эта стадия, наконец, начинается, Человек, эго Человека, деспиритуализируется и начинает понимать природу супраментального разума (высшего разума) внутри себя, который пробуждается и заставляет его признать иллюзию всех Людей, которые ищут вне себя, с с самыми лучшими намерениями в мире, и которые еще не осознали, что весь этот процесс является частью опыта души, которая использует эго, чтобы подготовить его к вступлению с ней в вибрационный контакт.

Человек больше не соприкасается с реальностью своего бытия. И эта потеря контакта настолько распространена на земном шаре, что эта Земля представляет собой корабль, полный безумцев, которые не знают, куда идет корабль. Ими руководят невидимые силы, и никто не имеет представления ни о происхождении этих сил, ни об их намерениях. Человек был отделен от невидимого на столько веков, что совершенно потерял представление о реальности. И эта потеря сознания является причиной, за которой возвышается стена его экзистенциальной проблемы: идентичности. И все же разгадка так близко к нему, и в то же время так далеко. Если бы он только умел слушать то, что не хочет слышать.

Война слов и битва идей — все, что у него осталось. Какой человек может быть самодостаточным, если он не понимает, что часть его велика, а другая ограничена его чувствами, и что то и другое может сойтись? Если бы Человек мог когда-нибудь осознать, что никто извне не может за него, и что только он сам может за себя... Но он боится жить для себя, потому что боится, что о нем скажут другие... Бедный, как он есть!

Люди — это существа, которые постоянно проигрывают в борьбе с иллюзией, потому что именно они сохраняют ее живой и могущественной. Все боятся уничтожить то, что им вредит. Настоящий кошмар! И худшее еще впереди! Потому что Человек XX века увидит спускающихся к нему существ, которые движутся между звездами и которые прежде были для него богами.

Проблема личностной идентичности продолжается в планетарном масштабе. Поскольку эта проблема проистекает из отсутствия связи между низшим разумом и высшим разумом, ее влияние ощущается как на мировом уровне, так и на личном уровне, ибо только высший разум может объяснить Человеку великие тайны его планеты. его древние боги. Пока эти боги являются частью древней истории, они не беспокоят человека. Но когда эти же существа возвращаются и заявляют о себе в современном свете, потрясение в глобальном масштабе отражается, и Человек, который не открыл свою истинную сущность, оказывается в ловушке между своей ложной идентичностью - и тем, что она думает и во что верит, - и циклическое явление.

Если его разум открыт опыту и он получает внутри себя настоящий разум, необходимую информацию, касающуюся одного из самых тревожных явлений для планеты, которую он не знает и не знает, Человек не испытывает кризиса планетарной идентичности, потому что он уже разрешил кризис личной идентичности внутри себя.

Поскольку Человечество быстро приближается к поворотному моменту в истории и жизни, индивидуальность, то есть все более совершенные отношения между Человеком и космосом, должна быть установлена, потому что именно от реальной индивидуальности исходит вибрация, которую мы находим в Человеке, который обнаружил, что проявляется его истинная личность. И пока эта реальная идентичность не стабилизирована, индивидуальность не завершена полностью, и нельзя сказать, что Человек « зрел» , то есть способен без помех столкнуться с любым личным или мировым событием, потому что он уже знает о это, и он знает причину этого.

Когда мы говорим о кризисе идентичности вообще, мы говорим о нем с психологической точки зрения, в том смысле, что пытаемся определить отношения между человеком и обществом. Но кризис идентичности гораздо глубже. Уже не социальный человек становится мерилом, нормой, которой мы должны достичь. Наоборот, нормальность должна быть транспонирована, т. е. переставлена по отношению к самой себе.

Когда Человек начинает осознавать, что его реальная идентичность лежит выше обычной идентичности нормального Человека в скобках, он понимает две вещи. Во-первых, то, что беспокоит нормального Человека, его больше не беспокоит; и что все, что толкает ненормальную планету, в скобках, является нормальным. Тогда феномен реальной идентичности, рассматриваемый с этой точки зрения, становится все более и более важным, потому что он определяет, какой Человек может преодолеть нормальные слабости нормального или бессознательного Человека, и, более того, определяет, что Человек, который этого не делает, является более нормальным, т. то есть в пределах бессознательного и относительно уравновешенного Человека - может поддерживать давление планетарного порядка, которое рискует расстроить нормальное существо и вызвать крах культуры, породившей такого Человека.

Человек, открывший свою истинную идентичность, несомненно, стоит выше всех форм психологического опыта, которые рискуют побеспокоить Человека, являющегося просто продуктом своей культуры и живущего только ценностями своей культуры. Потому что на самом деле культура представляет собой очень тонкий и очень хрупкий холст, когда внешние события нарушают его, то есть переопределяют по отношению к реальности, которой она не знает или совершенно не осознает. В этом опасность для человека феномена неразрешенной идентичности.

Потому что, если он не обнаружит свою настоящую личность, он будет эмоционально и ментально рабом социальной психологии и своих естественных реакций, когда события конца цикла нарушают нормальный ход его развития. Именно здесь Человек должен быть свободен от социально-индивидуальных реакций, чтобы иметь возможность пережить опыт в соответствии со способом универсального понимания. Только настоящая личность соответствует настоящему Человеку и настоящему разуму. Только реальная идентичность может без труда интерпретировать космические события в соответствии с разумом, который отстранен от ограничивающих эмоций человека.

Проблема кризиса идентичности в человеке — это в большей степени проблема жизни, чем простая психологическая проблема. Психологические категории, которые человек пытается понять в поисках себя, больше не подходят тем, кто обнаруживает свою истинную идентичность, потому что у них больше нет того интереса к жизни, который был у них, когда они боролись с собой. Его настоящая идентичность заполнила все уголки его существа, и он обнаруживает себя лицом к лицу с собой, которое обитает в другом измерении его разума, измерении или плане энергии, которое невозможно ассоциировать с имитацией, потому что он полностью независим от психологических категорий, сформированных эмоциональные и ментальные структуры бессознательного Человека без реальной идентичности.

Феномен кризиса идентичности является страданием для Человека, потому что он никогда не может быть совершенно счастлив в себе, с самим собой, к чему он постоянно стремится. Для него быть счастливым — это опыт, которым он хочет жить постоянно. Но он не понимает, что для того, чтобы быть тем, что он называет « счастливым» , вы должны хорошо относиться к себе, то есть быть в состоянии чувствовать себя в совершенной внутренней гармонии без того, чтобы внешний мир мог нарушить эту гармонию. Он не осознает, что жизнь неотличима от самой себя, пока у него не будет внутренней силы проникнуть сквозь фон, придающий ей цвет.

Человек, обнаруживший свою настоящую личность, больше не живет той жизнью, которой жил раньше. Цвета изменились, жизнь уже не так привлекательна, она разная на каждом уровне. Ибо она отличается от другой предыдущей жизни тем, что именно реальный индивидуум определяет ее возможности, а не последние категорически навязываются ему культурой, в которой он укоренен.

Жизнь Человека, открывшего свою идентичность, представляет собой непрерывность, потерянную во времени и не имеющую больше предела, то есть конца. Уже это осознание вмешивается в образ жизни и творческий образ жизни. Пока Человек страдает от идентичности, пока у него нет контакта с реальным разумом внутри него, он может только удовлетворять свои потребности. Когда он находится в свете, ему больше не нужно поддерживать себя, потому что он уже знает посредством вибрации способ своей жизни, и это знание позволяет ему генерировать творческую энергию, необходимую для его нужд. Психологическая категория выживания исчезает, оставляя место только творческой энергии, которая использует все ресурсы человека и предоставляет их в распоряжение его благополучия.

Для того чтобы Человек преодолел свою проблему идентичности, внутри него должно произойти смещение ценностей из психологического плана в план чистого разума. В то время как психологические ценности способствуют его кризису, поскольку они ограничены его чувствами, его интеллектом, который интерпретирует чувственный материал, ему нужна мерная линейка, не подлежащая одобрению его интеллекта.

Именно здесь в нем впервые возникает своего рода противодействие чему-то, что проникает в него и чему он не может воспрепятствовать в его движении. Когда движение начинается, это свет этого разума, который не зависит от его эго и его химер. Именно здесь начинает ощущаться смещение ценностей, что приводит к внутреннему страданию, достаточному для того, чтобы заставить проникнуть разум света в соответствии с тем, что должен прожить Человек, который пробуждается.

Сдвиг ценностей происходит постепенно, чтобы эго могло поддерживать определенный баланс. Но со временем формируется новый баланс, и эго больше не является нормальным с социальной точки зрения; он в сознании. Другими словами, он видит сквозь иллюзию формы и нормы и становится все более и более индивидуализированным, чтобы повышать вибрации своих тонких тел, уровни, на которых будет основываться его индивидуальность, и его реальная идентичность.

Смещение ценностей на самом деле является коллапсом ценностей, но мы называем это «смещением», потому что происходящие изменения соответствуют вибрационной силе, которая трансформирует способ видения, так что способ мышления может приспособиться к разуму. высшего центра в человеке. Пока эго не стало свидетелем этого вибрационного коллапса, оно продолжает обсуждать категории мыслей, символов, составляющих стены его ложной идентичности. Но как только эти стены начинают ослабевать, смещение ценностей соответствует глубокому изменению, которое не может быть рационализировано эго. И, будучи не в состоянии быть им рационализированным, он, наконец, поражен светом, то есть окончательно связан с ним постоянным и растущим образом.

Его жизнь, таким образом, трансформируется циклом, и вскоре он живет уже не в пределах, а в возможностях. Ее идентичность все больше определяется по отношению к ней самой, а не по отношению к ее субъективным желаниям. И он начинает понимать, что означает « реальное и объективное я» .

Когда он осознает реальное и объективное «я», он очень ясно видит, что это «я» есть он сам, плюс что-то еще внутри себя, чего он не видит, но ощущает присутствующим, там что-то входит в него. Нечто разумное, постоянное и постоянно присутствующее. Что-то, что наблюдает своими глазами и интерпретирует мир таким, какой он есть, а не таким, каким его раньше видело эго.

Мы больше не говорим, что этот Человек « ментален», мы говорим, что он « супраментален (высший ментал)» , то есть ему больше не нужно думать, чтобы знать. Страдание от тождества настолько далеко от него, от его опыта, что он удивляется, когда оглядывается на свое прошлое, видит, что он есть сейчас, и сравнивает это с тем, чем он был...

ГЛАВА 2

Нисходящая эволюция и восходящая эволюция BdM-RG #62A (модифицированный)

Итак, я разделяю эволюцию человека, я даю ему нисходящую кривую и восходящую кривую. Хорошо. ? Нисходящую кривую я называю «инволюцией», восходящую кривую я называю эволюцией. И сегодня Человек находится на стыке этих кривых. Поставим дату: 1969 год, если хотите. Если мы посмотрим на эволюцию - не с дарвинистской точки зрения, - а с оккультной точки зрения, другими словами, согласно внутренним исследованиям Человека, и если мы вернемся назад во времени, мы сможем обнаружить там двенадцать тысяч лет назад коллапс. великой цивилизации, которой было дано имя Атлантида.

Таким образом, это был период, когда человек интенсивно развивал то, что называется астральным телом, которое является аспектом его сознания, которое является тонким проводником его сознания, которое имеет прямое отношение ко всему психоэмоциональному. И затем, после разрушения этой цивилизации до сегодняшнего дня, Человек развил другую часть своего сознания, которую можно оккультно назвать развитием низшего ментального сознания, давшего начало очень продвинутому развитию интеллекта, который сегодня используется Человеком. понять материальный мир.

А с 1969 года на этой планете происходит новое явление в сознании Человека, которому можно дать имя слияния или которому можно дать имя пробуждения супраментального сознания (высшего разума) на Земле. И есть в мире Люди, которые перестали функционировать на уровне низшего ума, следовательно, интеллекта, и начали развивать еще один слой сознания, который называется супраментальным сознанием (высшим разумом). И эти люди развили способности, которые находятся в процессе развития и которые тоже совпадут с другим циклом эволюции, который можно назвать шестой коренной расой.

Оккультно говоря, когда мы говорим об эволюции человека, мы говорим об Атлантиде, которая была четвертой коренной расой с ее подрасами, индоевропейскими расами, частью которых мы являемся, которые являются частью пятой коренной расы. и его подрасы. И теперь в мире начинается новая коренная раса, которая также даст свои подрасы. И, в конце концов, появится седьмая коренная раса, которая позволит Человеку достичь уровня эволюции, достаточно продвинутого, чтобы больше не нуждаться в органическом использовании своего материального тела. Но в данный момент мы не имеем дело с этим, поэтому мы имеем дело с шестой коренной расой, которая представляет не физическую расу, а чисто психический аспект нового ментального сознания будущего Человечества.

Очевидно, что для понимания эволюции Человека на этом плане, от точки перевернутого вихря к его завершению, что, согласно полученной нами информации, составляет, возможно, две тысячи пятьсот лет, очевидно, что Человеку предстоит пройти через совершенно экстраординарные стадии сознания, то есть насколько Человек Атлантиды был ограничен по сравнению с Человеком индоевропейской расы, настолько Человек сегодняшнего дня ограничен и будет ограничен по сравнению с Человеком грядущего. эволюция супраментального сознания (высшего разума) на Земле, предсказанная Ауробиндо.

Что интересно в эволюции супраментального сознания (высшего разума), так это то, что сегодня, насколько мы, люди, рациональные люди, картезианцы, очень рефлексивные люди пятой коренной расы, настолько, насколько мы склонны верить, что нашим разумом управляет наше эго, так как завтра человек обнаружит, что человеческий разум не управляется эго, что человеческий разум в своем психологическом определении является отражением эго и что его источником является расположенных в параллельных мирах, которые на данный момент можно назвать «ментальным миром», но которые позже будут называться «архитектурным миром» .

Другими словами, я имею в виду, что чем больше человек прилагает усилий, возможностей или свободы для обнаружения источника своей мысли, тем больше возможностей для него будет вступать в телепсихическую связь с параллельными мирами. прийти в конце концов в ходе эволюции на мировой уровень, на вселенский уровень расы, чтобы иметь возможность мгновенно расшифровывать тайны жизни, как в сфере материи, так и в астральной сфере души, чем в ментальное царство Духа. Другими словами, я имею в виду, что он достиг, Человек, точки, в которой сегодня для него возможно достичь достаточного для себя состояния ментального сознания.

И когда я говорю самодостаточное умственное осознание, я не имею в виду умственное осознание, основанное на психологической ценности истины. Истина есть термин, это личное убеждение или общественное убеждение, или коллективное социологическое убеждение, входящее в эмоциональную потребность Человека как индивида или общества как коллектива, обеспечить господство в мире материи.

Но с точки зрения эволюции будущего сознания Человечества феномен истины, или его психологический аналог, или его эмоциональная ценность, будут абсолютно бесполезны по той простой причине, что Человек больше не сможет использовать эмоциональность своего сознания в своих целях. психологическая оценка своих знаний. Ему больше не придется использовать эмоциональность своей совести для развития ментальной безопасности самого себя.

Таким образом, Человек будет абсолютно свободен в уме, чтобы иметь возможность осуществлять на психическом плане выражение, разработку и определение бесконечно бесконечных тем универсального сознания, которые являются частью всех рас в мире, которые являются частью всех рас в космосе, и которые фактически являются частью неизменного единства Духа, в его абсолютном определении, как изначального источника Света и его движения в космосе.

Таким образом, в эволюции человечества наступит момент, когда эго, наконец, наверстает упущенное в сознании самости и где самость, наконец, достигает возможных пределов своего психологического определения, вводя в свое сознание творческий потенциал его чистого разума, то есть его Духа.

И мы обнаружим на Земле, в разных расах, в разных нациях, в разные времена, людей, которые познают слияние, то есть, которые станут способными в одно мгновение тяготеть к таким великим источникам знания, что мировая наука, с точки зрения технологии, техники, медицины, психологии или истории, будет полностью низвергнута. За что ? Потому что впервые с момента эволюции Человека, впервые с момента нисхождения Духа в материю и впервые с момента союза души с материей, Человек, наконец, обретет способность нести его абсолютное знание. .

То, что я называю абсолютным знанием, — это способность человеческого разума выносить и поглощать свой собственный Свет. Абсолютное знание — это не способность. Абсолютное знание не является предопределением. Абсолютное знание не является необходимостью. Абсолютное знание есть исправительный эволюционный конец, то есть часть великого поля деятельности Света в космосе, и которое дает возможность всем сферам, всем разумным инстанциям, то есть - сказать всем разумным видам во вселенной встретиться на более высоком ментальном плане, то есть на плане энергии, достаточно мощной, чтобы в процессе эволюции возможно было допустить окончательное исчезновение телесного материала для неизбежного воскрешения эфирного тела.

Иными словами, способность Человека в конце концов войти в энергетическую составляющую с различными солнцами, составляющими универсальный организм и являющимися его Духом, его Светом и его основанием в движении и в понимании. вызовите атомарное сознание! Таким образом, в ходе эволюции наступит момент, когда Человек сможет без необходимости думать, без необходимости думать, Человек сможет, наконец, категорическим образом вмешаться в ментальное конструирование инволюционных архетипов и эволюционистов универсального сознания на Земле. . Это означает, что человек в конце концов осознает, что он абсолютно разумное существо.

Человек придет к пониманию того, что Интеллект — это не просто выражение формы образования, но что Интеллект в абсолютном смысле является фундаментальной характеристикой любого ума в любом вопросе. Только сегодня мы находимся в такой точке, когда как эго или как человеческое «я» мы вынуждены жить в пределах, наложенных на нас всеобщей рефлексией, то есть историей и памятью человечества.

А человеку еще не дано - потому что не хватает науки в этой области - человеку еще не дано знать и понимать, как работает его психика, как работает его эго, как работает его эго, и что означает термин Разум в его универсальном определении, так что Человек сегодня пойман в ловушку своим астральным телом, то есть своими чувствами!

Он обязан заменить свое фундаментальное и универсальное знание небольшим предельным знанием, обусловленным историей и предметом в ходе эволюции, которое должно быть пересмотрено, как должны будут быть все теории науки, не в том смысле, в каком наука сегодня бесполезна, на наоборот, это очень полезно, но в том смысле, что наука и сегодня совершает свой неизбежный путь к своему собственному уничтожению. Точно так же, как все цивилизации совершают свой неизбежный путь к собственному уничтожению.

Но так же, как цивилизация находит реальность своего уничтожения очень трудной, так и науке будет трудно добиться своего собственного уничтожения. И это очень нормально. Нельзя просить мыслящих существ или существ, обладающих определенным сознанием, содействовать в мире их собственному упадку или своему собственному уничтожению. Мы обязаны осознать, кто мы такие, что мы сделали, что мы можем сделать, чтобы развиваться, чтобы позволить Человечеству развиваться.

Но как индивидуумы — я говорю ясно как индивидуумы — мы, в конце концов, будем вынуждены столкнуться с ситуациями универсального и космического порядка на нашей планете, мы будем вынуждены столкнуться с измерениями, которые в прошлом породили великие движения суеверий. в мире; движения, вымершие вместе с развитием науки, и движения, которые затем были категорически отвергнуты наукой.

Так что со временем мы будем вынуждены пересмотреть и заново пережить определенные переживания, чтобы осознать, что космос безграничен. Что человеческое сознание безгранично и что Человек в своем внутреннем мире настолько силен, насколько может быть его сознание. Это очень важно сегодня в мире, где мы вынуждены жить на перекрестке множества течений разума, которые в целом... И когда я говорю в целом, я, конечно, смотрю на Соединенные Штаты, где это коллективный опыт в его столкновении с индивидуальностью имеет тенденцию медленно создавать коллективный психоз.

Человек не может бесконечно подвергаться бомбардировке в мире потоками идей, число которых усиливается телевидением, газетами или различными формами свободной прессы. Наступит момент, когда Человек больше не сможет выносить этого психического и психологического напряжения, которое возникает из-за различных столкновений между правдой и ложью. Наступит момент в эволюции супраментального (высшего разума) сознания на Земле, когда Человек будет вынужден определять реальность по отношению к себе. Но это будет «само единое», которое будет универсальным, это не будет «само одно», которое будет основываться на игривости своего собственного Духа, или на тщеславии своего собственного эго, или на неуверенности своего собственного я.

Так что с этого момента Человек начнет понимать человеческий феномен, цивилизацию во всех ее аспектах. И его больше не будут « *набивать»* (*насиловать*) психологически тем, что происходит или тем, что будет происходить в мире. Человек станет свободным. И с того момента, как он станет свободным, он, наконец, начнет понимать жизнь в ее основном качестве. И чем больше он будет развиваться, тем больше он будет понимать жизнь абсолютным, целостным и научным образом, в смысле, который сегодня не является частью сознания пятой коренной расы.

К чему все это словоблудие? Просто мало-помалу привести Человека к пониманию того, что величайшая верность, которую он может себе дать, создать себя, есть верность самому себе. Мы живем в век, когда любовь к индивидуализму, особенно в западном мире, очень развита. Мы становимся все более и более индивидуалистами, но индивидуализм, если он остается отношением, фундаментально не интегрирован в реальность человека. Другими словами, ходить по улице в красных трусиках и желтых тапочках и заниматься любовью в Нью-Йорке, на нью-йоркской Таймс-сквер, — это форма индивидуализма. Но это эксцентричность, это форма астрализации человеческого сознания.

Человеку не нужно поддерживать свою индивидуальность, выражать свою индивидуальность в конкретном смысле этого слова, пренебрегать чувствительностью масс, или пренебрегать чувствительностью своего народа, или пренебрегать чувствительностью своего населения. Это иллюзия! И это часть характерной моды XX века, со временем она становится банальной, со временем даже становится глупой, со временем в ней совершенно отсутствует эстетика. Так что новый Человек, эволюция супраментального (высшего ментального) сознания на Земле, действительно, позволит Человеку развить предельно индивидуализированное, но не индивидуалистическое сознание.

Человек будет индивидуализирован, почему? Потому что реальность его сознания будет основываться на слиянии его Духа, а не проецироваться в мир в глазах Людей, обнаруживающих своего рода заигрывание с эксцентричностью. Человеку не обязательно скитаться по свету и быть маргиналом, чтобы быть настоящим. Напротив. Чем более сознателен Человек, тем менее он будет маргинален, тем более он будет реален и тем более анонимным он будет в своей реальности. Потому что реальность человека есть нечто, что идет между ним и им самим, а не между ним и другими.

Если мы посмотрим на необходимую эволюцию коренной расы на нашей планете, то для того, чтобы немного понять человеческий феномен. То, что мы устанавливаем координаты, это чисто прагматично, это чисто для того, чтобы дать рамки хронологического осмысления неизбежным событиям! Но если мы говорим о сознательной расе, если мы говорим о сознательном Человечестве, мы вынуждены говорить о сознательных Людях и индивидуумах.

Эволюция супраментального сознания (высшего разума) на Земле никогда не будет происходить в масштабах какой-либо коллективности. Эволюция супраментального (высшего разума) сознания на Земле никогда не будет выражением коллективной силы. В мире всегда будут люди, которые мало-помалу, все больше и больше будут тяготеть к той точке своего сознания, где они соединятся со своим собственным источником, своим Духом, своим двойником, как бы мы это ни называли, с этой реальностью, которая является частью Человека.

Но основное движение в этом направлении будет основано на этом: оно будет основано на понимании феномена мысли, чего никогда не делалось со времен деволюции. Недостаточно сказать: « *Я мыслю, следовательно, существую». Для* Декарта было правильным сказать: *«Я мыслю, следовательно, я существую»,* потому что это было частью осознания того, что мысль сама по себе обладает силой, которая должна быть реализована на уровне индивидуума.

Но на уровне творческого сознания наступит момент, когда мысль Человека преобразится полностью, интегрально. И Человек уже не будет мыслить в ходе эволюции. Его мысль будет трансформирована в форму творческого выражения его высшего разума. И этот ум станет полностью телепсихический. Другими словами, Человек испытает мгновенную связь с универсальными планами, и этот способ связи больше не будет рефлексивным. В тот момент, когда мысль перестает отражаться в уме человека, мысль перестает быть субъективной. Мы уже не можем сказать, что человек мыслит, мы говорим, что человек общается с универсальными планами своего собственного сознания.

Но для того, чтобы человек понял это интегрально, ему необходимо будет осознать эту мысль, как мы ее сегодня представляем, как мы ее сегодня переживаем, как она закрепляется в нашем уме, как она производится или воспринимается нас как бессознательное эго, должно пробудить в нас определенное осознание, в том смысле, что Человек должен прийти к тому, чтобы быть в состоянии осознать, что его мысль сама по себе разделяет его против самого себя. Лишь постольку, поскольку он по причинам инволюции и бессознательности подчиняет себя полярности добра и зла, истины и лжи.

С того момента, как человек поляризует свой ум, независимо от того, устанавливает ли он отрицательные или положительные координаты, он только что создал разрыв между собой на материальном плане и самим собой на космическом и универсальном плане. Это очень важно! Это настолько важно, что является фундаментальным ключом к следующей эволюции. Что заставляет нас всегда жить своими мыслями относительно полярности, так это фундаментальная незащищенность нашего эго. Это мощная и вампирская способность наших эмоций. Это наша неспособность как эго или как плохо образованного или чрезмерно образованного человека не быть в состоянии вынести то, что мы знаем.

Нет на свете Человека, Который бы чего-то не знал. Все люди что-то знают, но нет всемирного авторитета, нет культурного определения, нет культурной поддержки в мире, которая могла бы поддержать человека, знающего что-то. Существуют институты, дающие себе право что-то знать, чтобы учредить это знание и обусловить им разум человека. Это то, что мы называем наукой на разных уровнях, это нормально.

Но нет противоположного движения, при котором институты в мире могли бы дать или вернуть человеку его авторитет, то есть вернуть ему маленькое измерение его самого, которое однажды могло бы стать очень большим, измерение его собственного Света. И вы можете очень просто пройти тест в духовной сфере, в религиозной сфере. Однажды, когда центры Человека будут достаточно открыты, он сможет сделать то же самое в области науки.

Человек, который в мире и который, например, пошел бы к священнослужителю или к тому, кто занимается религией, и который бы говорил ему о Боге, и который сказал бы: «Ну, ну, Бог такой, такое-то *, такое-то»* , — говорили ему: « *Но по какому праву ты говоришь о Боге? По какому праву ты говоришь о Боге»…?* И если человек менее развит и может действительно фрагментировать форму Бога, чтобы выявить или породить другие формы, которые являются частью творческого измерения его разума, он будет еще больше отталкиваться от институционализации Бога. понимание невидимых миров.

Вот почему я говорю, что Человек не сможет войти в мир в супраментальном сознании (высшем разуме) при поддержке мира. Человек будет иметь супраментальное (высший разум) сознание, когда он полностью освободится от потребности в мирской поддержке и, наконец, начнет медленно осознавать и переносить то, что он знает. И условие для этого — не попасть в ловушку полярности истинного и ложного.

Если человек попадает в ловушку полярности истины и лжи, он возбуждает свою совесть, он лишает безопасности свое эго и у него разовьются крайние взгляды на реальность. Истинное и ложное представляют собой только психологические компоненты умственной неспособности знать! Когда вы едите хороший стейк, вы не задаетесь вопросом, настоящий он или поддельный, нет полярности, вот почему он хороший. Но если вы начнете задаваться вопросом, есть ли там паразиты, о, тогда ваш желудок не отреагирует! И то же самое на уровне знания, на уровне знания.

Знание для низшего ума то же, что знание для высшего ума. Знание является частью потребности эго, тогда как знание является частью реальности личности. Итак, нет разделения или разделения между знанием и знанием. Знание является частью одного уровня сознания, а знание является частью другого.

В сфере знаний мы говорим об одних вещах, а в сфере знаний мы говорим о других вещах. Эти двое могут встретиться, подружиться вместе и им будет очень хорошо вместе. Четвертый этаж всегда хорош с пятым этажом над ним… А Человек — многомерное существо, но Человек — также существо, которое обладает и живет эмпирическим сознанием. У нас есть экспериментальное сознание на Земле. У нас нет творческого сознания.

Посмотрите на свою жизнь! Ваша жизнь - это опыт! С того момента, как вы входите в мир, ваша жизнь постоянно связана с опытом, но Человек не может бесконечно жить опытом. Однажды Человеку придется жить с творческим сознанием, в это время жизнь стоит того, чтобы жить, жизнь становится очень большой, очень обширной, она сильна в творчестве, и Человек перестает жить душевным опытом. Но почему Человек живет опытом? Потому что оно связано с могущественными силами, которые я называю памятью, которые на самом деле являются тем, что вы называете «душой».

Человек не живет своим Духом, он привязан к душе, он живет душой, он постоянно вампиризируется душой. Люди, которые исследовали ребефинг *, или* люди, которые исследовали возвращение в определенное прошлое, очень хорошо определили, что некоторые люди сегодня страдают от определенных вещей, потому что в прошлой жизни они страдали от причины. Сегодня есть люди, которые не могут войти в лифт (лифт), потому что переживают травмы, которые исходят от до материальной жизни, или которые задохнулись в прежних условиях, не способны… Они задыхаются. Итак, Человек живет опытом души.

Он живет, он привязан к своей памяти, настолько обширной бессознательной памяти о своем предыдущем эволюционном движении, насколько и очень обширной памяти, которой он живет сегодня как экспериментальное существо. Человек не может бесконечно жить опытом на Земле! Это оскорбление его Вселенского Разума. Совершенно несовместимо с природой Человека то, что Человек не может сказать: « *Ну-ну, через десять лет я хочу сделать то-то, через пять лет я хочу сделать то-то»,* это абсолютно несовместимо с природой человека. Человек, что он не знает своего будущего!

С природой Человека несовместимо то, что он не знает природы Человека перед ним. Иными словами, с Духом Человеческим несовместимо, что этот Дух в Человеке вынужден жить по велениям разума, потому что Человек на материальном плане сегодня является частью поколения, чье сознание нисходит. Сознание Человека должно перейти от нисхождения в материю к конечному выходу в эфирное пространство, то есть к той части реальности планеты, которая в конечном счете является миром, в котором Человек должен естественным образом прожить свое бессмертие.

Человек не создан для того, чтобы войти в материю и умереть. То, что мы называем смертью, то есть то, что мы называем возвращением человека или души на астральный план, является частью человеческого бессознательного. Это часть того факта, что Человек полностью отрезан от универсальных контуров, которые являются источником его зарождения, которые являются источником его Разума, которые являются источником его жизненной силы, которые являются источником его планетарной самости! Итак, Человек должен вернуться к источнику, но Человек не может вернуться к источнику через духовные, исторические иллюзии инволюции.

Человек не сможет вернуться к своему источнику, используя старые идеи, которые заставляли его быть пленником материи. Человек не собирается возвращаться к своему источнику, используя старые средства, которые сделали его существом с экспериментальным сознанием. Веруя, человек не вернется к своему источнику.

Человек вернется к своему источнику, постепенно развивая в ходе своей эволюции способность поддерживать то, что он знает.

Но в современном мире мы обречены на мифологию, на психологическую систематизацию себя. Мы обречены во власти психологической ментальной установки, затрагивающей все гуманитарные науки: веры. Почему человеку нужно верить? Потому что он не знает! Почему человеку нужно верить? Поскольку он является эмпирическим сознательным существом, у него нет Света в уме. Он живет в самом темном движении своего маленького сознания, поэтому он обязан верить, чтобы привязаться к чему-то жизненному и абсолютному.

Но эта вера в абсолют, являющаяся частью психологической обусловленности эго, эта вера в абсолют, кем она была установлена? Он был установлен Человеком Инволюции. Вы очень хорошо знаете, что если вы выходите в мир и рассказываете кому-то историю, то эта история, которую вы собираетесь рассказать, уже не будет такой же, когда она будет получена и рассказана другим, чем та, которую вы изначально рассказали. .

Представьте, что кто-то выходит в мир и пытается повторить то, что я говорю сегодня, как посвященный, вы можете представить, как это выйдет завтра! Итак, в прошлом были Люди, которые что-то делали, были Посвященные, пришедшие в мир, чтобы помочь эволюции Человечества. Но что говорили эти существа и что сообщалось о том, что они якобы говорили, — это другой вопрос.

И я могу по существу сказать вам одну вещь - потому что я много лет знаю это явление - совершенно невозможно, чтобы мужчина идеально повторил то, что было идеально сказано. Попробуй сделать это, когда вернешься домой сегодня вечером! Человеку невозможно повторить то, что в совершенстве сказано. И я скажу вам, почему. Потому что то, что сказано в совершенстве, то есть то, что не окрашено эго, что не астрировано, что не является частью бессознательного человека, но что является частью космичности человека, — это не направлено на эго человека. Человеку или к эго человека, или к интеллекту человека. Это направлено к его Духу.

А если Человек не в своем Духе, то как вы ожидаете, что он воспримет то, что уже сказал другой Дух? Это невозможно. Итак, в этот момент происходит окрашивание. И из окраски слов Посвященных родилось то, что мы называем религиями для эволюционного блага Человечества. И я согласен, и я очень рад, что это происходит и что это сделано, потому что это необходимо. Но в ходе эволюции придет время, когда Человеку уже не будет нужна моральная поддержка, чтобы дать своей совести полноту собственных знаний. Это супраментальное сознание (высший разум).

И поскольку мы говорим с квебекцами, поскольку мы говорим с народом, который по очень веским причинам имел возможность испытать определенную близость к духовному миру, который им дала религия, то мы уже имеем продвижение, в этом смысле что мы уже являемся существами, у которых уже есть определенная чувствительность к невидимому.

Но оттуда, чтобы войти в глубоко оккультный поиск сознания, используя духовные пути инволюции, мы придем прямо к полярности самости. Это приведет нас к конфликту добра и зла, истины и лжи и создаст для нас великие страдания в уме.

Вот почему я говорю: Человек сознательный, эволюция супраментального сознания (высшего разума) на Земле начнется с того момента, когда Человек уже поймет необходимость не подчинять свою мысль истинному и фальшивому. Но научиться постепенно жить ею и поддерживать ее движение, пока однажды эта мысль не станет совершенной, то есть полностью в своем собственном Свете, полностью деполяризованной, чтобы, наконец, он-эго, я… Эго-душа и Дух едины и делают Человека реальным существом.

Что такое настоящее существо? Настоящее существо есть настоящее существо! Он не существо, которому нужна правда, он не существо, которое ест правду. Если ты ешь правду, завтра ты будешь есть ложь, потому что найдутся люди, которые уведут тебя еще дальше, в пределы Бесконечности реальности. Если вы едите правду, однажды вам придется снова сделать этот шаг, потому что единственное, что подходит человеку, что подходит его совести, что подходит его духу, что подходит его душе, что подходит его эго, что подходит его существу , это мир.

Но что такое мир? Мир — это остановка, остановка поиска. Вы скажете: « *Да, но вы должны искать»* , я говорю: Да, человек ищет, несмотря на то, что вы ищете, все люди ищут, но наступит момент эволюции, когда человек не будет больше искать, Человеку больше не придется искать, и Человек перестанет искать, когда наконец поймет, что он знает.

И там вы скажете: « *Да, но откуда знать, что знаешь»...* Вы будете знать это, поскольку позволите себе это вынести, поскольку вам не нужно будет никого звать, чтобы узнать. если ты прав. А потом вы скажете: « *Ну да, но если мы правы или если мы думаем, что правы, это опасно».* Я скажу: Да, потому что Человек, стремящийся быть правым, — это Человек, который уже ищет свой разум!

Но разве в вашей жизни, в вашей повседневной жизни, в вашем личном уголке нет переживаний, разве в вашей жизни нет моментов, когда вы можете почувствовать, что то, что вы знаете, так и есть? И когда это так, это так!

(Так вы добавляете, и вы добавляете, и вы добавляете, и те, у кого будет возможность добавить свое « *вот это»* к другому « *вот это»,* к другому « *вот это»,* а « *вот оно»* , которое настоящее, « *вот оно»* , которое не будет строиться на гордыне ума, « *вот оно»* , которое не будет строиться на духовности или гордыне вашей духовности, « *вот оно»* , которое будет личным для вас, « *вот это»* , которое будет универсальным для всех мужчин, которых вы встретите и которые будут в своем « *вот это»* , в этот момент вы узнаете, что это такое !) (исключите этот абзац, если он не может быть переведен) .